

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

15 Kasım '95, Sayı:1, Fiyatı: 30 000 TL.

GİZLİ İRADEDEN "MİLLİ" İRADEYE *Kontrgerilla Şefleri* *Parlamento Yolunda*

Düzen, erken seçimle birlikte işçi-emekçilere dönük yeni bir saldırı paketinin koşullarını hazırlıyor. İşçi ve emekçilere tek bir seçenek; daha fazla sömürü, daha fazla zulüm dayatılıyor.

Bu seçimde, Maraş, Sivas, Gazi, Buca... katliamlarının sorumlusu katiller, kirli savaşın kurmayları, işçi-emekçi sınıflara zulüm kusturan kan emiciler yarışıyor. Oysa sermayenin kontrgerilla cumhuriyetini perde arkasından yöneten her zaman onlar oldular. Bugün kontrgerilla şefleri bizzat mecliste mevzilendiriliyorsa bu bir tek şeyi anlatır: Bu düzen çürümüş, kokuşmuş, iflas etmiştir!

Bu seçimde, Kürt halkının iradesi türlü hilelerle dışlanmakta, Kürt halkı seçim hakkından fiilen yoksun bırakılmaktadır. Kürt halkının en değerli evlatlarını katleden, ölümlerine tecavüz eden, kulaklarını kesen sömürgeci katiller mecliste cirit atarken, Kürt halkının oy hakkı dahi gaspediliyor.

İzmir: Sel sadece konduları değil, korkuları da yıktı

Sayfa 5'de

Devrimci Proletarya'ya Yanıt-1
Sınıf Hareketi Değerlendirmeleri

Orta Sayfa

KÇSK Kurultayı Fiyaskoyla Sonuçlandı

Mücadelenin sorunları değil, sendikacı maaşları tartışıldı

Sayfa 6'da

3 ve 4. Sayfalarda

Büyük Ekim Devrimi 78 Yaşında

Ekim Devrimi, son derece kısa süreli Paris Komünü deneyiminden sonra işçi sınıfının kapitalistlere karşı kazandığı ilk büyük zafer oldu. Bu zafer sayesinde ki, tüm dünya işçileri ve ezilenler, sömürünün bir kader olmadığını görebilmişlerdir. Bu nedenle, onun önemi, yaratıldığı coğrafyaya sınırlı kalmadı, tüm dünya toplumunu ve tarihini etkiledi. İnsanlığın kaderini kökten değiştirecek yeni bir çağın, toplumsal devrimler çağının görkemli açılışı oldu.

Sınıflı toplumlarda egemen düşünce, her zaman, egemen sınıfların düşüncesi olmuştur. Köle sahiplerinin kölelere, toprak beylerinin yoksul köylülere, kapitalistlerin işçilere öğütü, bu sefilce yaşamın bir kader, kadere karşı gelmeninse tanrıya karşı gelmek olduğu, dolayısıyla cehennemle cezalandırılacağıydı. Ezilenler üzerinde yüzyıllar boyu etki ve egemenliğini sürdüren bu düşüncenin parçalanması, ancak, kapitalist toplumda gerçekleşebildi. Maddi koşullarını, ezilenlerin özgür emek gücü satıcıları haline geldiği bu son sınıflı toplumda buldu. Paris Komünü'nden sonraki ilk ve en kapsamlı uygulamasını da Ekim Devrimi'yle gerçekleştirdi. Ekim Devrimi, bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels'in öğretilerinin canlı tanığı, dünya işçilerinin büyük ütopyasının da ilk meyvesi oldu. Lenin'in deyişiyle; "Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun önemi yok"tu. "Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olması"ydı.

Ama Ekim Devrimi, sadece ezilenlerin ütopyasını değil, kapitalistlerin korkulu rüyasını da somut bir gerçek haline getiriyordu. O güne dek burjuvalar, "varışlarda dolaşan bir hayaletin" esintisiyle ürpermekteydiler: Sosyalizm hayaletinin... Oysa '17 Ekim'i'nde sosyalizm, varışlardan saraylara akan bir işçi ordusu halinde karşılarına çıktı. Hayalet falan değil, kanlı-canlı bir insan seliydi bu. Aç-sefil bir orduydı. Kendi elleriyle yarattıkları mezar kazıcılarıydı. Rusya'nın bütün kan emicileri, prensler ve toprak beyleri, büyük tüccarlar ve fabrika sahipleri kaybettikleri iktidarı -ve tabii ki sömürü olanaklarını- geri alabilmek için diğer ülkelerin kapitalistlerinden yardım ve destek istediler. Böylece, bu ilk işçi devletiyle dünya gericiliği

arasında, kimi zaman sıcak, kimi zaman soğuk sürüp giden uzun bir savaş başladı. Bugün işçi sınıfı, bu ilk iktidar deneyiminden başarısızlıkla çıkmış, yani savaşı kaybetmiştir. Ama kaybedilen nihai bir savaş değil, mevzi bir çatışmadır. Oysa Ekim Devrimi'nin asıl önemi, "gösterdiği ve açtığı yol"dur. Ve dünya proletaryası, onun gösterdiği yoldan mücadeleye devam ettiği sürece, sadece kaybettiği mevzileri değil, tüm dünyayı kazanacak.

Ekim Devrimi, yalnızca, işçi sınıfının boş bir ütopya peşinde koşmadığını kanıtlamadı. Proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü iktidar kavgasında, ara katmanların (özellikle de küçük burjuvazinin) yeri ve rolünü de netleştirdi. Küçük burjuva devrimciliğinin, emperyalist çağda burjuvaziden demokrasi bekleme ham hayalini yere çaldı. Rus işçileri, demokratik devrimin hiç

bir demokratik görevini yerine getirmeyen burjuva iktidarını devirerek başa geçti. Toprak, barış ve ulusal sorun gibi temel burjuva demokratik görevleri geçerken çözdü. Oysa, '17 Şubat Devrimi'yle kurulan hükümete, bir küçük burjuva devrimci parti, sosyalist devrimciler de ortaklı. Ama onlar, proletarya yerine, devrimciliği Şubat'ta biten burjuvaziyle, gericiliğin eski temsilcileri toprak beyleri ve prenslerle ve asıl, emperyalist paylaşım savaşının bir kampıyla uzlaşmayı, demek ki, devrime ve devrimde temsil ettikleri ezilen katmanlara ihaneti tercih ettiler. Sosyalist Devrim Partisi'nin iktidar serüveni, ezilenlerin gerçek öncüsünün proletarya, gerçek kurtuluşunun da proletaryanın iktidarı olduğunun canlı kanıtlarını sundu.

Ekim Devrimi, ezilen uluslar için de kurtuluşun simgesidir.

Bu devrimle Rusya proletaryası; bir "uluslar hapishanesi" olan çarlık rejimini yıkıp, onlarca ulus ve etnik grubun özgür kalmasını sağlayarak, kendi kaderlerini tayin etmelerinin ortamını hazırladı. Ve ulusların gerçek kurtuluşunun, emperyalist-kapitalist dünyadan kopmaktan, proletaryanın yanında yer almaktan geçtiğini gösterdi. O günden bu yana, emperyalizm, ne kadar yayılıp dal budak saldıysa, ezilen ulusların kölelik zincirlerini de o kadar sağlamlaştırmıştır. Özellikle de, işçi sınıfının yenilgisinin resmen açıklanmasıyla, giderek daha pervasız, daha barbarca saldırıya geçen emperyalist gericilik, Ekim Devrimi'ni önemini, ezilen uluslara, her gün ve yeniden hatırlatıyor.

Lenin; "emperyalizm çürüten kapitalizmdir" demişti. Bugün insanlık, etnik savaşların kışkırtılmasından, doğanın tahribine kadar, emperyalizmin yarattığı bir dizi sorunla boğulmak üzeredir. Bu nedenle, dün, sadece proletaryanın duyduğu iğrenç kokular bugün tüm toplumu sarmış bulunuyor. Burjuvazi, Sovyetler'de yıktığını zannettiği sosyalizmin, insanlık için ne kadar acil olduğunu, bizzat kendi suçlarıyla kanıtıyor. Ezilen ulusların, ezilen katmanların ve giderek tüm insanlığın umudunu yeniden proletaryaya bağlıyor. Ve dün, sadece proletaryanın kurtuluşu gibi görülebilen sosyalizmin, bugün, bir avuç asalak tekkelci dışında, tüm insanlığın kurtuluşu olduğu giderek daha açık hale geliyor.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:1 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:30 000 TL.(KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İşl. Md: Ahmet TURAN

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Basım Yeri:

CEYLAN Matbaacılık
0 (212) 517 00 81
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Devrimin ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Dalgalanmaya Devam Ediyor!

Biz komünistler devrimci açık alan çalışmasını, hep yasal olanakların devrimci tarzda istismarı olarak ele aldık. Hiç bir zaman "var olmak" pahasına fikirlerimizi tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktan taviz vermedik, düzen karşındaki devrimci-militan konumlanışımızı saklamak yoluna gitmedik. Kendimizi koşullara uyarlamak gibi bir bakışla değil, aksine hep koşulları kendimize uyarlamak gibi bir devrimci uyanıklıkla hareket ettik. Ve tam da bu nedenle genelde devrimci-sosyalist basına, özelde bize yönelen hiç bir terör ve baskı yasal komünist faaliyetimizi, "var oluşumuzu" engelleyemedi. Aksine her saldırıdan daha da güçlenerek çıktık.

Biz komünistler, sermaye diktatörlüğünün saldırılarını her seferinde geri püskürtebildiysek eğer, bunun temel

güvencesi ilkesel-stratejik konumlanışımızın sağlamlığı, düzen karşısında illegal-ihtilalci konumlanışın vazgeçilmez önemi konusunda tam bir açıklıkla tasfiyeciler-legalist baskılara göğüs gerebilememiz olmuştur.

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak yürüyüşümüze kılavuzluk eden marksist-leninist bilimsel dünya görüşüdür. Gücümüzü kapitalist toplumun yegane devrimci sınıfı olan işçi sınıfından alıyoruz. Bu kılavuz, bu güç bizde olduğu sürece hiç bir çaba işçi sınıfıyla devrimci buluşmamızı, parti ve devrim yolunda ilerleyişimizi durduramayacaktır. Hiç bir güç kızıl bayrağımızı kapitalizmin burçlarına dikmemizi engelleyemeyecektir.

**İşçi Sınıfı Savaşacak!
Sosyalizm Kazanacak!**

GİZLİ İRADEDEN "MİLLİ" İRADEYE Kontrgerilla Şefleri Parlamento Yolunda

KİT grevleri pespaye bir ücret karşılığında satıldı. Şimdi sıra kapsamlı bir yeni saldırı paketinin devreye sokulmasındadır.

Yığınlar nezdinde itibarı giderek yıpranan devlet çaresizlik içinde kıvrıyor. Bir yanda derinleşen ekonomik kriz, tekellerin kâr hırsı ve IMF gibi emperyalist finans kuruluşlarının dayatmaları... Öte yanda hükümetin ve parlamentonun derin yıpranmışlığı... Bir tarafta krizi göğüslemenin tek seçeneği olarak işçi ve emekçi kitlelere dönük pervasız bir kemer sıkma politikası... Diğer tarafta bu politikayı tavizsizce uygulayabilecek güçte bir hükümetin kurulabilmesi alanında ciddi bir seçeneksizlik... Ve işte bu çözümsüzlük üzerinde yükselen bir erken seçim kararı.

Sermaye erken seçim diyor; çünkü uzun vadeye yayılan bir seçim ekonomisini kaldırabilecek durumda değildir. Dahası, geniş bir zamana yayılan bir seçim baskısı, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm emekçi ve ezilen kesimlerine yönelen yeni bir topyekün saldırının önünde frenleyici bir engelle dönüşmektedir.

Sermaye erken seçim diyor; çünkü yeni azgın saldırıları kılı kırpırdamadan uygulayabilecek bir rejime ihtiyaç duyuyor. Parlamentonun kapıları sicilli katillere, kontrgerilla şeflerine, valilere, emniyet müdürlerine, DGM savcılarına ardına kadar açılıyor. Düne kadar işleri perde arkasından yürüten kontrgerilla, milletvekili nişanıyla aklanarak meşrulaştırılmak isteniyor. Elleri binlerce işçi-emekçi, devrimci ve yurtseverin kanına bulanmış Ünal Erkanlar, Nejdet Menzirliler, Hayri Kozakçıoğullar, Nusret Demiralılar, Mehmet Ağarlar, Naci Parmaksızlar dün devletin resmi, kontrgerillanın gizli temsilcileriydiler. Şimdi ise faşist sermaye devletine kanlı hizmetlerini milletin temsilcileri olarak sunmaya hazırlanıyorlar. Kontrgerilla şeflerinin bu meclis çıkarması aynı zamanda işçi-emekçi kitlelere, toplumsal ve devrimci muhalefete dönük bir gözdağıdır da.

Sermaye erken seçim diyor; çünkü seçim atmosferinden yararlanarak kitleleri yeni bir ideolojik saldırı bombardımanı ile uyutabileceğini umuyor. Sahte vaatlerle emekçi yığınları bir dönem daha oyalamak, düzen partilerinin kuyruğuna takarak eylemsizliğe mahkum etmek istiyor. Alevi-sünni, şeriatçı-laik, vatanperver-bölücü gibi suni gündemler yaratarak tepkileri saptırmak, sahte tehditlerle kitleleri

ehveni şer mantığıyla bir kez daha düzen içi alternatiflere razı etmek istiyor. Bugün sözde DYP-MHP'nin 'sivil dikta' listesine karşı çıkan burjuva parti ve ittifaklar da bu aynı amaca hizmet ediyor. Bu kesimde, kontrgerillayı meşrulaştırılmak derken kitleler nezdinde devletin meşruluğundan olmayalım kaygısı ağır basıyor. Onlar meclis "faşistleştiriliyor" diye yaygara kopartırken, aslında bu ülkeyi on yıllardır yöneten faşist sermaye iktidarının tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmesinden rahatsızlık duyuyor.

Sermaye erken seçim diyor; çünkü çeşitli seçim hileleriyle kendi kaderini tayin etmek isteyen Kürt halkının büyük bölümünü bu seçimlerden dışlamayı hesaplıyor. Seçimin kış aylarına rast getirilmesi, zorla göç ettirilen Kürtlerin seçmen listelerine dahil edilmemesi, terör çeteleri ile seçim sandıkları üzerinde tam bir denetimin kurulması, tüm bunlar sermayenin her açıdan kirli bir seçime hazırlandığının kanıtı oluyor. Devlet, bir yandan seçimlerde Kürt emekçilerinin gerçek eğilimini gizleyerek, öte yandan seçim propagandası eşliğinde yoğun bir şoven kampanya yürüterek sömürgeci savaşın kirli haksız yüzünü aklamak peşindedir. Amaç, bir kez daha işçi-emekçi sınıfları hiçbir çıkarlarının bulunmadığı bir savaşa suç ortağı durumuna düşürebilmektir. Bir kez daha yığınları kirli savaş bütçesine razı edebilmektir.

Sermaye rejimi her erken seçim deyişinde daha da pervasızlaşıyor, daha da rezilleşiyor. Çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu giderek daha fazla yüzeye vuruyor. İşçi sınıfına ve emekçilere sömürü, sefalet ve zulümden başka vereceği bir şeyi olmayan düzenin hiçbir partisi kitlelere alternatif bir politika sunamazken, onlar muhalefeti kendi kirli iç çamaşırlarını ortalığa sererek yapıyor. Emek cephesi karşısında tek nizam olan düzen partileri, pastadan daha büyük pay kapmak için her türlü rezilliğe başvuruyor.

Tüm burjuva seçimlerde olduğu gibi bu erken seçimde de yarışacak düzen partileri, işçi ve emekçi yığınların alınterini içen hırsızlar ile kanlarını döken katillerden oluşan çıkar şebekeleri olacaktır. Dahası bu seçimde bizzat kontr-gerilla şefleri, kirli savaş kurmayları oylarımızı isteyecektir.

Oysa her tarafından çürüyen, dökülen bu iğrenç düzene ve onun partilerine vereceğimiz bir oyumuz dahi yoktur. Yapacağımız tek şey vardır; o da hesap sormak olacaktır!

Düzen erken seçimden ne bekliyor?

Düzen cephesinde uzun süreden beri yaşanmakta olan siyasi istikrarsızlığın en önemli göstergelerinden biri de, erken seçim tartışmalarının sık sık ana gündem haline gelmesi. Erken seçim şu sıralar yine gündemin başlıca konusu olmuş durumda. Erken seçim için tarih saptandı, bazı yasal düzenlemeler hızla meclisten geçirildi, burjuva partiler erken seçim hazırlıklarını yoğunlaştırmaya başladılar.

Erken seçimin, düzen açısından bir zorunluluk haline gelmiş olmasının iki önemli nedeni ve göstergesi var. Birincisi, düzenin halihazırda içinden çıkamadığı iktisadi kriz, işçi ve emekçilere yönelik 5 Nisan türünden yeni saldırıları zorunlu kılıyor. IMF ve Dünya Bankası vb. uluslararası finans kuruluşlarının Türkiye için hazırladığı yeni ekonomik paket, toplumun emekçi katmanları açısından tam anlamıyla yeni bir "acı reçete"... Sermaye hükümeti, bu "acı reçete"yi tavizsiz bir biçimde uygulayacağına dair, bu kuruluşlar nezdinde uluslararası emperyalizme taahhütte bulunmuş durumda. Uluslararası emperyalizmle kölece bir bağımlılık ilişkisi içinde olan sermaye devletinin başka türlü davranması da zaten mümkün değildir. Sermaye düzeni krizden kurtulmak için dış kaynak bulmak, dış kaynak bulmak için de uluslararası emperyalizmin önünde secde etmek zorunda. IMF ise, dış kaynak musluklarını açmak için ücret ve maaşların reel olarak düşürülmesini, fiyatların ayarlanmasını (siz yeni bir zam sağanağı olarak okuyun), işçi ve emekçilerin sosyal haklarının tırpanlanmasını, emekçiler üzerindeki vergi yükünün ağırlaştırılmasını, sendikaların etkisizleştirilmesini, özelleştirmenin hızlandırılmasını vb. dayatmaktadır. Krizden kurtulabilmek, dış kredi sorununu çözebilmek için sermaye düzeni bu saldırıları gerçekleştirmek zorunda. Ama yıpranmış ve üstelik seçim baskısını üzerinde hissedilen bir hükümetle bu işin başarılabilmesi oldukça zor. Seçim baskısı hükümet partilerini saldırılar konusunda daha titrek davranmaya zorluyor; dahası kriz koşullarında düzen açısından maliyeti daha da yükselen seçim rüşvetlerine de kapı aralıyor. Düzen cephesinde kısa sürede bir erken seçim yapılması eğilimini kuvvetlendiren faktörlerden birincisi budur.

İkinci faktör ise, bu saldırılar karşısında kitlesel bir işçi-emekçi eylemliliğinin patlaması riskidir. Son dönemde yaşanan bir dizi işçi eylemliliği, bu tehlikenin büyüklüğü konusunda kuşku yok ki düzen cephesi açısından son derece uyarıcı olmuştur. İşçi sınıfı üzerinde sendika bürokrasisinin halihazırda önemli bir denetimi olmasına rağmen, sürecin nesnel mantığı bu denetimi parçalayacak dinamikleri de altan alta biriktirmektedir. Son Ankara eylemlilikleri, (özellikle de sendika bürokrasisine rağmen kolluk güçleriyle çatışa çatışa Ankara'ya gelen işçiler şahsında) bu dinamiklerin kısmen açığa vurulmasına da vesile olmuştur. Sermaye hükümeti, işçi eylemlerine karşı "tavizsiz yaklaşmak" eğiliminde olmasına karşın, yıpranmışlığın ve seçim baskısının da etkisiyle bu tür açık saldırgan tutumu gösterememiştir. Oysa yukarıda ifade edilen yeni saldırıları gerçekleştirebilmek için işçi eylemlerini dizginlemek, dizginlenemeyen eylemleri şiddetle ezmek zorunlu. İşte erken seçim düzen açısından, bu nedenle de acil bir gereklilik haline gelmiş durumda.

Ne var ki, düzenin siyasi istikrarsızlığı o denli boyutlanmıştır ki, düzenin genel çıkarları açısından zorunlu ve gerekli olan adımlar onun tek tek temsilcilerinin, parçalarının çıkarlarını zora sokabilmekte, çeşitli merkezkaç eğilimlerin oluşmasına neden olabilmektedir. Burjuva partilerin hemen tümü, bir yandan erken seçimin dayatmakta olduğunu görmekte, ama öte yandan da bu seçimin kendi tekil politik çıkarları açısından doğuracağı olumsuz sonuçlar nedeniyle de erken seçim konusunda isteksiz davranmaktadır. Son kararı verecek olan TUSİAD'ıyla, MGK'sıyla düzenin gerçek karar merkezleridir kuşkusuz. Ne var ki bu tablo siyasi krizin ulaştığı boyutları göstermesi açısından yine de anlamlıdır.

Bugünkü parlamento için özünde basit bir noterden başka bir şey değildir. Gerçek karar mercii MGK'dır, TUSİAD'dır. Ama yine de bu "vitrin" parlamentoda, kriz koşullarında önem kazanabilen küçük bazı sorunlar çıkabilmektedir. Düzen vitrinde ortaya çıkabilecek bu türden sorunların en aza indirilmesini, kriz politikalarını uygulayabilmek açısından son derece hayati önemde görmektedir. Seçim yasasında yapılan değişiklikler, Kürt emekçilerinin fiilen seçim hakkından yoksun bırakılması, ortaya çıkan milletvekili adayları, düzenin olabilecek en sorsuz parlamento bileşimini hedeflediğini ortaya koymaktadır. Sermayedarların, bankacıların, eli kanlı işkenceci emniyet amirlerinin adaylar içerisinde taşıdığı özel yoğunluk ne tesadüftür ne de basit bir ödüllendirmedir. Kürt emekçi halkının büyük çoğunluğunun oy hakkından fiilen yoksun bırakılması da bu amaçla dolaysızca bağlantılıdır. Böylece parlamentodaki "Kürt temsilciler", koruculardan, işbirlikçi aşiret reislerinden, özel savaş kurmaylarından oluşacak, parlamento bu açıdan da dikensiz gül bahçesi haline getirilmiş olacaktır.

Düzen erken seçimi, yeni saldırılar için soluklanmak, koşulları daha uygun hale getirmek amacıyla gündeme getirmiştir. Erken seçimi izleyen günler işçi ve emekçiler için, yoksul Kürt halkı için daha fazla yoksulluk, sefalet, baskı ve terör dönemi olacaktır. Önümüzdeki yakın süreçte zamların, işten atmaların, özelleştirmenin, köy yakmaların, katliamların daha da yoğunlaşmasına tanık olacağız.

Komünistler erken seçim dönemine bu bilinçle hazırlanacaktır. Bu süreci bir yandan kapitalizm karşısında sosyalizm alternatifinin yükseltildiği bir faaliyet dönemi olarak kullanırken, diğer yandan işçi ve emekçileri, yoksul Kürt halkını düzenin yeni saldırı planları konusunda uyarmaya, aydınlatmaya ve hazırlıklı kılmaya çalışacaklardır.

Kızıl Bayrak

ERKEN SEÇİM NE VAAT EDİYOR?

Daha Fazla Sömürü, Daha Fazla Terör...

Gazi katillerine oy mu vereceğiz? SEÇİM RÜŞVETİNE HAYIR!

Alevi sorunu, hazırlanan erken seçimle birlikte bir kez daha ön plana çıkarılan konulardan biri oldu. Önemli bir oy potansiyeline sahip Alevi nüfus, bu kez, 3 trilyon TL. gibi bir rüşvetle düzene bağlanmaya çalışılmakta.

Aleviler, sadece cumhuriyet döneminde değil, Osmanlı tarihi boyunca da ezilmiş, horlanmış, yok edilmeye çalışılmış bir topluluk. Din esasına dayalı bir otokrasi olan Osmanlı devletinde, egemen sünni düşüncesinden farklı din ve mezheplere yönelik baskı ve terörün nedenlerini anlamak zor değil. Aynı uygulamanın, "laik" cumhuriyette sürdürülmesini anlayabilmekse, cumhuriyetin resmi ideolojisini -kemalizmi-kavramayı gerektiriyor. Bu kavrayışa öncelikli ulaşması gerekenler de kuşkusuz Alevilerdir. Çünkü Aleviler, devletten gelen bunca ezilme, horlanma ve şiddete rağmen, bu resmi ideolojinin en güçlü savunucuları olmayı sürdürüyorlar. Cumhuriyetin, Osmanlıdan devralınan müslüman-sünni kimliğini bir türlü görmek istemiyorlar. Dini gericiliği sünni halkta, laikliği ise devlette bulma eğilimi taşıyorlar. Bu eğilimi bilen devlet de, her fırsatta onu kullanmaktan kaçınmıyor. Bugün, hatırı sayılır bir rüşvetle, Alevi oylarını satın alabileceği hesabını tam da bu bilgiler üzerine kuruyor.

Oysa Sivas ve Gazi olayları bir kez daha gösterdi ki, sermaye devleti, demokrasi fikrinden ne kadar uzaksa, laiklikten de en az o kadar uzaktır. Alevi burjuvaların gerçek kimliği Alevilik değil, burjuvalık olduğu için, bu iğrenç seçim rüşvetini almakta hiç bir sakınca görmeyebilirler. Ne var ki, Alevi emekçiler, sermaye devletiyle uzlaşma ve barış sağlamaya yönelik bu her türden tedbiri reddederek, emekçi kimliğinin gereklerini yerine getirmelidirler. Emekçi kimliği, her şeyden önce, hangi din, mezhep ve ya ulustan olduğuna bakmaksızın, tüm burjuvaları, bir sınıf olarak hedeflemeyi gerektirir. İşçi sınıfı ve emekçilerle elele, gerçek kurtuluşu doğru yürümelere gerekir.

Bugün pek çok Alevi yurttaşın ve çevrenin söylediği gibi; Alevilerden artık düzen partilerine bir tek oy bile çıkmamalıdır.

Türkiye burjuvazisi yeni bir seçime hazırlanıyor. Sermaye, son dönemde kurulan koalisyon hükümetlerinin hızla yıpranıp dağılmasından sonra bugün bir erken seçimle, hiç olmazsa çözümsüzlüğe çözüm üretebileceğini umuyor. Düzenin bugüne dek, devrimci mücadele, sınıf hareketi ve Kürt sorunu başta olmak üzere, sıkıştığı her konudaki alternatifsizliği ve çaresizliği bir kez daha bu çözümün, daha yoğun bir sömürü ve devlet terörü olduğunu gösteriyor.

Sermayenin uluslararası bunalımı bir yana, Türkiye burjuvazisi, bir parçası olduğu genel krizi derinleştiren bir dizi iç sorunla karşı karşıya bulunuyor. Bunlardan biri ulusal sorundur. Sermaye bu seçimlerde, bir kez daha Kürt varlığını fiilen dışta tutmaya çalışmaktadır. Gerek Kürdistan'da hayatı felce uğratan kara güçler (kara kış ve devlet terörü), gerekse de zorunlu göçle metropollere taşınan nüfusun seçmen listelerine girememesi nedeniyle bu böyledir. Diğer yandan ise, Kürt egemen sınıflarının bilinen temsilcileri çeşitli düzen partilerinin adayları olarak seçimlere yine katılacaklardır. Üstelik bu kez Kürt oldukları, bizzat burjuvazi tarafından ilan ve reklam edilerek. Tüm bunlar, erken seçimin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü yeniden üretmekten başka bir anlama gelmeyeceğini anlatmaktadır.

Türkiye, Ortadoğu gibi bir devrim toprağında yer alıyor. Yani sermaye, Türkiye'de bir barut fıçısı üzerinde oturmaktadır. Onun bunalımını derinleştiren bir başka neden de budur. Ne onar yıl arayla gerçekleştirilen askeri darbeler, ne de son darbeye birlikte kurumsallaştırılan MGK hükümetleri, ülkenin devrimci damarını kurutmayı başaramamıştır. Devrimci mücadele, her seferinde yeniden kendini üretmeye devam etmiştir. Gelişen kitle hareketi ve toplumsal mücadele dinamikleri zemini üzerinde, devrimci politikayla sınıf hareketinin buluşması tehdidi düzeni ciddi oranda rahatsız ediyor.

Gerek ulusal sorun ve gerekse Ortadoğu'nun ve Türkiye işçi sınıfının durumu sermaye iktidarını

sıkıştıran etmenler olmaktadır. Ancak kapitalizm, yapısal nedenlerle bir çürüme ve çözümsüzlük sürecine gireli on yıllar olmuştur. Kapitalist sistemin zayıf halkalarından olan Türkiye sermaye iktidarı bu çürümenin tam göbeğinde yer almaktadır. Özellikle son kriz sürecinde, Türkiye'de burjuva siyaset sahnesinde yaşananlar bu çürümenin, kokuşmanın ve çözümsüzlüğün çarpıcı görüntüleriyle doludur. Artık asma yaprağı bile olamayan bir parlamento; hiç bir programı bulunmayan, daha doğrusu MGK'nin sunduğu tek program etrafında birleşmiş ve tamamıyla onun emir-kumanda zincirine tabi düzen partileriyle kurulmuş hükümetler, sosyal-demokrasinin faşizmle dansı vb. vb...

Bütün meşruiyetini, varlık koşullarını ve tarihsel gerekliliğini çoktan yitirmiş asalak burjuvazinin, toplumsal sorunlara çözüm üretmek şöyle dursun, gider ayak, kendi çürümüşlüğüne topluma da bulaştırmaktan başka bir şey yapamayacağı ortadadır. Bu çözümsüzlük ve çürüme, sermayeyi, her gün daha saldırgan, daha barbar bir hale getirmiştir. İşçi sınıfına, emekçi katmanlara, Kürt ulusuna ve devrimci harekete karşı son birkaç yılda işlediği suçlar bile bu barbarlığın düzeyini göstermektedir. Bu süreçte, en geri iktisadi taleplerle dahi yola çıksa, her türden kitle hareketi, karşısında polis terörünü bulmuştur. Aynı polis örgütü, yargılı-yargısız infazlarla, işkence ve kaçırmalarla sürüp giden yüzlerce cinayetin de failidir. Öte yandan, sömürgeci savaş için kurulmuş özel terör örgütlerinin Kürt halkına karşı işlediği suçlar, dünya sömürgecilik

tarihinde görülmemiş bir iğrençliğe ulaşmıştır.

İşte burjuvazi, bu erken seçimle, çözümsüzlüğün çözümünü, mafya ve kontr-gerilla cumhuriyetini eksiksiz bir aygıtı dönüştürmekte bulduğunu göstermektedir. Devlet bankalarının başında hırsızlık, terör çetelerinin başında canilikte uzmanlaşmış bütün çete başlarının "siyasete soyunması"nın başkaca bir anlamı yoktur.

Sermaye cephesindeki bu hazırlığın işçi sınıfı için

anlamı ise, kendisine yönelik saldırıların daha da artacağı, vahşileşeceği şeklindedir. Dün, sınıf düşmanlığını her fırsatta kanıtlayan, mevzi direnişlere, yürüyüşlere karşı polis terörünü yöneten Menzir, yarın, bu görevi merkezden, hükümetin içinden, yürütecektir. Haliyle Menzir celladını, sadece İstanbul işçileri değil, tüm Türkiye işçi sınıfı karşısında bulacaktır. Dün, KİT'leri peşkeş çekmekle suçlanan bir başbakan (Çiller) söz konusuysa, yarın, onları bizzat yağmalayan hırsızlardan kurulmuş bir hükümet söz konusu olacaktır vb. Böyle bir suçlular çetesinden oluşmuş bir parlamento ve hükümetin, işçi sınıfına, emekçi katmanlara ve Kürt ulusuna tek vaadi, daha fazla sefalet, daha fazla kan ve daha fazla gözyaşı olabilir. İşçi sınıfının, emekçilerin ve yoksul Kürt halkının, katillerle ve hırsızlarla tahkim edilmeye çalışılan hiçbir düzen partisine verilecek yarım oyu bile olmamalıdır. Fakat düzen, kendini sadece bunlarla ayakta tutmaya çalışmıyor. Bu çürümüş düzenin bir de "sol"dan destekçileri var. Onun onarılabileceğini ve onararak ayakta tutulması gerektiğini propaganda ederek işçi ve emekçilerin bilincini saptırmaya çalışan reformistler var. Düzenin içinde yer alarak onu meşrulaştırmaya çalışan liberaller ve buna objektif olarak destek veren yeni liberaller var. İşçi sınıfı, sadece katillerden ve hırsızlardan oluşma gerici-faşist burjuva partilere değil, "demokrat" söylemlili bu sahtekarlara karşı da tavır almalı, kendi bağımsız partisi ve politikasıyla burjuvazinin karşısına çıkmak için gereken hazırlığı hızlandırmalıdır.

İZMİR'DE "DOĞAL FELAKET" EMEKÇİLERİ KAPİTALİST DEVLETLE KARŞI KARŞIYA GETİRDİ

Sel Sadece Kondularını Değil, Korkularını da Yıktı!

İstanbul İkitelli, Isparta Senirkent, Dinar... Ve şimdi de İzmir. Kapitalist barbarlık işçi ve emekçilerin kanını akıtmaya devam ediyor. Sermaye düzeninin "daha fazla kâr, daha fazla sömürü" mantığının yol açtığı son katliam İzmir'de yaşandı. İzmir'in emekçi ve Kürt nüfusunun yoğunlaşmış olduğu semtlerinde sel 58 can aldı. Onlarca emekçi ise kayıp.

Sel, İzmir'li emekçilerin sadece kondularını değil korkularını da yıktı. Yaşadıkları felaket sonrası devletin vahşi yüzünü açıkça gören emekçiler devrimcilerle birlikte halk komiteleri kurdular. Katillerden hesap sormak için harekete geçtiler. Vali ve emniyet

müdürünü taşlarla kovaladılar. Güzeltepe'de polisle çatışıldı. Katil sürülerini yürekleri ile püskürttüler.

İzmir varoşları sular altında. Tamamıyla yıkılan gecekondu, emekçi semtleri ve bunların hemen yanı başında sapsağlam ayakta duran lüks bloklar. Bir yanda ölen, sokakta kalan, açlığa mahkum olan binlerce emekçi, diğer yanda arabasının ıslandığından şikayetçi olan burjuvalar. Yani bir yanda ezilenler, diğer yanda egemenler.

Sel bastırıyor. Devletin yardım konvoyları, itfaiye, vidanjörler önce Karşıyaka'nın lüks semtlerine koşuyor. Emekçi semtleri yerle bir. Ama hayır önce burjuvalar. Bu devlet işi ve emekçilerin değil burjuvaların devleti.

"Devlet büyükleri" mesajlar yayınlıyor. S. Demirel'inden, M. Yılmaz'ına kadar hepsi aynı şeyi söylüyor. "Devletimiz dimdik ayakta. Yaraları saracağız". Günler geçiyor, ancak İzmir'li emekçiler şu "dimdik ayakta devleti" bir türlü göremiyorlar. Devlet karşılarına yardım konvoylarıyla değil polis barikatlarıyla çıkıyor.

Medya sürekli felaket görüntüleri yayınlıyor. Yıkılmış karakolları, caddeleri su içinde kalmış şehir merkezini, pahalı arabaların su içinde yüzdüğü Karşıyakanın lüks semtlerini, arada bir de çamur deryası içindeki emekçi semtlerinin yıkıntılarını... Röportajlar yapıyorlar. Elektriklerin kesik olmasından şikayetçi Karşıyaka'lı bir burjuvayla, ya da "devletinden ve belediyesinden" daha fazla ilgi bekleyen "sağduyulu" mağaza sahipleriyle, ya da altyapı sorunlarından ve gecekondulaşmadan şikayet eden, siyasi rakiplerini suçlayan politikacılarla. Arada bir de Çiğliden, Yamanlardan emekçilerle. Öfkeli, kin dolu emekçilerle. Hesap soran, devletten polis copu dışında fiş bir yardım görmeyen emekçilerle.

En başarılı burjuva kalemler bile gizleyemedi yalın gerçeği: "**Felaket değil, katliam!**" Hemen sivil toplum, sosyal devlet maskeleri takıldı suratlara. İmar planlarından,

meteoroloji raporlarına; yerel yönetimlerden merkezi yönetime bir çok şey "sorgulandı". Sonuçta; "Yüce devlet" kutsandı. Sistem aklandı. Kol

kırıldı yen içinde kaldı.

İzmir'de sel sadece emekçilerin kondularını değil korkularını da yerle

"Hiç birine oy yok! Gelirlerse, onları kapımdan kovacağım!"

Kızıl Bayrak gazetesi çalışanlarının, İzmir'de sel sonrası kurtarma ve yardım çalışmalarını sırasında, emekçi semtlerinde yaptıkları söyleşilerden seçilmiştir.

Ali Kara (B. Yamanlar'dan bir işçi): Selle beraber benim ve ağabeyimin evi gitti. Bir çocuğum şu anda hastahane.

Sel bastırıldığı zaman belediyeye, itfaiyeye her yere telefon ettik. Bize "Önce Karşıyaka'ya yardım edilecek" diye cevap verdiler. Saatlerce kimse yardıma gelmedi.

Şimdi üç aile bir arada kalıyoruz. Üst üste yatıyoruz. Devletten hiç bir yardım görmedik. Yardımı bir yana bırakın, şimdi kaldığımız yerdende çıkaracaklarımız bizi.

(...)Seçim zamanları gelip bizden oy isterler. Vaatler verirler. Ama artık gelmesinler. Hiçbirine oy yok. Gelirlerse onları kapımdan kovacağım.

F.K (Yamanlar'dan fabrika işçisi bir kadın): Evimiz, herşeyimiz selle gitti. Çocuklarımı zor kurtardım. Hiç bir şeyimiz kalmadı.

Devletten hiçbir yardım görmedik. Yalnızca bir kaç battaniye verdiler. Ama biz sokakta kaldık. Okulda kalmak istedik. Bizi kolumuzdan tutup dışarı attılar. Ne devlet, ne de partiler hiç kimse gelip halimizi bile sormadı. Bize bir kalacak yer gösterebilirler.

Bundan sonra hiçbirine oy yok. Bizi kandırıyorlar. Söyledikleri hiçbir şeyi yapmadılar.

A. Haydar Yılmaz (K. Yamanlar'dan bir işçi): Dört yıldır İzmir'deyim. Dersim'den göçtüm. Kendi imkanlarımla bir kondu yapmıştım. Şimdi her şeyimi kaybettim. Japonya'da, Avrupa'da köpeklerin bile yağmura, çamura dayanıklı evleri var. Bizde o bile yok.

Devletten hiçbir yardım görmedik. Sözde bir hasar tespiti yapıp gittiler. Bize sadece halkevleri, dernekler ve devrimciler yardım etti.

A.H (K. Yamanlar'dan bir işçi): Ben Kürdistan'dan göçüp gelmişim. Sekiz senedir İzmir'deyim. Kürdistan'dayken çok baskı ve zulüm gördüm. Ayrımcılık yaptılar. Köyümüzü terk etmek zorunda kaldık. İzmir'e geldik paramız olmadığı için dere kenarına gecekondu yaptık. Onu da sel yıktı.

Sel geldiğinde ekipler sadece anons yaptılar. Bunun dışında kimse yardıma gelmedi. Kendini kurtarabilen kurtardı.

Devletten hiçbir yardım görmedik. Yardım diye 2 kilo makarna göndermişler. Ne yapalım biz makarnayı. Kalacak yerimiz yok. Sadece devrimci gençler ve eş dost yardım ediyorlar.

bir etti. Kafalarındaki karakollar birer birer yıkıldı. İçlerinde biriken öfke selle beraber taşı. Valinin ve polislerinin karşısında taş oldu, yürek oldu.

Yıllardır yaşadıkları sömürüyü düşündüler. İki göz kondularını, ekmeklerini ve hayallerini hatırladılar. Köylerini hatırladılar. Kürdistan'da yakılıp, yıkılan, terk etmeye zorlandıkları köylerini. Katledilen canları hatırladılar. Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi'de... Katillerini gördüler karşılarında.

Çocuklar dün evleri olan yıkıntılarında kopardılar taş parçalarını. Hınçla savurdular düşmanın üzerine. Anaların öfkesi tilili oldu. Patladı it sürülerinin suratına. Genç, yaşlı, ihtiyar emekçiler yürüdüler üstüne celladın.

Ve Gazi'de, Nurtepe'de, Elbistan'da olduğu gibi bir kez daha katil sürülerini püskürttüler.

Zonguldak, Sivas, Gazi, Dinar, İzmir... Sırada neresi var? Kapitalist barbarlık daha nerede ve ne kadar emekçi kanı dökecek. Sesimizi yükseltmek ve katliamlara son demek için sıranın bize gelmesini mi bekliyoruz? İş kazaları, doğal afetler, planlama hataları, polis kurşunu daha kaçımızın ölüm sebebi olacak?

Zonguldak'ta göçüklerde ölen yüzlerce madenci emeğini satarak yaşıyordu. Gazi'de polis kurşunuyla ölen canlar da öyle. Dinar'da, İzmir'de ölen onlarca da emek cephesinin parçasıydılar. Daha ne kadar sınıf kardeşlerimizin katline seyirci kalacağız? Birlik olmanın, örgütlenmenin ve kapitalist barbarlığa karşı savaşmanın zamanıdır.

İzmirli emekçiler, karşılarındaki düşmanı yalın bir şekilde tanıdılar. Korkularını yenerek onunla çatıştılar. Gün bayrağı yükseltmenin, örgütlenmenin zamanıdır.

**İzmir'in Katili Sermaye Devleti!
Ya Kapitalist Barbarlık İçinde
Çöküş, Ya Sosyalizm!**

Kamu Çalışanları Konfederasyonlaşma Kurultayı Fiyaskosu

Mücadelenin sorunları değil, sendikacı maaşları tartışıldı!

KÇSKK Konfederasyonlaşma ve Tüzük Kurultayı, 11-12 Kasım tarihlerinde, "seçilmiş" 500 delegenin katılımıyla Ankara'da toplandı. Toplantıya, her türden burjuva partinin çağrılı olması ve bir kısmının (CHP, MHP, İP) bu çağrıya uyarak protokolda yerlerini almaları tepki yarattı. Çiller ve Erbakan'ın okunan mesajlarının belli bir alkış alması toplantının havasını daha da elektriklendirdi.

Kurultay, beklenebileceği gibi, son derece geri ve ilkel birlik ve oyunlara sahne oldu. Kurultayda,

Yeniden, BSP ve Yurtseverlerden (ki bu en güçlü ittifaktı), diğeri YÖN, Emek Partisi Girişimcileri ve Eski TKP'lilerden oluşan iki esas ittifak çekişti. Yanı sıra, ciddi bir etkinlikleri olmadığı gözlenen Devrimci Memurların Birliği, SİP ve Emekçi Memurlar gibi gruplar da vardı.

Kurultayın "seçilmiş" delegeleri, önderlerine öylesine sadıktılar ki, verilen her önergeye blok halinde evet demekten kaçınmadılar. Sonra da; "Biz neye evet dedik?" diye kendi aralarında tartışıyor, alenen yapılan burjuva ayak oyunlarına karşı çıkacaklarına, kurultay salonunun dışına çıkıp dolaşmayı tercih ediyorlardı. Kurultay düzenleyicileri, "çatlak" sesler çıkmaması için, konuşmak isteyenlere 50 imzalı bir önerge zorunluluğu getiriyordu. Ama öte yandan divan, 67 delegenin imzaladığı, "MHP, CHP, İP gibi partilerin dışarı çıkarılması" önergesini hasırltı ediyordu. Konuşma hakkını rahatça kullanan delegeler ise, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt ulusuna yönelik saldırılardan tamamen bihaber görünüyor, fakat bir kurultayın çok fazla zamanını almaması gereken pek çok konuda uzun ve "sert" tartışmalar yürütebiliyorlardı.

İkinci gün mali konular gündemdedi. Yeniden, BSP ve Yurtseverlerin verdiği birinci önergede, GYK ve MYK üyelerinin maaşlarının, kamu işyerlerindeki en alt ve üst maaşın ortalamasının iki katı, diğer ittifakin önergesinde ise, en son işinde aldıkları maaş kadar olması öngörülüyordu. Yoğun ve sert tartışmalardan sonra, iki önerge birleştirilerek, en alt ve en üst maaşların ortalaması şeklinde oylandı. Mali konular üzerinde görüşmeler yapılırken ve oylama esnasında bir grup delege, "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganıyla protestoya başladılar. Hemen ardından da, Ener-Sen, Yapı Yol-Sen, Tüm Haber-Sen ve diğer sendikalardan 100 kadar delege aynı sloganlarla salonu terketti.

KÇSKK'nın ön hazırlıkları ve Kurultay divanının özel önlemlerine rağmen, "çatlak" sesleri boğmak tamamen mümkün olmadı. Tüm Haber-Sen Sakarya Şb. Başkanı, "yeni Retranslar yaratmalıyız, bozkırlardaki ateşi fabrikalara, sokaklara taşımalyız", diyerek başladı. Sınıf dayanışmasından, kamu emekçi hareketinin sınıf hareketiyle birleşmesi gerektiğinden, işçi sınıfının kendi bağımsız siyasal sınıf hareketini yaratması gerektiğinden, enternasyonalist dayanışmadan, proleter sosyalizminden bahsederek konuşmasını sürdürdü. Aynı konuşma esnasında Tüm Haber-Sen'in kapatılması kararından sonra yeni tip sendika bürokratlarının Tüm Haber-Sen'i yalnız bıraktıkları ve bugün bu aynı bürokratların bu kurultayı düzenledikleri de vurgulandı. Tüm bu sözler yeni dönem bürokratlarının yüzünde şaklayan güçlü bir şamar oldu.

Tabanın istek ve iradesi dışında bölünmesine yol açan bu kurultay sonrasında, kamu çalışanları hareketini ciddi sorunların beklediği açıktır. Pek çok sendikanın tabanında, genel merkez yöneticilerinin kullandığı yanlış inisiyatifin geri alınması, sendikal harekette bozulma ve yozlaşmanın önlenmesi gerekmektedir.

Konfederasyonlaşma çalışma ve tartışmaları, özellikle son altı ay boyunca, kamu çalışanlarının temel gündemlerinden birini oluşturmuştu. Kamu çalışanlarının gündemini konfederasyonda odaklaştıran, adını KÇSKK olarak değiştiren eski KÇSP oldu. Oysa aynı süreçte, kamu çalışanlarının gündeminin birinci maddesine almaları gereken ciddi gelişmeler yaşanıyor. Sermaye devletinin emeğe ve emekçilere saldırısı had boyutlara ulaşmış, ayrıca, kamu çalışanlarını doğrudan hedefleyen saldırılar da iyice yoğunlaşmıştı. Grev ve toplu sözleşme hakkını reddeden "memur sendikaları yasa taslağı" meclis komisyonunda onaylanmış, Tüm Haber-Sen kapatılmıştı.

Bu kadar genel ve yoğun saldırı karşısında, "emekçilerin birliği"nin daha da önem kazanacağı, bu nedenle de konfederasyonun, tam da gündeme denk düşen bir çalışma olduğu söylenebilir. Emekçiler arasında dayanışma ve birliğin sürekli savunucusu, destekçisi ve örgütleyicisi olan komünistler, içinden gelişmekte olan süreçte, kamu çalışanlarının konfederasyonlaşmasına eleştirel yaklaştılar. Eleştirilerin merkezini, "her türden birliğin mücadele birlikleri olması gerektiği, oysa KÇSKK'nın konfederasyon tartışmalarının, mücadele biçim ve yöntemlerinin tartışılmasının önüne geçtiği, bizzat mücadeleyi aksattığı" kaygısı oluşturuyordu. Kamu çalışanları tabanında önemli bir taraftara sahip olan bu eleştirel yaklaşımın önemi, gerçekleşen kurultayla, bugün, iyice açığa çıkmıştır.

Bu kurultayı, iki temel açıdan, fiyasko olarak nitelenebilir.

Birincisi, baştan bu yana eleştirdiğimiz gündem sorunudur. Memurlar için hazırlanan "sendika" yasası, Tüm Haber-Sen'in kapatılması, ücretler vb. vb.'ni bir yana bırakalım. Sermayenin bugünkü hazırlığı, emekçilere karşı, bunlardan çok daha yoğun bir saldırı kam-

panyası planladığını göstermektedir. Sadece seçim çalışmalarına göz atmak bile, kamu çalışanları için açıklayıcı olacaktır. Kamu çalışanları hareketine karşı en vahşi saldırıları yöneten İstanbul celladı Menzir ve benzerlerinden oluşturulacak bir meclis ve hükümet söz konusu olan. Bu gelişmeler, her işçi-emekçi platformunda gündeme alınıp tartışılması gereken temel konular olmalıdır. Sermayenin bu kapsamlı saldırı hazırlığına, emekçiler de kapsamlı bir karşı saldırı hazırlığıyla yanıt vermelidirler.

Kamu Çalışanları Konfederasyonlaşma Kurultayı, söz konusu gelişmelerin ve buna karşı mücadele programının tartışıldığı bir platforma dönüştürülseydi eğer, bu, kamu çalışanlarının mücadele birliğini ifade ederdi. Ve hareket için olumlu anlamda bir dönemci anlatırdı. Ne var ki, kurultay, bizim -ve binlerce kamu çalışanının- kaygılarını haklı çıkarmış bulunuyor. Seçimlerde yarışan iki listenin birisi de, delegelere bir mücadele programı sunmadı. Seçimler ve sermayenin saldırıları gündeme alınmadığı gibi, bu yönlü konuşma hakkı, söylemde sol, objektif olarak ise burjuva liberal bir parti olan İP'in lideri Perinçek'e bırakıldı. Bu kadarla da kalmadı. Sermayenin temsilcisi tüm partilere çıkarılan davetiye sonucu, binlerce işçi-emekçi ve devrimcinin katili MHP'nin bir temsilcisi de, salona çürümüş kan kokularını taşıdı. İP'e özel bir yer ayıran, MHP'yi sindirebilen bir toplantının, artık her türden kirli burjuva oyunun cirit attığı bir platforma dönüşmesi kaçınılmazdı. Kulislere yapılan çirkin pazarlıklar, yönetici maaşlarının uzun uzadıya tartışılması vb... kurultayın genel havasını oluşturdu.

Kurultay öncesi hazırlıkta, delegelerin seçiminde vb. türlü oyunlar çevrilmesine rağmen kurultaya katılmayı başarabilen ilerici kamu çalışanları, yaşanan çirkinlikleri protesto ederek salondan ayrıldı. Listeleri oluşturan her türden dönem ile eski ve yeni liberallerin ortaklığına rağmen, kamu çalışanları hareketini ileri taşımaya aday, bir taze kanın varlığı da böylece görülmüş oldu. Tabanın istek ve iradesi dışında bölünmesine yol açan bu kurultay sonrasında, kamu çalışanları hareketini ciddi sorunların beklediği açıktır. Pek çok sendikanın tabanında, genel merkez yöneticilerinin kullandığı yanlış inisiyatifin geri alınması, sendikal harekette bozulma ve yozlaşmanın önlenmesi gerekmektedir. Kamu çalışanları, yıllar süren mücadeleyle elde ettikleri kazanımları, kolayından terketmemeli, çığnenmesine göz yummamalıdır.

Polisan Direnişçi İşçilerine ve Devrimci Kamuoyuna Zorunlu Bir Açıklama

Komünistler, geçtiğimiz dönem yürüttükleri Sınıf Dayanışması Kampanyası dahilinde, direnişçi Polisan işçileri ile dayanışma için, kartpostal satışı üzerinden bağış kampanyası başlatmışlardı. Bu çerçevede *Kızıl Bayrak* gazetesinin bastırması olduğu 3000 adet dayanışma kartpostalı, Polisan Gecesi'nde aktif olarak satılmaya başladı. Birçok işletmede, demokratik kitle örgütünde, sendikalarda satılan kartlardan 57 000 000 TL gelir elde edildi. Adana Çukobirlik işçilerinden tutun da, Cevizli Tekel işçilerine, Pagi Tekstil işçilerine kadar bir çok fabrikadan işçilerin, Polisan direnişçisi sınıf kardeşlerine yaptıkları somut desteğin ve dayanışmanın ürünü olan bu kampanya ve elde edilen gelir, *Kızıl Bayrak* sayfalarında da açıklanmış, paranın hemen direnişçi işçilere iletileceği belirtilmişti. (*Kızıl Bayrak* gazetesi, 30. sayı, sayfa:9)

Ancak gerek kampanya sürerken, gerekse toplanan dayanışma gelirinin açıklanmasından sonra bir grup gerici-faşist sendikacının ve işçinin "Bu parayı terör örgütü gizli topladı. Para örgüt parasıdır." şeklinde propaganda yaptıklarını; bu propagandanın başta Polisan işyeri temsilcileri olmak üzere bazı işçiler üzerinde etkili olduğunu öğrendik. Toplanan bağışı Polisan işçilerine teslim etmek istediğimizde, işyeri temsilcileri parayı almayı red ettiler. Gerekçeleri "Bu para gizli örgüt parasıdır. Alırsak meşruluğumuzu kaybederiz" oldu.

Komünistler sınıf devrimcileridir. Sınıf hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda hareket ederler. Sınıfın tarihsel çıkarlarının ve iktidar mücadelesinin temsilcisidirler. Tam da bu nedenle komünistlerin gizli örgütlenmesi, sermayeye ve onun devletine karşı bir

gizli örgütlenmedir. Onun dışında, komünistler sınıfın içindedirler ve kendilerini gizlemezler. Sınıf devrimcisi olmak, parti işçisi olmak bizim meşru zeminlerimizdir. Bu meşruluk burjuva yasaları nezdinde bir meşruluk değil, verdiğimiz haklı mücadelenin verdiği bir meşruluktur. Komünistlerin Polisan işçileri ile girdikleri ilişkiler ve müdahaleleri her zaman meşrudur ve meşru kalacaktır. Eğer kaybedilmesinden korkulan meşruluk, burjuva yasaları nezdindeki meşruluk ise; işçilerin direnişi çöktürüp yenilgiyi kabul etmeleri gerekirdi. Meşruiyet mücadele ile kazanılır, mücadele ile korunur.

Gerici ve faşistlerin "terör" örgütü safılarına söylenecek tek şey vardır. İşçi sınıfının tarihsel çıkarları için, sermayeye ve onun devletine karşı savaşmak terör ise, evet biz teröristiz.

Bizim için sınıf dayanışması, lafta bir desteği ve maddi bir yardımlaşmayı ifade etmez. Biz sınıf mücadelesinin yükseltilmesi, sermayenin topyekün saldırılarına sınıf cephesinden topyekün bir cevap verilebilmesinin bir ön koşulu olarak; işçilerin birliğini ve dayanışmasını görürüz. Bu anlamda sınıf dayanışması, aktif mücadeleyi ve bu mücadelede birliği ifade eder. Bu yüzden toplanan parayı, direnişin ileriye sıçratılmasında katkısı olması için Polisan işçilerine vermek istedik. Ancak gelinen noktada bunu hayata geçirme olanaklarımız ortadan kalkmış durumdadır. Bu nedenle toplanan para Gebze bölgesinde sürmekte olan direnişlerin kuracakları bir dayanışma komitesinin ilk bütçesi olarak ayrılacak. Bu tür somut bir girişim bizim tarafımızdan desteklenecek ve bugün bankada bloke edilecek olan bağış derhal bu komiteye aktarılacaktır.

Mevziler mücadeleyle kazanılır!

Polisan direnişi sürüyor. Ancak son gelişmeler açıkça gösteriyor ki direnişin sürmesinden sadece işveren rahatsız olmuyor. En az onun kadar rahatsız olan başkaları da var. Bunlar; Gebze Petrol-İş'teki bir kısım gerici ve faşist sendika bürokratları ve onların etkisindeki bir grup işçidir.

Polisan'da direnişçi işçilerin başından beri devrimcilere ve devrimci politikaya gösterdikleri açıklık ve direniş sürdürmede gösterdikleri ısrar, bu kesimi zate uzun süredir rahatsız ediyordu. Özellikle son dönemde bu rahatsızlıkları hat safhaya ulaştı. Bunda, yükselen bir ivme izlenen sınıf hareketliliğinin ve politizasyona açıklığın da etkisi büyüktü. Öyleki, bu gerici-faşist ittifak artık direniş bitirmek yönünde çaba sarfetmeye başlamış durumda.

Bu ittifak aynı zamanda, Petrol-İş Gebze Şubesi yönetimini de ele geçirmenin hesapları içerisinde. Tam da bu yüzden Polisan direnişine yönelttikleri saldırı ile, seçim hesaplarını bir arada yürütüyorlar. "Polisan direnişini terör örgütleri yönetiyor. Sendikanın şu anki yönetimi de buna göz yumuyor." argümanı üzerinden olağanüstü kongre toplama girişimleri var. Hesaplarının iki yönü var. Birincisi ve asıl belirleyici olanı; devrimci ve komünistlere yönelik yürüttükleri karalama kampanyası ile, direniş ileriye sıçrama potansiyellerinin önünü tıkamak. Yani, devrimciler üzerinden Polisan direnişine saldırarak direniş bitirmek. İkincisi; devrimcilerin direniş üzerinde ve sendikada kazandıkları mevzileri olumsuz bir tarzda öne çıkararak mevcut yönetimi tasfiye edip, yerine geçmek.

Polisan işçileri mücadele içerisinde kazandıkları mevzileri korumak ve geliştirmek zorundadırlar. Sendikada kazandıkları hakları korumak ve daha ileri mevzilere taşımak için kendi özgüçlerine güvenmeleri ve ileri çıkmaları yeterlidir. Tabandan yaratacakları bir basınçla gerici ve faşist ittifakın oyunlarını bozabilirler. Sendikayı gerçek bir mücadele aracına dönüştürmek direnişçi işçilerin elindedir. Gerici-faşist ittifakın propagandalarına prim vermeden, ısrarlı bir tarzda kendi politik çıkarlarını gündeme dayattıkları ölçüde bunu başarabilirler. Bunun tek yolu da direniş mevcut atıl konumundan kurtarıp ileri taşımaktan geçer.

K.Çekmece Belediye İşçileri Eylemde İleri atılmanın zamanıdır!

K.Çekmece Belediyesinde DISK Genel-İş'te örgütlü 960 işçi çalışıyor. İşçilerin, belediyeden kişi başına ortalama 100 milyonu bulan alacakları var. Bu alacaklarının içinde, '94 toplu sözleşme döneminden bugüne kalan sözleşme farkları ve '93'ten itibaren biriken ikramiyeleri de var.

İşçiler paralarını alabilmek için, Eylül ayı içerisinde vizite ve iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirmişlerdi. Ancak belediye oyalayıcı bir yöntem izledi. Vardiya sistemine geçiş gibi taktiklerle işçileri bölmeyi ve eylemi bitirmeyi hedefledi. Maaşların ödenmesi üzerinden belediyenin yaptığı ayak oyununa gelen işçiler işbaşı yaparak eylemi sonlandırmıştı.

Bu kısa eylemlik döneminin üzerinden yaklaşık iki ay geçti. Belediye halâ işçilerin alacaklarını ödemiş durumda. Küçükçekmece işçileri bunun üzerinden yeni bir eylemlilik sürecine girdiler. İşçiler E-5'i keserek iki kez yürüyüş yaptılar. Çöpler toplanmıyor. Belediye ise bu durum karşısında polis eşliğinde, taşeron aracılığı ile çöpleri toplama yoluna gitti.

Geçmiş süreçlerinden de mücadele alışkanlığı olan, güç ve moral birliğine sahip Küçükçekmece işçileri haklarını almak için kararlılar. İçinden geçtikleri bu evrede Küçükçekmece işçileri haklarını kazanmak için temel bazı görevlere özel bir önem göstermelidirler.

Birincisi; K.Çekmece işçilerine yapılan saldırı, salt ekonomik değil, daha da önemlisi politik bir saldırıdır. Sermayenin işçi sınıfına topyekün bir saldırı yönelttiği bu dönem, tek tek işletmelerde de (özellikle K.Çekmece işçileri gibi mücadele deneyimi olan ve direngen işçilerin bulunduğu yerlerde) verilecek mücadelenin büyük önemi var. Sermayenin bu tür işletmelerde kazanacağı başarılar; işsizleştirme, örgütsüzleştirme, taşeronlaştırma

ve düşük ücret politikası vb. uygulamalarını hayata geçirmekte önünü açar. Genel sınıf kitlesi üzerinde hem moral kırıcı, hem de güç zayıflatıcı bir etkisi olur. Tersinden, K.Çekmece işçilerinin kazanacağı bir zafer, sınıfın geneline moral bir takviye ve güç olacaktır. Gün sınıfa karşı sınıf şiarı ile öne atılmanın günüdür. Salt ekonomik talepleri değil aynı zamanda sınıfın tarihsel çıkarlarının ve iktidar mücadelesinin politik şiarlarını da sahiplenmeliyiz.

İkincisi; K.Çekmece işçileri, mücadelelerinde sınıf kardeşlerinin dayanışmasını da örgütlemek görevi ile yüzyüzedirler. Çevre işletmelerdeki işçilerden, diğer belediyelerde çalışan işçilerden aktif desteği kazanmalıdırlar.

Üçüncüsü; eylemlerimiz kararlı ve militan olmalıdır. Sermayenin önümüze çıkardığı tüm barikatları aşabilmenin tek yolu budur. Kazanmak için mücadele etmeyi ve daha fazla bedel ödemeyi göze almalıyız. Belediye, taşeron işçilere çöpleri polis eşliğinde kaldırmak düşüncesinde. Buna kesinlikle göz yumulmamalı. Üretimden gelen gücümüzün bu tarzda boşa çıkarılmasının önüne geçmeliyiz.

Dördüncüsü; sendikalar işçilerin mücadele örgütleri olmalıdır. Sendika bürokratlarının oyalamacı, pasif, ertelemeci tutumlarına karşı kitlesel bir basınç uygulayarak, buraları gerçek mücadele alanları haline getirmeliyiz. Sendika bürokratları, işçilerdeki mevcut eylem pratiği ve buna denk düşen bilinç düzeyi neyse onu veri alıyorlar. Öncü işçiler belli bir emek ve çaba sarfediyorlar. Ancak, eylem inisiyatifi ele almakta zorlanıyorlar. Bu atılıktan kurtulmak ve bağımsız bir direniş komitesi etrafında, eylemleri örgütlemek gereklidir.

Küçükçekmece işçilerinin kazanımları işçi sınıfının kazanımları, kayıpları işçi sınıfının kayıpları olacaktır.

ADANA İŞÇİ SINIFINI EZMEK İÇİN TATBİKAT ALANI: **BOSSA'da yoğunlaşan saldırılar**

Adana işçi hareketi oldukça uzun bir süredir yeni bir mücadele sürecine girememenin sancılarını çekiyor. Son bir kaç yılın deneyimleri ile '95 yılı işçi eylemlerinin ortaya çıkarttığı olgular, sınıf hareketinin ileriye çıkmasını güçleştiren ciddi engellerle karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Adana'da yakın dönemde bazı işçi eylemleri yaşandı. Özellikle Bossa işçilerinin yaşadığı 50 günlük grev, Çukobirlik mevsimlik işçileri ile Bossa-1 yemekhane işçilerinin direnişi vb. gibi eylemler, aynı zaman diliminde gerçekleştiler. Bu eylemler ortak dinamiklere sahip olmanın yanı sıra, ortak engellerle ve sınıf hareketinin ileriye sıçramasını güçleştiren, uzun bir sürece yayılmasına neden olan ortak zorlanma noktalarına da sahiptiler.

Yukarıda sayılan eylemler içinde, Bossa işçilerinin 50 günlük grevi özel bir yere sahiptir. Önemli nedenleri vardır bunun. Herşeyden önce son yılların en uzun süren grevi idi. Adana işçi hareketini sarsarak ileriye çıkmasını kolaylaştıracak bir işlev görebilirdi. Üstelik gelişmesinin belli bir evresinde, grevci işçiler sendika bürokrasisi ile açık bir çatışmaya da girdiler. Fakat bütün bunlara rağmen yenilgiye uğrayan bir grev oldu.

Bossalar Adana işçi hareketi için özel önem taşıyorlar

Bossa fabrikaları ve dolayısıyla grevi, bugün Adana işçi hareketinin temel özelliklerini, zaaflarını, üstünlüklerini ve engellerini yansıtan bir karaktere sahiptir. Buradaki işçi hareketi muhtemel bir sıçramayı bu fabrikalar üzerinden gerçekleştirebilir.

Bossa'lar bir kaç fabrikadan oluşuyor. Bossa-1-2-4 ve 5 olarak adlandırılan bu dört fabrika Sabancı Holding'e bağlı. Dolayısıyla yaşanan sorunlar, hemen neredeyse ayrıntılarına kadar aynı. Sabancı Holding'in iktisadi ve politik saldırılarının tek merkezden ve aynı anda uygulandığı, sınıdıldığı ve sonuçlarının toparlanarak sınıfı ezme için yeniden kullanıldığı bir çeşit deneme/saldırı labrotuarları durumunda. Bunun işçi sınıfı için bir dizi güçlük yarattığı açık. Fakat bu güçlüğü kendisi, aynı zamanda, işçi sınıfı için önemli avantajları da içinde taşıyor. Çünkü Bossalar, şehrin çeşitli yerlerine dağılmış dört fabrika olarak adlandırılırsalar bile, gerçekte taşıdıkları özellikler itibarıyla tek bir fabrika görünümündeler. Aynı sermaye grubuna bağlıdır ve sorunları ortaktır. Aynı sendikaya bağlıdır ve sendikal parçalanmanın yaratacağı dezavantaj sözkonusu değildir. Toplusözleşmeleri ortaktır ve bir çeşit "grup sözleşmesi" vardır.

Tam da yukarıdaki nedenlerden dolayı Bossalar Sabancı Holding'in

en zayıf noktasıdır. İşçi sınıfının yoğunlaştığı, binlerce işçinin çalıştığı üretim merkezleridir. Buralarda birleşik bir direniş örgütlemek, binlerce işçinin birarada olmasının getireceği avantajla sermaye sınıfını geriletmek mümkündür. Bundan dolayı Adana işçi hareketi için yol açmak, daha ileri bir düzeye çıkarmak, militanlaştırmak, politiklaştırmak bakımından burada örgütlenecek bir direniş büyük bir önem taşımaktadır. Bu çapta bir eylemin ülke genelinde de önemli sonuçları olacaktır. Bütün iktisadi ve politik gücüne rağmen, Sabancı Holding, bu çapta bir hareket karşısında geri adımlar atmak zorunda kalacaktır. Çünkü tekstil işkolundaki üretimi bölge çapında duracaktır. Türkiye'nin en önemli tekstil fabrikalarındandır Bossalar. Dolayısıyla, hem Adana'da ve hem de ülke çapında stratejik öneme sahiptir.

Sabancı Holding'in Bossa fabrikalarına ilişkin politikasının tam da bu stratejik öneme göre saptandığı kuşkusuzdur. Özellikle son 34 yıldır çeşitli yoğun saldırılar eşliğinde burada uygulanan politikalar, '95 yılında tam bir ezme operasyonuna dönüşmüş durumdadır.

Saldırının araçları ve aldığı biçimler

Buradaki "saldırı operasyonu", iktisadi ve politik cephelerde iç içe geçmiş bir biçimde ve eş zamanlı olarak gündeme getirilip uygulanıyor.

Birincisi; Körfez krizinin hemen sonrasında yoğun bir şekilde uygulanan ve dalgalar halinde gelen tensikatlardır. Hem bu dört fabrikada ve hem de Pilsa ve Sasa'da, ilk bir yıl içinde her fabrikada %30 oranında olmak üzere, işten atılmalar oldu. Sonraki dört yılda da yüzlerce işçi işten atıldı. Tensikatlar bugün de sürüyor. Örneğin 50 gün süren grevin hemen ardından 25 işçi işten atıldı. Önümüzdeki günlerde de yüzlerce işçinin atılacağı, listelerin hazır olduğu söyleniyor.

Tensikat biçiminde gündeme gelen bu saldırının iki amacı vardır. Birincisi, krizin yükünü işçilere yüklemektir. Diğeri ise sınıfı politik olarak cezalandırmaktır. '91 yılından

önce çeşitli direnişler ve eylemlerle bir dizi haklar kazanan işçilere, hareketin geriye düşmesinden sonra karşı saldırı başlatıldı. Böylece hem kazanılmış haklar gaspedildi, hem de geçmişte harekete geçen sınıfa bunun bedeli ödetirildi. Direnişlerde öne çıkan, sınıfın biriktirdiği deneyi kendinde toplayan, bir politik kavrayış, bilinç ve deneyime sahip olan öncü işçiler, bu saldırı sırasında neredeyse tümüyle işten atıldılar. Tüm tensikatların toplusözleşme ve direnişler sonrasında gündeme getirilmesi dikkati çeken noktalardan birisidir.

İkincisi; taşeronlaştırma saldırısıdır. Bütün Bossa fabrikalarında çeşitli bölümler taşeronlara devredilmiş durumda. Şu anda bu bölümlerde yüzlerce taşeron işçisi çalıştırılıyor. Asgari ücretle çalıştırılan bu işçiler hiçbir sosyal hakka sahip değiller. İş güvenceleri yok, sendikasız ve sigortasız çalıştırılıyorlar. Taşeronlaştırma politikası bir kaç amaca birden hizmet ediyor: İşçilerin sendika hakkı gaspediliyor; asgari ücretle çalıştıkları için diğer işçilerin ücretlerini aşağı çekmenin bir aracı olarak kullanılıyor; grev ve direnişleri kırmak için işverenin elinde elverişli bir silah haline geliyor ve işçiler arasında rekabet yaratmak ve körüklemek işlevi görüyor. Böylece sınıf birliği fiilen büyük ölçüde darbelenip parçalanıyor. Örneğin kadrolu işçiler taşeron işçileri servislerine almıyorlar. Yemekhane işçileri, yemeklerin kötü çıkarılmasının sorumlusu olarak görülüyor. Ulusal, dinsel, mezhepsel, bölgesel vb. sorunlar gruplar halinde bölünmeye, çatışmalara, hatta birbirlerini öldürmelerine kadar varabiliyor. Sınıf içinde yaratılan kategorik bölünme, bu parçalanmayı kolaylaştırıyor. Sınıfın birliğini ve dayanışmasını dinamitleyen bir rol oynuyor.

Bütün bunlara son iki ay içinde bir yenisi eklendi. Artık taşeron işçiler MHP'liler arasından seçiliyor ve işçi eylemlerine karşı militan bir "vurucu" güç olarak kullanılıyorlar. Bossa-1 yemekhane işçilerinin 23 Temmuz'da başlayan 3 günlük direniş sırasında, bu politika ilk defa açık bir biçimde uygulandı ve direniş

kırıldı. Sabancı Holding'in gelişebilecek militan bir işçi hareketine karşı etkin hazırlıklar yaptığının ve her adımda bunu gözettiğinin somut bir göstergesidir bu.

Üçüncüsü; Bossa fabrikalarında bu saldırıları destekler ve tamamlar bir tarzda militan bir faşist hareket örgütlenmeye çalışılıyor. Somut iki gelişme bunun ciddi bir tehlike haline geldiğini göstermektedir. Biri, az önce ifade ettiğimiz gibi, hem taşeron hem de kadrolu işçilerin artık MHP'liler arasından seçiliyor olmasıdır. Ulus, bölge, din, politik, eğilimler gözetilmekte, alınacaklar polis aracılığıyla soruşturulmakta ve "tereddütlü" ve "sakıncalı" bulunanlar işe alınmamaktadır. Kürt ve Alevi işçi sayısı geçmiş yıllara göre önemli ölçüde düşmüştür ve hızlanarak devam etmektedir. Ayrıca faşist hareketin çalışan işçiler arasında örgütlenmesine özel bir ağırlık verilmektedir. Kürt sorunu, devrimci hareket, din, sosyal-demokrasinin yarattığı hayal kırıklığı, DİSK'li bürokratların ihaneti vb. etkenler demagojik bir propaganda ile etkin bir tarzda kullanılmaktadır. Bu temel üzerinde şekillenen karşı devrimci propaganda ile işçiler ideolojik olarak çönetim altına alınmaya çalışılmaktadır. Sözelimi ramazan ayında MHP'de işçi toplantıları düzenlemek, Kürt hareketi ve devrimci hareketi teşhir edenlere çeşitli olanaklar sağlamak, onları teşvik etmek, öncü işçileri "ideolojik amaçlı hareket ediyorlar" propagandası ile etkisizleştirmeye çalışmak bunlar arasındadır. Bugün bütün Bossa fabrikalarında, özellikle de Bossa-1 ve Bossa-2'de faşist hareketin önemsenmesi gereken bir kitle temeli vardır. Bu kitle temelinin Türk kökenli işçiler arasından sağlandığını belirtmeye bile gerek yok. Son dönemlerde dini çatışma görünümü altında işçi temsilcilerine karşı saldırılar örgütlenmektedir. Sasa'da bir işyeri temsilcisi Temmuz ayı ortalarında bu görünüm altında öldürüldü. Yine öncü işçiler polisten alınan bilgilerle "tehlikeli" ilan edilmekte ve teşhir edilerek işten atılmaktadır.

Bütün bunlara yönetim kademelerinde gerçekleştirilen faşist kadrolaşmayı da eklemek gerekiyor. İdari bölümlerde çalışanların hemen neredeyse tümü ya eski polis ve subay ya da devlet işbirlikçisi ve ajandır. Bu Sabancılar'a işçileri etkin bir şekilde denetlemek ve muhtemel işçi direnişlerini hazır ve eğitilmiş kadrolarla önlemek ve ezme yönünde uygun olanaklar sunmaktadır. Geleceğe dönük bir hazırlıktır bu. Buna Sabancılar'ı her zaman emrinde olan militarist devlet güçlerini de eklemeliyiz.

Dördüncüsü; önümüzdeki aylarda Bossa fabrikalarından bazılarında hisselerin bir kısmı İngiliz ve Hollandalı sermaye

çevrelerine satılacak. Bu daha yoğun bir sömürü, çalışma koşullarının kötüleşmesi, ücretlerin daha da düşmesi ve işten atılmaların artması anlamına gelecek. Nitekim önümüzdeki haftalarda başlaması muhtemel tensikatlar bununla izah ediliyor. İşçilerin kaderlerine razı olmaları, işten atılmaları önleyemeyecekleri ve bunun kaçınılmaz olduğu fikri propaganda ediliyor. Bu saldırı aynı zamanda "teknolojik" yenilenme ve "otomasyon" vb. gerekçeler arkasına gizleniyor. İşçilerin işlerinden olmasının sorumlusu olarak sermaye sınıfı değil de "gelişen teknoloji" gösteriliyor.

Beşincisi; bütün bunları tamamlayan önemli gelişmelerden bir başkası da sendikaların MHP'lileştirilmesidir. Bossa fabrikalarında daha önceleri Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası yetkiliydi. Tümünüyle işçilerin tarafından kendiliğinden DİSK'e yoneldiler. Bu süreç '94 yılında tamamlandı ve DİSK Tekstil Bossalarda yetkiyi aldı. Türk-İş'ten tümünüyle umut kesen ve "DİSK'in 70'li yılları" nı arayan işçiler, büyük bir beklenti içerisindeydi. DİSK aracılığıyla daha iyi çalışma ve yaşam koşullarına sahip olacaklarını sanıyorlar ve ihanete uğramayacaklarını düşünüyorlardı. Ancak 50 gün süren grevde uğradıkları ihanetin de bir sonucu olarak tam bir hayal kırıklığına uğradılar.

Bugün işçiler arasında DİSK'in hiçbir itibarı yoktur. Artık DİSK Tekstil, Sabancı Holding'in sendikasılaştırma politikasının bir aracıdır. İşçilere yönelik iktisadi, sosyal, politik ve benzeri bütün saldırıların suç ortağı ve örgütleyicilerinden biridir. Daha önemlisi, DİSK Tekstil'in Bossa-1, 2 ve 5 nolu şubelerinin yönetimi, tümünüyle MHP'nin denetimindedir. Her iki şube yönetimini MHP'lilerden oluşan faşist bir kadro ele geçirmiştir.

Bunun nedenleri vardır. DİSK'li bürokratların yüz kızartıcı ihaneti işçiler arasında hayal kırıklığı yarattı. Bu yukarıda saydığımız diğer etkenlerle beraber faşist hareketin gelişmesini kolaylaştırdı. "Solcu", "devrimci" DİSK'ten umudunu kesen işçilerin bir kısmının MHP'ye doğru bir eğilim göstermesine yol açtı. Ayrıca DİSK merkez bürokratlarının (ki şube yöneticileri zaten önceleri de polisle çalışıyordu), Sabancılarla işbirliği içinde ve işyerlerinde "yetki"lerinin sürmesi kaydıyla, MHP'nin gelişmesine "müsaade ettiği" ve desteklediği de tartışmasız bir gerçektir. DİSK Tekstil'in Adana şubeleri bugün militan faşist devlet sendikaları konumundadırlar. İşçi hareketine karşı-devrimci saldırı üsleri olma işlevini yerine getiriyorlar.

Bu gelişmenin bir diğer yönü ise şudur. Faşist bir örgütlülük geliştirerek işçi sınıfını teslim almayı hesaplayan Sabancı'lar, bu politikanın bir parçası olarak, DİSK Tekstil şubelerini doğrudan ele geçirmeyi daha uygun görüyorlar. Gerçi daha önce de sendika onların denetimindeydi. Ancak, ikinci elle sağlanan dolaylı bir denetimdi bu ve

belli sorunlara yol açıyordu. 50 günlük grev de bunun yarattığı sorunların göstergesi oldu. DİSK bürokratları, işçilerin baskısı ve zorlamasıyla istemedikleri halde greve çıkmak zorunda kaldılar. "İşçi dostu" ve "solcu" olarak varolabilmek, sendikal rekabet vb. nedenlerle işçilerin baskısına boyun eğme ve çeşitli eylemleri kabul etme riski vardı her zaman. Bu ciddi bir tehdit ve tehlikeydi. Çünkü grevin de kanıtlandığı gibi, harekete geçen 6500 işçi onları aşabiliyordu. Hatta Adana işçilerini de etkileyebilecek ciddi bir tehlike kaynağı olabiliyordu. Bunun önünü kesmek gerekiyordu. Bu nedenle grevden hemen sonra bir "operasyon" başlatıldı; Bossa-1 ile 2'nin bağlı olduğu şubede olağanüstü kongreye gidildi. Yönetimleri MHP'liler "ele geçirdi". (Taksa şube yönetimi zaten çok daha önceden MHP'nin elindeydi.) Böylece iki sorun bir arada çözülmüş oldu. Sabancılar işçileri sendikasızlaştırma saldırısını bu operasyonla tamamladılar. Bugün denetim tam ve doğrudandır. DİSK merkez bürokratları ise işçilerin baskısına boyun eğmek riskinden şimdilik kurtulmuş görünüyorlar. 6500 işçinin aidatlarına el koymayı ve ihanetleri karşılığında koltukların korumayı hiç olmazsa bir süre için garantilemiş durumdadır. İşçi hareketine ve devrime karşı faşistlerle bir ittifaktır bu.

Bugün artık DİSK Tekstil'in bu şube yöneticileri doğrudan MHP ve MİT'le beraber çalışıyorlar. Gizleme gereği duyulmayan açık bir işbirliğidir bu. Yakında bunu tamamlayan bir adım daha atılacak. Halen görevde olan işyeri temsilcilerinin bir biçimde tasfiye edilmesi hedefleniyor. Yerlerine işçi elbisesi giymiş MHP'liler getirilecektir. Sermaye ile "diyalog" ve "işbirliği" sürecinin bir diğer adımıdır bu.

Sendikayı MHP'lileştirme operasyonunun ilk sonuçları ise görülmeye başlandı. Yoğun bir saldırı başlatılmış durumda. Kazanılmış haklar gaspediliyor, işgünü çeşitli biçimlerde uzatılıyor vb. Arkasından ise tensikatlar gelecek.

Altıncısı; gündeme getirilen bir diğer saldırı ise çalışma/üretim sistemine ilişkindir. Fabrikalarda "japon tipi çalışma sistemi"nin uygulanması için hazırlıklar yapılıyor. "Kalite kontrol çemberi" olarak adlandırılan bu çalışma/üretim sistemi için Bossa-2 örnek model olarak seçilmiş durumda. Zamanla diğer fabrikalarda da uygulanacak. Ancak halen somut bir uygulama haline gelmiş değil. Bugünden altyapısı oluşturuluyor, propagandası yapılıyor ve işçiler ideolojik olarak buna hazırlanıyor. Sendikaların MHP'lileştirilmesinin bir amacı da böylece ortaya çıkmış oluyor. Ardından iktisadi, sosyal, politik vb. çok yönlü yoğun saldırılar gelecek.

Bossa işçilerine bütün cephelelerden komple bir saldırı başlatılmış durumda. Bu saldırıya komple bir karşı saldırıyla cevap vermek gerekiyor. Sınıf devrimcisi komünistler bu cevabı vermek kararlılığında. Sabancılar, işçilerin baskısına boyun eğme ve çeşitli eylemleri kabul etme riski vardı her zaman. Bu ciddi bir tehdit ve tehlikeydi. Çünkü grevin de kanıtlandığı gibi, harekete geçen 6500 işçi onları aşabiliyordu. Hatta Adana işçilerini de etkileyebilecek ciddi bir tehlike kaynağı olabiliyordu. Bunun önünü kesmek gerekiyordu. Bu nedenle grevden hemen sonra bir "operasyon" başlatıldı; Bossa-1 ile 2'nin bağlı olduğu şubede olağanüstü kongreye gidildi. Yönetimleri MHP'liler "ele geçirdi". (Taksa şube yönetimi zaten çok daha önceden MHP'nin elindeydi.) Böylece iki sorun bir arada çözülmüş oldu. Sabancılar işçileri sendikasızlaştırma saldırısını bu operasyonla tamamladılar. Bugün denetim tam ve doğrudandır. DİSK merkez bürokratları ise işçilerin baskısına boyun eğmek riskinden şimdilik kurtulmuş görünüyorlar. 6500 işçinin aidatlarına el koymayı ve ihanetleri karşılığında koltukların korumayı hiç olmazsa bir süre için garantilemiş durumdadır. İşçi hareketine ve devrime karşı faşistlerle bir ittifaktır bu.

Türk-İş Sınıfı Sattı, Ya Hak-İş ile DİSK?

DİSK ve Hak-İş, Türk-İş'in hemen ardından ve onun imzaladıklarından hiç de farklı olmayan TİS metinlerini imzaladılar. Anlaşma aynı anlaşma, satış aynı satış, ihanet aynı ihanettir. Ama onlar, suçlarını örtbilmek için, Türk-İş'in imzaladığı sözleşmeye arsızca sarıldılar. Türk-İş'in ihanetini öne çıkararak hain yüzlerini saklamaya çalıştılar.

Yalnızca bu iki konfederasyon değil, Türk-İş'e bağlı ve grev kapsamındaki neredeyse tüm sendikalar aynı taktiği izlediler. Oysa yapılan sözleşmenin bir ihanet olduğunu söylemek tek başına bir şey ifade etmemektedir. İşçilerin çoğu bunu zaten biliyor. Bu aşamada yapılması gereken tepkileri örgütlemek ve mücadeleye sevk etmektir. Konfederasyonun altında kalan sendikaların suçu da, esas olarak bu noktada olmuştur.

Aslında Türk-İş'in ihaneti öyle el çabukluğuyla gerçekleşmedi. Sürecin mümkün olduğunca uzatılması, taleplerin sürüncemede bırakılması ve bir beklenti havası yaratılarak tepkilerin olabildiğince yatıştırılması yöntemleri izlendi. Talepler adım adım geri çekildi. Sınıfın tabanı için bile görülür-bilinir durumdaki bu ihanet süreci, elbette ki DİSK, HAK-İŞ ve TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar tarafından da görülüyor-biliniliyordu. Bugün Türk-İş'in ihanetinden dem vurarak kendi suçlarının üstünü örtmeye çalışan bu bürokratlar, dün tüm bunlar olup bitirken nerede olduklarını, ne yaptıklarını açıklamak zorundadırlar. HAVAS işçileri satılırken tepki mi göstermişler, dayanışma mı örgütlemişler? Talepler adım adım geri çekilirken, üyelerini hazırlanan satışa karşı uyarıp, gerekirse greve devam etmek için mücadeleye mi çağırılmışlar? Elbette ki hiç birisi değil. Sürecin hiç bir aşamasında kıllarını bile kıpırdatmadılar. Bugün, tepkileri kendi üzerlerinden atabilecek için "Türk-İş bürokrasisi"nden dem vuranlarla, dün işçileri; "Türk-İş Nerede, Biz Orada!" sloganlarıyla yürüten bu aynı bürokratlarıdır.

Sınıf bilinçli hiç bir işçi, elbette ki bu yalanlara inanmamaktadır. İhanet bir sınıf

tavıdır. Bir sınıf kimliği gereğidir. Konfederasyonların başındaki bürokratların büyük bir kısmının işçi sınıfına tümünüyle yabancılaştığı açıktır. Mülk ve para sahibidirler. Hatta, bir sanayi ya da ticaret kurumunun sahibidirler. Bugün sahip olmayanların bütün çabası da buna yöneliktir. Mezata çıkarılan KİT'ler için sendika bürokrasinin sergilediği heves bunun en açık göstergesi olmuştur. Burjuva basında, işçilerin patron olduğu yolundaki haberlerin altında, kimi sendikacıların işçilerin sırtından nasıl patron olduğu çirkin gerçeği yatmaktadır.

Sınıflar savaşında her ferden kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket etmesi doğaldır. İşçi sendikalarının başındaki bu kapitalistlerin yeri de elbette kapitalist sınıfın ve devletin yanı olacaktır. Ama onlar, "sol gösterip, sağ vurmak" zorundadırlar. Ne de olsa "işçi sendikası"nın yöneticisidirler. Bugün, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'in başındaki pek çok bürokratin nereden geldiklerinin hiç bir önemi yoktur. Bugün artık burjuvazinin içimizdeki ajanları durumundadırlar.

İşçi sınıfının taban basıncını üzerinde çok daha fazla hisseden bir kısım alt kademe sendikacıları ise, sınıf hareketine düzen sınırlarını aşamayan bir perspektifle baktıkları, kendi reformist-sendikalist kabuklarını kıramadıkları oranda işçi sınıfının sendikal bürokrasi tarafından defalarca arkadan hançerlenmesine göz yumabilmekte, buna alet olabilmektedirler. Son örnek KİT grevlerinde yaşanmıştır. Grevler kırıldıktan sonra, "satıldık!" diye feryat etmeleri, kendi sorumluluklarını ortadan kaldırmıyor. İşçi sınıfının, yasalarla, tüzüklerle önünün kesilmesine, yargıya havale edilerek oyalanmaya karnı tok. Sendikacıardan beklemedikleri tek şey sonuç alıcı, kararlı, militan bir mücadeleyi örgütlemeleridir. Bu nedenle kimse kendi geriliklerini, "işçilerin korkusu, işçilerin geriliği" adı altında gizleyemez. Reformist-sendikalist kaftan işçi sınıfına çoktandır dar gelmekte, parçalanmayı beklemektedir.

Sendikalaşmaya karşı Tensikat

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasının örgütlenme faaliyeti yürüttüğü Gerçek İnşaat ve Nakliyat Firmasından, sendikaya üye olan 23 işçi atıldı.

Nakliyat-İş, 10 Kasım 1995 tarihinde, işyerinde mahkeme kanalı ile tespit yaptırmış ve aynı gün Çalışma Bakanlığı'na yetki için çoğunluk başvurusu yapmıştı. İşveren bu durum karşısında 23 sendika üyesi işçiyi işten atarak, sendikaların çoğunluğunu düşürme yoluna gitti.

Tensikatın ardından, 13 Kasım günü saat 12:00'de işyeri önünde, atılan işçiler ve Nakliyat-İş Şube Başkanı Yusuf Gencer bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya, atılan işçilerin aileleri, Birleşik Metal-İş Şube Başkanı, Tüm Sosyal Sen ve Tüm Maliye Sen'liler katıldı. "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "İşçi Kırımına Son!" "Sendika Hakkımız Engellenemez!" dövizlerinin açıldığı basın açıklamasında, işçiler; işlerine geri dönünceye ve sendika hakları tanınıp, sözleşme imzalanıncaya dek işyeri önünde direnişe geçeceklerini açıkladılar.

Gerçek İnşaat ve Nakliyat Firmasından atılan işçiler, sendikal örgütlülüklerine yönelen bu saldırı karşısında direniş bayrağını açtılar. İşlerini ve sendika haklarını kazanmak için öne atıldılar. Şimdi görev, işten atılmamış olan ve hala çalışan nakliyat işçilerinde. Sıranın kendilerine de gelmesini beklemeden, arkadaşlarının yanında yer almalı. İş bırakarak üretimden gelen güçlerini harekete geçirmeliler.

Zafer Direnen Emekçinin Olacak! İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Açlık grevleri kazanımla sonuçlandı Zafer, bedelini ödemeye

hazır olanlarıdır!

- Bin üç yüzü aşkın devrimci ve komünist tutsağın Buca katliamının hesabının sorulması ve gaspedilen hakların geri alınması talepleri doğrultusunda 23 cezaevinde sürdürdüğü süresiz açlık grevleri zaferle sonuçlandı. Kararlı ve tavizsiz direniş sonucunda sermaye devletinin cezaevlerine dönük sindirme-teslim alma saldırısı geri püskürtüldü. Düşman devrimci tutsakların taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Zafer direnenlerin oldu.

devletinin devrimci direniş karşısında yaşadığı utanç verici yenilgiler zincirine bir yenisi eklendi. Ve dostu düşmana ilan edildi. Bu es daha en yalın gerçekler: Devrimci onur teslim alınmaz! Hiçbir güç, hiçbir zulüm devrimci iradeyi bükemez!

Direniş gücünü herşeyden önce devrimci tutsakların kararlılığından almıştır. Tüm zayıflığına rağmen en anlamlı destek ise, "Bundan sonra bu faşist devlete karşı en ön saflarda biz yürüyeceğiz, evlatlarımız ardımızdan gelecek!" diyen, "Biz doğurduk, sizlere öldürtmeyeceğiz!",

"Kurşunlarınız kurusun!" haykırılarıyla devleti lanetleyen anaların ve tutsak yakınlarından gelmiştir.

Gün direnişle elde edilen hakları aynı kararlılıkla korumanın günüdür. Gün cezaevindeki devrimci tutsaklara daha aktif, daha kitlesel destek vermenin günüdür. Bir yandan tüm hissiyle süren sınıf mücadelesini devrimci kanallara doğru körüklemek, diğer yandan ise bu doğrultuda güçlü bir kıvılcım olan tutsak yakınları hareketini bir yangına çevirmek göreviyle yüz yüzeyiz.

Buca katliamı, devrimci tutsaklara dönük yeni bir sindirme ve teslim alma saldırısının ilk adımı olarak düşünülmüştü. Olmadı. Sermaye devletinin hevesi kursağında kaldı. Önce Buca'da direniş barikatları kuruldu. Ardından bin 300'ü aşkın devrimci bedenlerini siper ederek barikatları büyüttü. 23 cezaevinde sürdürülen genel ve süresiz açlık grevi boyunca sergilenen devrimci kararlılık karşısında devlet çaresizlik içerisinde geri adım atmak zorunda kaldı. Devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesi sonucu direniş bitirildi.

Açlık grevlerinin kazanımla sonuçlanması bir kez daha zafere giden yolun direnmekten geçtiğini göstermiştir. Baskı ve teröre boyun eğmek, zulüm karşısında geriye çekilmek her zaman düşmana cesaret vermiştir. Daha azgın, daha iğrenç saldırılara zemin döşemiştir.

Bedeller ödemeyi göze alamayan kazanamaz! 3 Buca direnişçisinin şehit olması, açlık grevini sürdüren bir çok devrimci tutsağın ise ölüm sınırına dayanması pahasına elde edilen kazanımlar bunun yalın bir anlatımıdır.

Düşman karşısında sergilenen tavizsiz tavır sonucu gasp edilen bir çok hak geri alındığı gibi, sermaye devletinin cezaevlerine dönük genel saldırısı da geri püskürtüldü.

- Buca katliamından sorumlu cezaevi yetkililerinin görevden alınması
- Dış güvenlik birimleri hakkında avukatların hazırlayacağı dosyalar dahilinde suç duyurusunda bulunulması,
- Ümraniye tabutluğundaki tutsakların Sağmacılar Cezaevine sevk,
- Aile görüşlerinde soyadı tutma zorunluluğunun kalkması
- Toplatma kararı olmayan yayınların anında verilmesi,

- Siyasi temsilciler dışında koşullar arası ziyaret hakkı,
- Koşulların sadece gardiyanların katılması,
- Avukat görüşmelerinde kısıtlamaların kalkması, vb. gibi bir dizi talebi kabul etmek zorunda kalan sermaye

Ali İhsan'ları Yaşatacağımız TÜKENEN SİZ OLACAKSINIZ!

Sermaye devleti tarihinin en büyük krizi içinde debelenmekte, debelendikçe daha derin batağa gömülmektedir. Devlet varoluş koşullarını her geçen gün işçi ve emekçileri daha fazla sömürmekte bulmaktadır. Çaresizlik içinde işçi ve emekçi sınıflara, Kürt halkına zulüm-kusmaktadır. Saldırıları pervasızlığını düzenin gücünden değil, işçi ve emekçi sınıfların devrimci sınıf önderliğinden yoksun olmasından almaktadır. Tam da bu nedenle faşist sermaye devleti, sınıfa ve emekçi halka önderlik etmek misyonunu taşıyan devrimci ve komünist güçlere çok özel bir tarzda yöneliyor. İşkencelerden geçirerek, yargılı yargısız infazlarda, sokaklarda katlederek, gözaltında kaybederek devrimcilerin ve komünistlerin sınıfa ve emekçi halkla birleşmesinin önüne geçmek istiyor. Katlettiği devrimciler üzerinden işçi ve emekçi kitlelere gözdağı vermeyi ve mücadelesini bir türlü bastıramadığı Kürt halkından ve devrimci hareketten

Basında yayınlanan fotoğraflar kanıtıyor:
Ali İhsan Dağlı kayıp değildir!
Devletin katillerinin elindedir!

intikam almayı amaçlıyor. Bu saldırılarına son olarak eklediği halka ise gözaltında olduğu tanıklar ve fotoğraflarla kanıtlandığı halde, devlet tarafından kabul edilmeyen ve büyük bir ihtimalle artık katledilmiş olan Ali İhsan Dağlı'dır.

Devrimcilere yönelik bu saldırı, aslında tüm işçi sınıfına ve Kürt halkına yöneliktir. İşçi ve emekçiler buna sessiz kaldıkça, baskı ve terör daha da yoğunlaşacaktır. Devlet terörüne karşı sessiz kalmamalı, devrimci ve komünistleri sahiplenerek, onlarla birlikte sermaye devletine karşı savaşmalıyız.

Düzen sömürüye, zulme ve eşitsizliğe karşı yeni bir dünya kurma idealiyle yola çıkmış devrimci ve komünistleri hiç bir zaman teslim alamayacak. Tükünen kendisi olacak!

**Kaybetmekle Tüketemezsiniz!
Bir Gider Bin Geliriz!
Ya Barbarlık İçinde Çöküş, Ya Sosyalizm!**

Devrimci, Sosyalist Basına Saldırıları Yoğunlaşıyor

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin bayrağı, sınıf hareketinin ihtiyaçlarının bir ürünü ve komünistlerin bir kürsüsü olan *Kızıl Bayrak*, çeşitli eksikliklerine rağmen bir yıl gibi kısa bir sürede yeni bir geleneğin yaratıcısı oldu.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki savaşım bir çok alanda, bir çok biçim ve araçla sürer. Basım-yayın da, sınıf kamplaşmasının yansıma ve sonuçlarını dolaysız tarzda barındıran alanlardan biridir. Bir yanda sermayenin sözcülüğüne soyunmuş, sömürü çarklarının parçaları haline gelmiş burjuva medya tekelleri. Diğer yanda kısıtlı imkanlar dahilinde, her türlü devlet terörüne rağmen işçi ve emekçilerin, ezilenlerin sesi olan devrimci-sosyalist-yurtsever basın.

Burjuvazi en güçlü olduğu dönemlerde dahi, devrim ve sosyalizm alternatifini yaşatan ve kitlelere taşıyan devrimci-sosyalist basından rahatsız oldu. '30'lu yılların faşist İtalyan yasalarını bile gölgede bırakacak kanunlarıyla, en vahşi ve insanlık dışı uygulamalarıyla saldırdı. Ancak bu korkusunu dindiremedi, dindiremeyecek.

Kürt ulusal mücadelesinin geldiği aşama; özellikle Gazi'li emekçilerin direnişi ile somutlanan varoşlardaki emekçilerin hareketliliği; işçi hareketliliğindeki canlanma... Kısacası kitle mücadelesinin geldiği bu yeni evre ve yarattığı dinamikler karşısında sermaye devleti devrimci basına yönelik en azgın terör yöntemlerini uygulamaya koydu. Kitle hareketliliğinin devrimci alternatiflerle buluşabilmesinin ve devrimci önderliğine

kavuşabilmesinin önünü, baskı ve şiddetle kesmeye çalıştı.

Özellikle son bir yıl içerisinde devrimci, yurtsever ve sosyalist basın yoğun bir teröre maruz kaldı. Önce *Özgür Ülke* gazetesi üzerinde yoğunlaşan saldırılar daha sonra tüm devrimci basına dönük yaygınlaştırıldı. *Özgür Ülke* muhabirlerinin ve yazarlarının katledilmeleri, gazete binalarının bombalanması bu saldırıların doruğa ulaştığı noktalarıdır.

Komünistlerin çıkarmış olduğu *Kızıl Bayrak* gazetesi yayın hayatının ilk günlerinden itibaren devlet terörüne en yoğun maruz kalan yayınlardan biri oldu. 15 Haziran '94'ten bu yana çıkan 30 sayı, onlarca bildiri, afiş, kuş vb... Bunlara karşılık açılan yüzlerce dava, toplama kararları, gözaltılar, tutuklamalar, büro baskınları, işkencehaneler, kapatma kararları ve en sonunda yayın durdurma kararı...

Sınıf hareketliliğinin yükselen bir grafik çizdiği, yüzbinlerce işçinin grev boylarında, sokaklarda, alanlarda bulunduğu bir dönemde *Kızıl Bayrak*'a yönelen saldırıların yoğunlaşması ve yayın durdurma terörü ile doruğa çıkışı elbetteki bir raslantı değil.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin bayrağı, sınıf hareketinin ihtiyaçlarının bir ürünü ve komünistlerin bir kürsüsü olan *Kızıl Bayrak*, çeşitli eksikliklerine rağmen bir yıl gibi kısa bir sürede yeni bir geleneğin yaratıcısı oldu. *Kızıl Bayrak*, iddiası ve misyonu gereği sınıf hareketinin devrimci önderlik ihtiyaçları doğrultusunda şekillendi. Kavga alanlarından, işkencehanelerden, fiili saldırılardan ve engellemelerden hep daha kuvvetlenerek çıktı. Farklı politik konumlanışlarıyla, kendi iddia ve misyonları doğrultusunda düzen karşısında yer alan diğer bir kaç devrimci yayımla birlikte, sermaye devletinin temel hedeflerinden biri haline geldi.

Komünist yayın faaliyeti, yayın durdurma kararı ile başlatılan bu son saldırıyı da değişik biçim ve yöntemlerle göğüslemeyi ve daha güçlü bir tarzda ileri çıkmayı bilmiştir. Proletaryanın illegal-ihtilalci sınıf partisinin yaratılması yolunda, sosyalizm yolunda işçi sınıfının kızıl bayrağı olmaya devam edeceğiz.

**Kızıl Bayrak Susmayacak!
Kızıl Bayrak Dalgalanacak!**

Gözaltılar İşkenceler Bizleri Yolumuzdan Döndüremez!

“Vardık, Varız, Varolacağız!”

Yapıştırılacak son iki afişimiz kalmıştı. Polisin üzerimize doğru geldiğini görünce çalışmayı bıraktık. İt sürüsü silahlarını çekerek üstümüze saldırdı. Bizi kıstırdıkları yerde kaba dayağa başladılar. Bir yandan da götürmeye çalışıyorlardı. Kendimizi yere bıraktık. Bir kolumuzdan tutarak yerde sürüklemeye başladılar. “Polis bizi kaçırıyor!” diye bağırarak bir çok insanı olay yerine yığdık. Uzun bir mücadeleden sonra, (akan trafik yüzünden polis aracına bindiremeyeceklerini anlayınca) ilk geçen ticari otoyola zorla bindirerek Beyazıt Karakolu'na getirdiler. Burada arabadan inmemizi söylediler. İnmeyeceğimizi söyleyince karga-tulumba indirip binaya soktular. Kimliklerimizi istediler, vermedik. Zorla aldılar. Birbirlerine ellerinin mikroplandığını, nasıl temizleyeceklerini soruyorlardı. “Kendinizi öldürün!” diye yanıtladık. Bu onları iyice çıldırttı. Bizi zorla nezarete attılar. Serbest bırakmazlarsa eyleme geçeceğimizi bildirdik. Bunu duyan terörle mücadele timi yukarı doluştu. Kaba dayak yeniden başladı. “Nasil eylem yapacağınız?” diye bağırıyorlardı. Aynı zamanda, yanımdaki yoldaşın daha önceki bir gözaltısındaki tecavüz girişimi karşısında yaptığı suç duyurusunu kastederek; “Sen nasıl olur da suç duyurusunda bulunursun? Biz sana gösteririz tecavüzünü!” deyip, bir sürü tehdit savuruyorlardı.

Bizi alarak Aksaray TM'e götürdüler. Yukarıya bir odaya çıkardılar. Buradaki işkenceci terör şebekesi, bizi görünce sevindi. Bir pankart beziyle gözlerimizi bağladılar. Kaba dayak tekrar başladı. “Sen nasıl afiş yaparsın” deyip küfürler eşliğinde giriştiler. Bir ara göz bandım açıldı. Bir tanesi, “Bırak, bırak baksın!” diyerek, sözde cesaretini ispatlamaya çalıştı. Dikkatle baktığımı görünce de yeniden bağladılar. Sonra birinin; “götürün şunu yukarıya” komutuyla beni bir odaya götürdüler. “Soyun!” dediler, soyunmadım. Bağıra çağıra, küfürler eşliğinde soymaya başladılar. İç çamaşırlarım üzerimde iken düz askıya aldılar. Sonra onları da çıkararak, dayak, sarkıntılık ve elle tecavüze başladılar.

“Nerede oturuyorsun?” sorusu cevapsız kaldıkça ve üstüne üstlük hiç bir bağırıtı duymayınca iyice çıldırdılar. Diz çöktüremediklerini görünce bu kez “Adın ne?”

sorusunu sormaya başladılar.

Açık bir çalışma içinde olduğum için adımın ve evimin bilinmesine rağmen komünist tutumdan bir adım bile geriye atmadım. Bu onları iyice vahşileştirdi. Dayakla devam ettiler. Askıdan alıp tazyikli su vermeye götürdüler. Suyu vücuduma tutuyorlardı. Elle tecavüz bir süre burada da devam etti. Rahmime tazyikli su sıkıldılar. Tecavüzü fiili yapacaklarının ve copla tecavüz tehdidinin karşısında hiç bir tepki göremeyince tekrar elbiselerimin bulunduğu yere getirdiler. Elbiselerimi giydirdiler. “Örgütsel tavır ha? Artist misin sen? Biz bilmiyor muyuz senin adını, nerede oturduğunu? Niye söylemiyorsun?” diyerek aczlerini yüzüme söylediler. “Bundan sonra bütün *Kızıl Bayrak*'çıları buraya getireceğiz, *Kızıl Bayrak*'ı da kapatacağız, bakalım bir daha çıkarabileceğiniz misiniz, afiş yapıştırabileceğiniz misiniz” diyerek teslimiyetlerini açıkça gösterdiler.

İşkenceye aldıklarında ilk düşündüğüm, karşımda ne kadar zavallı, aciz, iğrenç mahluklar olduğu ve onlar karşısında bir komünistin duyduğu üstünlük ve zaferdi. Rahat ve kendime güvenliydim. İşte karşılarındaydım. Bana her türlü yöntemle saldırabilirler, her şeyi yapabilirlerdi. Vücudumu ölü-diri bir biçimde teslim alabilirlerdi. Ama komünist bir dünya kurma inancıyla yola çıkmış bir sıra neferinin bilincini ve iradesini asla teslim alamazlardı. Alamadılar da.

Düzen çürüyor. Faşist sermaye iktidarı çatırdadıkça daha fazla barbarlaşıyor. İşçi ve emekçileri, sermaye iktidarını yıkmaya misyonuna, devrim kavgasına çekme kavgası veren biz komünistlerin mücadelesini, tutuklayarak, işkenceden geçirerek, tehdit ve yıldırma ile zayıflatmaya çalışıyor. Korkuyor. Korktukça daha fazla azgınlaşıyor. Ve daha fazla çürüyor. Korkusu proletarya sermaye iktidarını alaşağı ettiği an denecek. Andolsun ki bize, bu sefil sömürü düzenini yerle bir edip kardeşçe, eşit, özgür, sınıfsız bir düzeni, sosyalizmi kuracağız. Bugün kapitalist düzenin sefil işkenceci uşaklarına söyleyeceğimiz yalnızca bir çift sözümüz var:

**Bizleri Tüketemezsiniz;
“Bir Gider, Bin Geliriz!”
Dünya Devrimleri Tarihi
Tanığımızdır;**

“Vardık! Varız! Varolacağız!”

29 Ekim günü *Kurtuluş* gazetesinin basıldığı İlicak matbaası faşist sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından abluka altına alındı. Gazetenin on çalışanı ve üç okuru gözaltına alındı, *Kurtuluş* gazetelerine el kondu. Bununla da yetinmeyen sermaye bekçileri günün akşamında çalışanların evlerini bastı. DGM, gözaltındaki *Kurtuluş* çalışanlarına yönelik sistemli işkenceye hukuksal bir kılıf giydirmek için 6 Kasım gününe kadar sorgulama izni verdi.

30 Ekim günü yurt içi ve yurt dışı *Kurtuluş* büroları saldırıyı protesto etmek için açık grevine başladı. *Kurtuluş* Gazetesi'nin düzenlediği basın açıklamasına katılmak ve dayanışmak için gazetenin İstanbul bürosuna giden *Atılım* Gazetesi'nden dört çalışan ile *Kızıl Bayrak* çalışanı bir yoldaşımız gözaltına alındılar.

Devrimci Proletarya'ya Yanıt-1

Sınıf Hareketi Değeri

TİKB ve EKİM iki farklı hareket olduğuna göre, aralarındaki temel farklılıkları ortaya koyan bir tartışma ve eleştiriden biz yalnızca sevinç duyabilirdik.

Fakat bunun amaca uygun sonuçlar verebilmesi, eleştiri ve tartışmanın gerçek konular, bu konunun ifadesi fikirler üzerinden yapılabilmesi ölçüsünde olanaklı olabilirdi.

Oysa Devrimci Proletarya'nın 36. sayısındaki yazının EKİM'i hedef alan bölümleri, bu temel koşuldan tümüyle yoksundu. Her satırı kaba ve ilkel bir tahrifatın ürünü olan bu sözde eleştiri denemesinin bizim nezdimizdeki tek gerçek işlevi, "TİKB sorunu"nu yerli yerine oturtmamızı kolaylaştırması oldu.

**Komünistlerin kuyrukçu liberalizme ideolojik saldırısı:
Sessiz etkiler ve seslendirilen tepkiler**

EKİM 3. Genel Konferansı Bildirisi'nde şu değerlendirme yer almaktadır:

"Geleneksel devrimci hareketin 12 Eylül sonrasında reformizme kayan kesimleri, program planında 'burjuva toplumun tam demokratikleşmesi' çizgisine oturdular. Açık ya da legal bir 'işçi partisi' yaratmak ya da buna dönüşmek, bu reformist çizginin zorunlu örgütsel uzantısı oldu. Taktik çizgide ise bu akımlar sınıf hareketinin bugünkü geriliğini politika düzeyine çıkardılar ve buradan giderek sınıf hareketi içinde güç olmaya çalıştılar. Sınıf hareketinin bugünkü darlığı alt kademe sendika bürokratlarının solcu sendikacılık manevralarına uygun düştüğü ölçüde, geleneksel hareketin reformcu kesimleri ile bu alt kademe sendika yöneticilerinin buluşması da kolaylaşmakta, liberal sol işçi politikacılığına dayalı bir 'açık işçi partisi' için daha uygun bir zemin oluşmaktadır." (*Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler*, Eksen Yayıncılık, s.21)

Komünistlerin '94 sonbaharında yeni reformist akıma yönelttiği eleştirilerin önemli bir bölümü, *20 Temmuz Dersleri ve Liberal Demokratizmin Politik Platformu* adı altında kitaplaştırıldı. Bu akımın asıl odağını oluşturan ve yaşadığı liberal çürümeyi bir "açık işçi partisi"ne dönüştürerek noktalamak üzere olan TDKP'nin o aşamadaki durumunu temel çizgileriyle ele alan değerlendirmeye ise, yakında *Demokratizmi Savunmanın Sınırları* içinde ayrı bir kitap olarak yayınlanacak.

Zamanlamasındaki isabetlilik bir yana, bu, kitle hareketinin zorlanma noktaları ve yeni ayak bağları üzerine açık bir değerlendirmeye dayalı bir eleştiriydi. *Sınıf Hareketinin Engelleri* makalesi ve onu izleyen bir dizi değinmenin ardından, tam da bu yeni eleştirinin

başladığı günlerde, *Ekim*, "Reformist Kuşatma" başlıklı bir başyazı yayınladı. (Sayı: 105, 15 Eylül 1994). Bu başyazıda, düzenin yığınları dizginlemek, tepkilerini saptırmak, kontrol altında tutmak için uyguladığı çok yönlü kuşatmanın reformist halkası ele alınıyor ve bunun kitle hareketindeki devrimcileşmeyi engelleyen çok kritik yönüne işaret ediliyordu:

"Kuşku yok ki bugünün genel kuşatma ortamında üzerinde asıl durulması gereken de bu özel alan, yani reformizmdir. Basit bir evrensel gerçektir dolayısı bu böyledir. Her toplumda ve her zaman, düzen, yığınların nispeten ileri kesimlerini, her çeşidiyle reformizmi en etkin biçimde kullanarak şu veya bu ölçüde dizginlemeyi ve kontrol altında tutmayı başarabilmiştir. Oysa yığınların nispeten ileri kesimleri, toplumda ileriye doğru bir hareketlenmenin, devrimci yığın hareketindeki yol açıcı bir gelişmenin potansiyel motorudur. Yığınların en ileri kesimlerindeki bir hareketlenme, onların ortaya koyabilecekleri her ciddi etkinlik, daha geniş ve daha geri kesimlerin sarılması, uyanmasında ve giderek hareketlenmesinde temelli bir rol oynar. Yığın hareketinin gelişme diyalektiğinin bir temel özelliğidir bu.

"Oysa bugün, bugünün Türkiye'sinde, tam da bu en ileri kesim, her renkten reformizmin yoğun bir kuşatması altındadır. İlk akla gelen sosyal-demokrasidir ki, bizim asıl dikkat çekmek istediğimiz hiç de bugün artık yığınların ilgisini çekecek ciddi bir reformist etkinliği gösterme gücü bulamayan bu kesim değildir."

Burjuva reformizminin ötesinde yeralan ve elbetteki onun etki alanından beslenen daha incelikli reformizm türleri olduğunu söyleyen ve bunu örnekleyen yazı, şöyle devam ediyor: "Kaba burjuva reformizmi yığınların ileriye, sola açık daha geniş kesimlerini dizginleme rolü oynarken, 'sosyalist' ya da 'devrimci' kılıklı olanlar bu sola açık kitlelerin en ileri kesimlerini düzen içi bir bakışa ve davranışa mahkum ederler. Bunun doğrudan ya da son tahlilde gerçekleşmesinin sorunun esas bakımından bir önemi yoktur. ... Sonuç, kitlelerin en ileri, mücadeleye istekli kesimlerini geriye çekmek, düzen kanallarında boğulmaya mahkum perspektiflerle kötürümleştirmektir."

Komünistlerin eleştirisi, yeni liberal akımın sınıf hareketi içinde güç olmaya çalışan temsilcisi TDKP üzerinde, kullanmayı sürdürdüğü teorik söylem nedeniyle en sinsi ve en tehlikeli bu sosyal-reformist odak üzerinde odaklaştı. Şubeler Platformu üzerinden alt kademe sendika bürokratları hakkında yaydığı ve bazı devrimci çevrelere de bulaştırdığı hayaller bunu özellikle gerektiriyordu. Eleştirinin Şubeler Platformu'nun 20 Temmuz'da sergilediği utanç verici tutumun hemen ardından gündeme gelmesi de bundan dolayı idi.

Sonuç olarak bu, yeni reformizme karşı tam zamanında gündeme getirilmiş bir ideolojik saldırıydı. Bu nedenledir ki, siyasal mücadelenin ve sınıf hareketinin taktik sorunları üzerinden gündeme gelen, fakat sorunu teorik-programatik bir temele ve tarihsel bir çerçeveye dayalı olarak sunan bu eleştiri, devrimci saflarda, özellikle kadrolar arasında gerekli ilgiyi gördü ve sempatiyle karşılandı. Yeni reformizmin odağı durumunda olan ve sınıf hareketi içinde uğursuz bir yeni role soyunmuş bulunan TDKP önderliğinde ise, doğal olarak büyük bir rahatsızlığa yol açtı. Yıllardır "susunluk fesadı" ile marksist-leninist eleştiriyi boğmayı umanlar, bu kez, üstelik daha eleştiri sürüyor iken, en ağır küfür ve hakaretlerle harekete geçtiler. TDKP Merkez Yayın Organı bir yandan küfür ve hakaretler yağdırırken, öte yandan ise, eleştirinin programatik temele dayalı özünden

kaçamadığı içindir ki, "demokrasi mücadelesi" sorunu üzerinden kendine Lenin'den yalnızca cahilliklerini sergileyen dayanaklar bulma yoluna gitti.

Eleştirinin devrimci gruplar üzerindeki etkisi ise önemli ölçüde gözetilen amaca uygun oldu. Elbette kimse bu eleştiriyle açık bir dayanışma yoluna gitmedi. Böyle bir şey beklemek, geleneksel devrimci harekete egemen kültür koşullarında, olmadık beklentiler içinde olmak demek olurdu. Bizim için önemli olan eleştirinin içten içe etkisiydi ki, bunun ise ilk işaretleri daha tartışma sürüyorken görülmeye başladı. 20 Temmuz'un ardından herhangi bir değerlendirme yapmadıkları gibi, Şubeler Platformu ve onların liberal kuyrukçuları hakkında da tek kelime etmeyi akıllarına getirmeyenler, bu sorunu çok geçmeden başyazılarına konu etmeye başladılar ve eleştiri sayfasını nihayet açtılar. Popülaritesinin cazibesine kapılarak "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı ve platformunun "onur"unu TDKP ile paylaşmaya pek hevesli olan ve bunu Şubeler Platformu konusunda kaba hayallerle birleştiren başka bazıları, çok geçmeden bu hevesi sessizce terk ettiler. Daha genel planda ise, TDKP'nin alt kademe sendika bürokrasisinin politik temsilcisi olmaya soyunduğu ve bu temelde işçi sınıfı mücadelesi önünde yeni bir barikat oluşturduğu düşüncesi, yaygın bir kabul görmeye başladı. TDKP'yi yeni liberaller olarak nitelmemizi, onun platformunu "liberal demokratizm" olarak tanımlamamızı ve sınıf hareketi karşısında oynadıkları rol bakımından onu İP ile aynı kategoride ele almamızı, başlangıçta muhakkak ki çok "erken" ve "aşırı" bulanlar, bir süre sonra ve özellikle İşçi Kurultayı pratiği sonrasında, bunu çok açık, herkesçe "malum", zaten bilinen bir olgu saymaya başladılar, vb.

Ne var ki tüm bu olumlu "taktik" etkilere rağmen, bizim eleştirimizin tam da bu aynı devrimci çevrelerde "stratejik" nitelikte bir rahatsızlığa yol açtığı da kuşkusuzdu. Bunun nedenini anlamak için *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* başlıklı beş bölümlük eleştirinin iki ana bölümünün başlıklarını burada anımsatmak bile yeterlidir: "*Sermaye İktidarı ve Demokrasi Mücadelesi*" (3. Bölüm) ve "*Geleneksel Hareketin Ayrılmaz Üçlüsü: Demokratizm, Kendiliğindencilik ve Tasfiyecilik*" (5. Bölüm). Bunlardan ilki, sermaye iktidarı koşullarında, demokrasi mücadelesini devrim stratejisinin ana eksenini yapmanın kaçınılmaz olarak üreteceği reformizmi ve onun bir boyutu olarak da kendiliğindenciliği, geleneksel hareketin ortak teorik ve programatik bakışı üzerinden ele alıyor ve bunun bugün için TDKP'de olgunlaşan meyvelerini sergiliyordu. İkincisi ise, geleneksel hareketin genelinde, kendiliğindenciliğin ve tasfiyeciliğin demokratizmden köklenen temellerine işaret ediyordu. Bu ikisine, kitaplaştırılmış eleştirinin *Ekler* bölümünde yayınlanan ve Lenin'in demokrasi mücadelesi üzerine söylediklerinden kendi demokratizmlerine kanıtlar bulma çabasının dayanaksızlığını sergileyen, "*Cehalet Kanıtı Değildir*" makalesini de ekleyebiliriz.

Bu temellere oturan bir eleştirinin geleneksel akıma mensup devrimci gruplarda belli rahatsızlıklara yol açması, bizim için şartırtıcı olmak bir yana, eleştirinin genel planda amaçlanan çerçevede algılandığının bir göstergesi olarak, tersine sevindirici bile olurdu. Dayanamayıp bu rahatsızlığı açığa vuranlardan ise iki şey beklenebilirdi. İlk, sınıf hareketinin sorunları üzerinden sosyal reformizmi hedef alan bir devrimci eleştiriyle taktik bir dayanışma içinde olmayı ihmal etmeyecek bir devrimci sorumluluk ve soğukkanlılık. Ve ikinci olarak, eleştirinin oturtulduğu stratejik çerçeveyi kendi platformlarından hedef alan, gerçeklere dayalı açık bir ideolojik eleştiri.

Değerlendirmeleri

Aylar boyu süren bir eleştiriyi sessizce izledikten (ve bu arada ondan aynı sessizlikle yararlandıktan) sonra, bu rahatsızlığı nihayet en kaba bir biçimde açığa vuranlar, fakat sözünü ettiğimiz ikiyönlü davranış tarzının her ikisinde de sınıfta kalanlar, TİKB çizgisindeki yayımlar oldular. Buna geçmeden önce bunu önceleyen sürece kısaca gözatalım.

Popüler "işçi gazetesi", 20 Temmuz'u önceleyen sayısında, her zamanki "ruhlu" ve şiirsel manşetlerinden birini atmıştı: "*Şimdi söz bizim, şimdi söz militan eylemin! GENEL GREV, GENEL DİRENİŞ*". Oysa eylemi izleyen sayısında, konuyu üst manşet yapmak gereği bile duymamış, "*Düşmana geri adım attırarak militan çıkış yapılamadı. 20 Temmuz son değil!*" başlığı altında, eylemin haberlerini vermekle yetinmişti. İç sayfalarda bu haberlerin içine sıkıştırdığı bir kaç paragraflık yorumunda ise, 20 Temmuz'da, "benzemesin" diyerek kötü örnek gösterilen 3 Ocak grevinin bile gerisine düşüldüğünü, bunun sorumlusunun sendika ağaları olduğunu, "20 Temmuz'da bir kez daha açığa çıkan sendika ağaları barikatını aşmadıkça ileri" gidilemeyeceğini vurguluyordu (*Alinteri*, sayı:22).

Başka? Başkası yok, hepsi bu kadar! Eylem öncesinde atılan manşetlerin, yapılan çağrılarının görkemiyle birlikte ele alındığında, eylemi izleyen bu sessizlik anlaşılır gibi değildi. Fakat bir gerçektir ve alışılmış davranış tarzının yeni bir örneği idi. Kuşkusuz *Alinteri* bunun tek örneği değildi. Bu nedenle ki komünistler, "*20 Temmuz Dersleri*" ne geleneksel hareketin bu davranış tarzını da dahil ettiler:

"... Fakat şaşırtıcıdır, aradan birayı aşkın bir zaman geçtiği halde, ortada ne ciddi bir değerlendirme girişimi, doğal olarak ne de bir tartışma vardır. Sanki 20 Temmuz sıradan bir esintiydi de geçti gitti havası egemen ortalığa. İlginç olan, bu alanda en sessiz, en ilgisiz görünenlerin, çoğunlukla devrimci konumlarını az-çok sürdürmeyi başaran örgütler olmasıdır. Eğer bu çevreler 20 Temmuz'u bu kadar kolayca geride bırakabiliyorlarsa, 'genel grev-genel direniş' çağrı ve ajitasyonunu bundan sonra nasıl olup da sürdürebileceklerdir? 20 Temmuz'lardan öğrenmeden, bu tür eylemlerden gerekli dersleri çıkarmadan, bu dersleri sınıf hareketine maalesef çalışmadan, genel grev çağrılarını sürdürmenin bir anlamı ve ciddiyeti olabilir mi?" (*20 Temmuz Dersleri*, Eksen Yayıncılık, s.35)

Alinteri'nin 20 Temmuz'u izleyen ilk üç aylık süredeki sessizliği, 26 Kasım '94 tarihli 34. sayısının "*Fark Nerede?*" başlıklı yazısı ile, nihayet son buldu. Bu, *20 Temmuz Dersleri*'ni izleyen *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* başlıklı 5 bölümlük eleştirinin, hemen sonrasındır. Bir anda liberal kuyrukçuluk ve Şubeler Platformu hedef tahtasına oturtuldu ve yerinde bir eleştirinin konusu haline getirildi. Yazılıp çizilen herşey, komünistlerin aylar boyu yürüttükleri ideolojik mücadelenin pek de boşa olmadığını gösteriyordu. Gelgelelim bu arkadaşların bu alandaki geç kalmışlığı hiç de içlerine sindiremedikleri daha sonraki davranışlarıyla açığa çıktı.

Devrimci Proletarya'nın Şubat '95 tarihli 36. sayısında "*Öncülük ve Kuyrukçuluk*" başlıklı bir yazı yayımlandı. Türkiye devrimci hareketinin geleneksel zaafi olan kendiliğindenciligi ve kuyrukçuluğu güncel görünümünden eleştirmek iddiasındaki bu yazı, EKİM'in 20 Temmuz sonrası değerlendirmeye ve eleştirilerle yarattığı etkiyi kırmak gibi kendini yazının toplamında en kaba biçimde açığa vuran bir garip amaç güdüyordu. Kendini önceleyen bir devrimci eleştiriyi dayanışma içinde olmak bir yana, onu gözden düşürmek için olmadık gülmünlüklere başvuruyordu. Bunu daha sonra ayrıntılarıyla göreceğiz.

"Sosyalist teori dergisi" Devrimci Proletarya'nın, "Öncülük ve Kuyrukçuluk" gibi ciddi bir konu üzerine eleştiri girişimini, bir hareketin titizlikle incelenmiş, mantığı ve esasları kavranmış temel görüşlerine dayandırmak yerine, "malzeme" bulmak gibi düzeyden ve ciddiyetten yoksun bir çabayla elde ettiği ve keyfi bir biçim verdiği bir karikatüre dayandırması, kendisi payına onurlandırıcı bir davranış tarzı değildir. Bu garip ve gülünç çaba, olsa olsa, Devrimci Proletarya'nın EKİM'i bulunduğu gerçek konumdan eleştirme gücü ve yeteneğinden yoksun olduğunu kanıtlar.

EKİM, TİKB ve "diyalektiğin cilvesi"

TİKB ve EKİM iki farklı hareket olduğuna göre, aralarındaki temel farklılıkları ortaya koyan bir tartışma ve eleştiriden biz yalnızca sevinç duyabiliriz. Fakat bunun amaca uygun sonuçlar verebilmesi, eleştiri ve tartışmanın gerçek konumlar, bu konumun ifadesi fikirler üzerinden yapılabilmesi ölçüsünde olanaklı olabilirdi. Oysa *Devrimci Proletarya*'nın 36. sayısındaki yazının EKİM'i hedef alan bölümleri, bu temel koşuldan tümüyle yoksundu. Her satırı kaba ve ilkel bir tahrifatın ürünü olan bu sözde eleştiri denemesinin bizim nezdimizdeki tek gerçek işlevi, "TİKB sorunu"nu yerli yerine oturtmamızı kolaylaştırması oldu.

Yıllara yayılan sayısız belirti, söz ve davranış, TİKB önderliğinin EKİM'e özel bir "ilgi" duyduğunu, fakat bunun binde birini onu anlamak doğrultusunda kullanılmadığını göstermektedir. O EKİM'i geçmişin ayakbağlarından kurtulmak için güç alabileceği bir "olanak" olarak değerlendirmek yerine, TİKB'nin Türkiye devrimci hareketi içinde tuttuğuna inandığı farklı yeri gölgeleyen bir "güçlük" saydı. Bu garip algılama ve ruh hali, TİKB önderliğinin EKİM'i gerçek konumu ve fikirleriyle değerlendirip anlamasını zora soktu. Onlar yıllardır EKİM'le uğraşmaya (olur olmaz satışmaya!) önüne geçemedikleri bir eğilim duyular. Fakat EKİM yerine, kendi keyfi muhakemelerinin ürünü bir karikatürle uğraşmaktan da öteye gidemediler. Kafalarından uydurdukları şeyleri EKİM'e yakıştırdılar ve bunları birer söz kalıbı olarak sayısız vesileyle tekrarladılar. Öylesine ki, muhtemelen yanıtız bırakılmalarının da etkisiyle, sonunda kendi uydurmaları bu karikatürü gerçek sanmaya da başladılar. *Devrimci Proletarya*'nın 36. sayısı ve onun önünü açtığı kaba saldırganlık, bunda bir tereddüt bırakmamaktadır. Fakat onların unuttukları basit bir doğru var. Eleştirmek ve aşmak için, öncelikle anlamak gerekir. Kendi gerçek konumu ve tutumu içinde ele alınıp çözümlenip anlaşılabilen herhangi bir "engel"i eleştirip aşmak olanaklı değildir. Bu yalnızca kafaların bu "engel"e çarpmasıyla sonuçlanır.

Biz bugüne kadar TİKB'yi doğrudan hedefalarak

eleştirmedik. Bunun nedeni bu hareketi küçümsemek değil, tam tersine, sanıldığından da fazla önemsemektir. Çizgisinin kendine özgü bazı temel yönleri ile devrimci gelenekleri, bizi, bu hareketin geçmiş şekillenmeden gelen bazı temel önemde ideolojik zayıflıklarını zaman içinde yenebileceği konusunda iyimser kıldı. Biz kendi cephemizden, doğrudan bir eleştiri yerine, dolaylı çabalarımızın bunu kolaylaştıracağı inancı taşıdık. Halkçı demokratizme yönelttiğimiz eleştirilerin aynı zamanda kendi özgünlüğü içinde TİKB'yi de kapsadığını, herkes gibi TİKB önderliği de çok iyi farkındaydı. Temel sorunlar üzerine önümüzdeki dönemde gündeme gelecek tartışmalar içinde de gösterileceği gibi, onlar bundan gerçekte belli sınırlar içinde yararlandılar da. Fakat bunu geleneksel platformu aşmak için değil de, en zayıf yanlarından onarmak doğrultusunda kullandılar. Bu tutum ise, özellikle devrim stratejisinin sorunları konusunda, TİKB çizgisinin eklektizmini derinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Zaman, ideolojik çizgide geleneksel hareketin öteki kesimlerine göre sahip olduğu belli ileri noktaların yanı sıra, 12 Eylül dönemindeki direnişçi tutumun, TİKB'nin ileriye sıçramasının olanakları olarak değil, fakat bulunduğu yerde çakılıp kalmasının dayanakları olarak rol oynadığını gösterdi. TİKB, geleneksel harekete göre çizgisindeki bazı üstünlükleri, bu çizginin marksist-leninist olduğunun kanıtı ve 12 Eylül direnişçiliğini de bunun pratik doğrulanması saydı. Buna inandı ve inandığı ölçüde de bulunduğu yerde kalakaldı. Buna "kısmi başarının diyalektiği" deniliyor ve bazı nispi üstünlüklerin, ileriye sıçramanın olanağı olmak yerine ayağına dolanmasını anlatıyor. *Devrimci Proletarya*, 36. sayısında "diyalektiğin cilvesi" dediği durumun iyi bir örneğini, gerçekte tam da burada görebiliriz.

Fakat "diyalektiğin cilvesi" burada bitmiyor. Geleneksel konumda takılıp kalmanın da cilveleri var. Bu ara ve kararsız bir konumdur; oradan ileriye çıkamayanlar, zaman içinde kaçınılmaz olarak geriye düşerler. Bunu biz komünistler yıllardır hep söylüyoruz ve maalesef işaret ettiklerimiz bizi bugüne kadar eksiksiz olarak doğruladılar. TİKB için bunu asla temenni etmiyoruz. Gelgelelim bu öznel temennilerle değil, nesnel konum ve gerçeklerle ilgili bir sorundur. TİKB'nin de bu alanda iyi işaretler vermediğini ise artık söylemiş bulunuyoruz. *Ekim*'in 131. sayısında bu, pek de önemsiz olmayan, dahası bir zamanlar "ilke" düzeyinde görülen bir sorun üzerinden örneklendi. Bunun başka örneklerini devrimci eleştirinin somut kanıtlamaları içinde görmeye (göstermeye) de vaktimiz olacak.

Devrimci Proletarya'nın baştan sona tahrifata dayalı sözde eleştirisinin (Şubat '95), TİKB cephesinden EKİM'e karşı, ölçüden ve düzeyden yoksun bir saldırganlığın önünü açtığını söylemiştik. Bu, ilk meyvelerini *Orak-Çekiç*'in Mart '95 tarihli 86. sayısında verdi. Komünistler birbirini izleyen bu iki adımı muhakkak ki zamanında değerlendirdiler. Fakat biri kaba tahrifatlara, öteki hakaretlere dayalı bu peşpeşe gelen çıkışlara, hemen bir yanıt yetiştirmek gereği de duymadılar. Zira yapılan yalnızca bir "açılış" gibi görünüyordu. Arkasından ne gelecek, bekleyip bunu görmek, sağlıklı bir tartışma için tutulması gereken en doğru yoldu. Özellikle temel sorunlar üzerinden neler söyleneceği idi bizim için önemli olan. O zamana kadar da, mevcut tahrifat yığını ile okkalı hakaretlerin bize bir zararı olmazdı, bundan emindik. Biz bu konuda ortalama devrimci okurun düzeyine ve anlama kapasitesine fazlasıyla güveniyorduk.

Fakat yazık ki, "açılış" öylece kaldı; TİKB çizgisindeki yayımlar temel sorunlar üzerinden bir EKİM eleştirisine bir türlü giremediler. Satışmaları sürdürmenin ve bu arada "tek ülkede sosyalizm" gibi temel bir konuyu şöylece kenarından bir yoklamanın ötesine geçemediler.

Fakat yakın zamanda bir başka gelişme yaşandı. Biçim ve yöntem bakımından çirkin, içerik yönünden ise kendini geleneksel halkçı devrimci gruplardan ayrı bir yere koyanlar için hazin bir gösterge olan bu olay, TİKB cephesinden EKİM'e karşı tavrın hasmane davranışlara vardırıldığını gösterdi. Bu olaya burada girmiyoruz. Şu kadarını söylemek istiyoruz. TİKB, "mücadele anlayışı" farklılığı gibi dehşetli bir gerekçeyle, TKEP-Leninist gibi, TKEP'in Sovyet revizyonizminin etkisinde şekillenmiş sağ oportünist ideolojik çizgisine bireysel terör aşısı yaparak sözde

"ihtilacı"leşen bir grupla iş ve güçbirliği halinde, EKİM'i bazı devrimci grupların oluşturduğu bireylem platformundan dışlama tavrı içine girebilmiştir. Üstelik bunu gizliden yapacak ve yaptığını açıktan ve yürekli savunamayacak kadar kaba bir zayıflık eşliğinde. TİKB'nin derdinin "mücadele anlayışı" mı olduğu, yoksa sorunun temelinde "EKİM kompleksi" diyebileceğimiz bir ruh hali mi bulunduğu burada bizim için çok önemli değildir. Bizim için önemli olan, TİKB'nin EKİM'e karşı TKP-Leninist gibi gruplarla "mücadele anlayışı"nda birleşebilmesidir. Bu, TİKB'nin geldiği nokta konusunda olduğu kadar, EKİM'e karşı hasmane bir tutumun onu sürükleyeceği yer konusunda da bize yeni bir fikir vermiştir.

Biz, TİKB'nin söylediklerini bugüne kadarsabırla dinledik ve söyleyeceklerini de yeterli bir sabırla bekledik. Artık biraz da bizim konuşmamız gerekiyor. Biz ise konuşmaya, TİKB çizgisindeki yayınların bugüne kadar konuşmuş olduklarından başlayacağız. Bugüne kadarki çarpıtma ve tahrifatların sergilenmesi için bu gereklidir. Bu bize, tartışmanın esas alanına, programatik sorunlara, yakın geçmiş değerlendirmelerine, tarihsel sorunlara, mücadele anlayışı ve örgüt sorunlarına ve bunlarla bağlantılı her türlü temel ve taktik soruna geçmek imkanı verecektir.

Şimdi konumuza geçebiliriz. Konumuz, daha önce de söylediğimiz gibi, *Devrimci Proletarya*'nın 36. sayısındaki "Öncülük ve Kuyrukçuluk" başlıklı yazının kaba tahrifatlar ve çarpıtmalar silsilesidir.

Geriden gelmenin sancıları

Devrimci Proletarya'ya bakılırsa, EKİM'in liberal kuyrukçuluğun eleştirisini yaparken TDKP'yi hedef tahtasına oturtması, onu "ekmeklik" bulmasından dolayıydı. (s.45). Bizim eleştirimiz liberal kuyrukçuluğun alamet-i farikası haline gelmiş bulunan "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı ekseninden yapıldığı içindir ki, buradaki bu "ekmeklik" dokundurması, bir "kolaylık" vurgusunun yanı sıra pek ince bir espriyi dile getiriyor olmalı. Dokundurma ve espri merakı anlaşılır bir şeydir de, yerine oturmadığı durumlarda, sahiplerini sıkıntıya sokmak gibi hoş olmayan sonuçları da vardır ne yazık ki. Biz bunu geçmişte muhatap olduğumuz başka örneklerinden de iyi biliyoruz.

Öncelikle şunu soralım; TDKP'yi pek "ekmeklik" buluyorsunuz da "çetin ceviz" saydıklarınız kimlerdir acaba? Örneğin eleştirisi ayağa düşmüş İP mi? Ya da uzun yıllar için yalnızca TİKB'nin "tek eleştiri malzemesi" olmuş TKP-ML Hareketi mi? TDKP, liberal kuyrukçuluğun önemli temsilcisi değil mi? Dahası, genel planda kullandığı "devrimci" söylemden dolayı, en sinsi ve tehlikelisi de değil mi? Yoksa *Devrimci Proletarya* bu konuda farklı mı düşünüyor? Eğer öyleyse, bu "ekmeklik" dokundurmasının yalnızca bir kaç sayfa öncesinde yer alan şu sözler neyin ifadesi oluyor:

"Özgürlük Dünyası ve Gerçek dergileriyle TDKP çevresi, bu konuda bir odak durumuna yükselmişlerdir. Dün *Devrimci Yol*'un halk hareketi içerisinde oynadığı misyonu işçi hareketi içerisinde bugün onlar üstlenmişlerdir. En kaba ve en koyu kendiliğindencilige bu dergi ve çevrelerde rastlanmaktadır." (s.37)

Devrimci Proletarya'nın bu kabulü, EKİM'in neşteri en uygun hedefe tam zamanında vurduğunun bir teyidinden başka bir şey değildir. *Devrimci Proletarya* bilmeliydi ki, eleştiride muhataplar keyfi seçilmez. Onlar nesnel konuları ve rolleriyle, iradeniz dışında sizin karşınıza çıkarlar. EKİM, 20 Temmuz Dersleri ışığında, sınıf hareketinin önünde tehlikeli bir temel engel oluşturan liberal kuyrukçuluğun temellere inen bir eleştirisini gündemine alırken, muhatabını doğru seçmiştir. Popüler "işçi gazetesi" onu üç ay, "sosyalist teori dergisi" ise tam beş ay geriden izlemişler ve yapılan eleştirinin taktik çerçevedeki yüzeysel bir tekrarı olmaktan öteye gidememişlerdir. Sıkıntının ve rahatsızlığın bir kaynağı da zaten bu değil midir?

Fakat bunun daha temelli bir nedeni daha var. Bunun en açık bir dille ifade edilmesini 50. sayfadan okuyoruz:

"Kızıl Bayrak, kendisine birkaç sayıdır hasım olarak TDKP'nin yükselttiği 'İş-Ekmek-Özgürlük!'"

sloganını seçmiş; TDKP'nin bu sloganı formüle edişindeki halkçı programatik yaklaşımından ve işçi hareketine ekonomist-kendiliğindenci yaklaşım zafından yararlanarak okları, TDKP üzerinden 'demokratik halk devrimi' perspektifine yönelmeye yeltenmiştir."

Komünistlerin eleştirisinin temel hedefini bu açıklıkla görenlerin yapmaları gereken, bu eleştiriye tam da bu teorik-programatik çerçeveden ele almak ve buradan boş çıkarmak olması gerekmez miydi? Fakat *Devrimci Proletarya* bunu yapmıyor, bundan özenle geri duruyor. Bunu yapmak yerine, "sosyalist teori dergisi" gibi ciddi ve iddialı bir alt başlığı taşıdığını unutarak, kaba çarpıtma ve tahrifatlara dayalı ucuz spekülasyonlar etrafında dönüp durarak, ciddi ciddi bir şey yaptığını zannediyor.

Diyelim ki bu arkadaşlar sorunun temel teorik-programatik çerçevesini tartışmayı bir başka vesileye bıraktılar da, "Öncülük ve Kuyrukçuluk" başlıklı bu yazıda, yalnızca son yılların işçi hareketi üzerine değerlendirmelerle yetinme yoluna gittiler. Fakat bu durumda bile riayet etmeleri gereken iki önemli koşul vardı. İlkin, tartışmasına girmekten kaçındıkları programatik çerçeve üzerine uluorta spekülasyonlardan da kaçınmasını bilebilmeliydiler. Ve ikinci olarak, EKİM'in sınıf hareketi ve sorunları üzerine görüşlerini, bu hareketin temel belgeleri üzerinden hedef almalıydılar. Kaldı ki bu belgeler, yıllar sonra pek kolay bulunmayan dergilerin derinliklerinde değil, kitaplaştırılmış olarak bu arkadaşların gözlerinin önündeydi. *Devrimci Harekette Reformist Eğilim, Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi. EKİM 1. Genel Konferansı Belgeleri, Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi* ve nihayet baştan sona tartıştıkları konularla ilgili olan *20 Temmuz Dersleri ve Liberal Demokratizmin Politik Platformu* gibi.

Oysa eleştirisi sahipleri karikatür çizimi için gerekli

Devrimci Proletarya eleştiriyor!

“ Bu konuda *Ekim* ve *Kızıl Bayrak*, kuyrukçuluğa farklı bir uçtan destek sunmaktadır. "Sosyalizm lafazarı" *Ekim*, kendiliğindenci işçi hareketine övgüler yağdırmada, "halkçı", "liberal-demokrat" dediği akımlarla uzun süre aynı mevzide durmuştur. *Ekim*, daha Nisan '88'de, Bahar Eylemleri patlak vermeden önce bir "devrim durumu" beklentisi içindeydi: "Devrim durumu artık salt devrimcilerin iyimser beklentisi olmaktan çıkmış, burjuvazi için bazı sermaye sözcüleri tarafından 'toplumsal patlamalar' şeklinde dile getirilen, karamsar bir beklentiye dönüşmüştür." (*Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*, s.111, Nisan '88)

O zamanlar, (bu yıllar boyu değişmemiştir) *Ekim*'in penceresinden bakıldığında, işçi sınıfının herhangi bir zaafı malul olduğunu söylemek, ona güvensizlikten başka bir şey değildi. Geline aşama göklere çıkarılmakta, işçi sınıfının geçmiş tüm mücadele deneyim ve birikimi hiçe sayılarak, sunlar söylenebilmekteydi: "... bugünkü işçi hareketi ... kendi gelişme tarihinin en ileri safhasına" ulaşmıştır. *Ekim*'in, zıt kutbunda yer alan *Aydınlık*'la birbirine iki su damlası gibi benzeyen tespitlerde bulunması, "diyalektiğin bir cilvesi" olsa gerek! *Aydınlık* da *Bahar Eylemleri*'ni "işçi sınıfımız"ın "tarihinin en büyük eylemi" şeklinde değerlendiriyordu. *Ekim*, "tezini" şöyle gerekçelendiriyordu: "Kendi gücüne güven, birlik ve dayanışma bilinci ve pratiği, eylem potansiyeli, yasal çerçeveyi aşma isteği ve yeteneği, politikleşme eğilimi, sayıları sürekli çoğalan geniş bir öncü işçi kuşağı, tüm bunlar işçi hareketinin olumlu ya da güçlü yanlarıdır." (*91 Konferans Bildirisi*) "En büyük" işçi sınıfı!

Devrimci Proletarya, sayı:36, s.40-41, Şubat 1995

bir kaç tahrif edilmiş ifade dışında bu temel belgelerdeki ayrıntılı incelemeleri görmezlikten geliyorlar. Bunun yerine, muhabir mektupları, bazı sıradan aktüel yazılar ve bu arada *Devrimci Proletarya*'nın pek derinlikli eleştirisi yüzünden bizde espri konusu haline gelmiş "Plaspen bildirisi eleştirisi" türünden şeylerle uğraşıyorlar. Daha da kötüsü, bunların tümünü de tahrif ederek kullanıyorlar.

"Sosyalist teori dergisi" *Devrimci Proletarya*'nın, "Öncülük ve Kuyrukçuluk" gibiciddi bir konu üzerine eleştiri girişimini, bir hareketin titizlikle incelenmesi, mantığı ve esasları kavranmış temel görüşlerine dayandırmak yerine, "malzeme" bulmak gibi düzeyden ve ciddiyetten yoksun bir çabayla elde ettiği ve keyfi bir biçim verdiği bir karikatüre dayandırması, kendisi payına onurlandırıcı bir davranış tarzı değildir. Bu garip ve gülünç çaba, olsa olsa, *Devrimci Proletarya*'nın EKİM'i bulunduğu gerçek konumdan eleştirme gücü ve yeteneğinden yoksun olduğunu kanıtlar. Dahası bir hareketin temel konularda eleştirisini böyle gündelik metinler üzerinden eleştirmeye niyetlenenlerin, tahrif edilmiş ifadelerle oynamak yerine, eleştiri konusu yapacak bazı gerçek hataları bulmalarında hiçbir güçlük yoktur.

Fakat geçmeden ekleyeceğimiz bir küçük ayrıntı daha var. *Devrimci Proletarya*'nın es geçtiği, yalnızca EKİM'in temel değerlendirmeleri değildir. Onlar sorunu tartışırken, aynı zamanda TİKB'nin konuya ilişkin temel belgelerini de es geçiyorlar. Öncelikle ve özellikle de *TİKB II. Konferans Belgeleri*'ni. Oysa konuya her zaman doğru yaklaştıklarının, tek kusurlarının ("eksiklik"lerinin) henüz yeterli kadro gücünden ve gerekli "volan kayışları"ndan yoksunluk olduğunu bu aynı yazıda kibirli bir güvenle ifade edenlerin, bunu kendi temel belgeleri üzerinden birazcık örneklemeleri de gerekmez miydi? Stalin'in bu gibi durumlar için kullandığı o güzel ifadeyle, bu bir rastlantı olabilir mi?

Onların unuttuklarını, şimdilik kendi tartışmalarını yanıtlama sınırları içinde, biz gündeme getireceğiz. Bizim dünkü politik derginin ya da bugünkü popüler "işçi gazetesi"nin gündelik yazılarından "malzeme" aramaya hem ihtiyacımız yok ve hem de bu zahmete değeceğine inanmıyoruz. TİKB'nin konuya ilişkin en temel değerlendirmeleri, özellikle de *TİKB II. Konferans Belgeleri*, bize gerekli olanı fazlasıyla sağlıyor.

Çizilmeye çalışılan EKİM karikatürü konusunda okurlarımıza tam ve yeterli bir fikir verebilmek için, öncelikle *Devrimci Proletarya*'dan, eleştirimizin bu ilk bölümünde hedef alacağımız kısmı *olduğu gibi*, bütünlüğü içinde ekte sunuyoruz. (Bu *Devrimci Proletarya*'nın yazısında lafın EKİM'e getirildiği ilk kısım.) Bunun bazı kısımlarını tartışmamız içinde yeniden aktaracağız. Umarız bu, cimbizanmış ve tahrif edilmiş cümle ve cümleciklerle eleştiri yaptığını ve bir şey kanıtladığını sananlara bir şeyler anlatır.

Devrimcilerin iyimserliği ve eleştiricilerin hafifliği

Yanda aktardığımız parçanın söze girişteki spekülatif boş laflarını geçiyoruz. EKİM'in, "daha Nisan 88'de", üstelik daha "Bahar Eylemleri (bile) patlak vermeden önce" bir "devrim durumu beklentisi içine" girmesinden başlıyoruz. Bu, EKİM'in işçi hareketine ilişkin olarak Mart 1991'e kadar olan değerlendirmelerini içeren "*Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*" kitabına *Devrimci Proletarya*'nın kendi yazısı boyunca yaptığı iki atıftan ilki oluyor. Söz konusu yazı "*Siyasal Durum, İşçi Hareketi ve Genel Grev*" başlığı taşıyor. Ama ilginçtir, sınıf hareketine ilişkin sorunları tartışan *Devrimci Proletarya*, bu yazıdaki sınıf hareketi ve genel grev üzerine temel değerlendirmeleri geçiyor da, sınıf hareketini besleyen toplumsal-iktisadi arka plan üzerine söylenenlere ilgi gösteriyor. Neden? Çünkü burada "malzeme" bulduğunu zannediyor. Bu, yazısı boyunca sergilediği hafifliklerin ilki oluyor.

Bahsi geçen yazı *Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi* kitabının 107-114. sayfalarını kaplamaktadır ve bu kitap her okurun ulaşabileceği yakındır. Okurlarımıza söz konusu yazıyı incelemelerini öneriyoruz. *Devrimci Proletarya*'ya da, bir parça güvenilirse eğer, ilk fırsatta aynı şeyi kendi okurlarına önermek düşünüyor. Bunu yapabilecek yürekliliği göstermelerini umuyoruz.

"Daha Nisan 1988'de", üstelik Bahar Eylemlerinden tam bir yıl önce kaleme alınan bu yazı, EKİM'in sınıf hareketine ilişkin değerlendirme ve beklentilerinin ne kadar sağlam ve yerinde olduğunun en iyi kanıtlarından biridir. Bunu birazdan örnekleyeceğiz de. Fakat önce şu "devrim durumu beklentisi" üzerinde duralım.

Bizim, '87 yılından itibaren yeniden canlanan ve kendi tarihinde rastlanmayan temel önemde bazı yeni özellikler ve davranışlar sergileyen sınıf hareketine ilişkin her temel değerlendirmemiz, düzenin son 30 yıldır sonuçlarını devrimci yükseliş ve karşı-devrimci bastırma biçiminde ortaya koyan bunalımı ile, özellikle 12 Eylül'de acımasızca uygulanan neo-liberal iktisadi politikaların biriktirdiği toplumsal sorunlar ve onun beslediği hoşnutsuzluklar tabanına dayanır. Buna, güncel hareketin tarihsel-iktisadi arkaplanı da denebilir. Sözkonusu yazı, örneğin 1988 4 Şubat'ta uygulamaya konan yeni iktisadi tedbirler ile 24 Ocak politikaları arasında, bu politikaların bunalımdan çıkışta sonuçsuz kalmaları arasında, bağıntı kurar. İktisadi, sosyal ve siyasalkrizin devrimini ele alarak ilerleyen değerlendirme (son cümlesi *Devrimci Proletarya* tarafından aktarılan) şu paragrafla bağlanır:

"Uygulanan iktisadi politikalar ekonominin krizine çare olamıyor ama, yığınların yoksulluğunu katmerleştiriyor. ... Kapitalistlerin hızlı sermaye birikimine aynı hızla yığınların açlığı, yoksulluğu, işsizliği eşlik ediyor. Açlık, yoksulluk, işsizlik gibi toplumsal felaketler, beraberinde toplumsal patlama öğeleri biriktiriyor. Devrim durumu, artık salt devrimcilerin iyimser bir beklentisi olmaktan çıkmış, burjuvazi için, bazı sermaye sözcüleri tarafından 'toplumsal patlamalar' şeklinde dile getirilen, karamsar bir beklentiye dönüşmüştür."

Gerçeklik insanın gözlerini karartmadığı sürece, burada, düzenin çözümsüz sorunlarının yığınlarda hoşnutsuzluğu beslediği ve dipten dibe patlama öğeleri biriktirdiğini ve bunların da kendilerini, erken ya da geç, patlamalar biçiminde ortaya koyacakları potansiyel bir zeminin oluştuğu olgusunun vurgulanmak istendiğini görmekte bir güçlük yoktur. Yapısal bir bunalımın pençesinde yıllardır kıvranan bir toplumda, çözümsüz sosyal, siyasal ve iktisadi sorunları sürekli büyüyen bir düzen karşısında, "devrim durumu"ndan öteye, bizzat devrimin kendisi, devrimciler için "iyimser bir beklenti"dir. Bu beklentide somut bir zaman tanımı hiçbir zaman olamaz. Ama bu, belli somut tarihsel-toplumsal koşullardan hareketle ele alındığında ise, tümüyle soyut bir beklenti, her yer için geçerli genel bir "tarihsel iyimserlik" de değildir. Ondan öte, nispeten daha somut, daha dar bir tarihsel dönemin verilerine dayanılan bir beklentidir. "Türkiye bir devrim ülkesidir" belirlemesinde ifadesini bulan gerçeklikle bağlantılı bir durumdur. Bu, bunalımın ağırlaşmasının, sınıfsal çelişkilerin keskinleşmesinin ve kitlelerin hoşnutsuzluk birikimlerinin mücadelecilik çıkışlar olarak ilk belirtilerini ortaya koymalarından çıkarılabilen, bir potansiyel eğilimdir. Devrimci partilerin buradaki somut durumunun ve hazırlığının (öznel etkenin), bu tarihsel potansiyelin somut bir devrimci patlama olarak ortaya çıkmasında, esasa ilişkin bir rolü yoktur. Devrimci partiler, devrimin patlak vermesinde değil, fakat nesnel dinamiklerin mayalandığı devrimci sürecin ancak hızlandırılmasında ve patlak veren bir devrimin zafere götürülmesinde kendi tarihsel devrimci rollerini oynarlar.

Dolayısıyla, 30 yıllık toplumsal gerilimler içinde kıvranan, bu arada iki devrimci yükseliş ve iki de faşist karşı-devrim yaşamış bir ülkede ve yeni bir kitlesel canlanmanın eşliğinde, bir "devrim durumu"nun "devrimcilerin iyimser bir beklentisi" olmasında, anormal hiçbir şey yoktur. 1988 Türkiye'sinde bunun tersini, yalnızca devrim kaçınılması ve reformistler düşünebilirdi. Ve dikkat edilirse, *Ekim*'in yukarıdaki pasajında da vurgu, hiç de devrimcilerin bu olağan iyimser beklentisine değil, fakat bunun bir korku olarak, "karamsar bir beklenti" olarak, aynı zamanda "bazı sermaye sözcüleri tarafından" da dile getirilmesindedir.

Ama bu "iyimser beklenti" aradan geçen bunca yıldır bir gerçeğe dönüşmemiş ya, diyalektikle "teil-

Siz bir "sosyalist teori dergisi"ni düşününüz ki, sınıf hareketinin belli bir andaki durumunu tam da "geçmiş on yılların deneyimi ve birikimi" üzerinde temellendiren ve tanımlayan bir cümleyi alsın, kuşa çevirsin ve sonra da bunu, gerisin geri, cümle sahiplerini "işçi sınıfının geçmiş tüm mücadele ve deneyim birikimini hiçe saymak"la itham etmek için kullansın! Biz tahrifatçılığın sayısız örneklerini gördük de, doğrusu bugüne kadar böylesini hiç görmedik! TDKP teorisyenleri bile işi bu kadarına vardırmamışlardı.

ve"leşmeyi bilen, ama sıra sürecin mantığını ve akışını anlamaya gelince onu unutanlar, ne kadar da çok yanıldığımızı ilişkin pek derin sonuçlar çıkarıyorlar bundan. Ama *Devrimci Proletarya* birazcık tarih biliyorsa eğer, devrimcilerin bu tür "iyimser beklentiler" içinde bazen on yıllarca beklemek durumunda kaldıklarını, ama bazen de, devrimin beklediklerinden de çok erken, hatta bazen en beklenmedik bir sırada ve biçimde kapıya geldiğini de iyi biliyor olmalıydı. (Devrim tarihçileri böylesi beklenmedik hoş sürprizlerle yüzyüze kalabilen devrimcilerin yanılgılarına takılmayı pek severler.) Ama onların niyeti ciddi sorunlar üzerinde soğukkanlılıkla düşünmek değil, fakat sözümona birilerinin üstelik "daha yıllar" öncesinden ne kadar da ham hayaller içinde yaşadığı üzerine bilgiçlik taslamaktır.

Burada küçük bir parantez açarak bu çok bilmişlere soralım, siz hiç böylesi iyimser beklentiler içinde olmadınız mı? Ya da benzer sözler kullanmadınız mı? Acaba?!

Bunu göstermek için kendimizi çok fazla yormayacağız. TİKB Merkez Yayın Organı *Orak-Çekiç* yeni yayın yaşamına Temmuz 1989'da başladı. Yanyana duran iki kapak başlığını aktarmakla yetineceğiz. İlki şöyle: "*Yeni Bir Devrimci Yükseliş Eşiğinde TİKB Yaşıyor ve Savaşıyor*". Bu kapak sayfasının solundaki başlık oluyor. Ve şimdi de sağındakini okuyoruz: "*Krizin Derinleşmesi Yeni Bir Devrimci Yükselişten Duyulan Korku*" (sayı:63, başlıktaki bozukluk orijinalinde). Yazılar iç sayfalarda aynı düşünceleri işliyor ve tekrarlıyor. Şimdi bu başlıkları *Devrimci Proletarya*'nın o pek bilgiç diline çevirelim: "Daha Temmuz 1989'da" yeni bir "devrimci yükselişin eşliğinde" olduğunu sanan ve egemen sınıfların "yeni bir devrimci yükseliş korkusu" içinde yaşadıklarını söyleyen bir TİKB! Başkalarının bir çift sözünü metinlerin derinliklerinden bulup çıkararak ve üzerine uluorta konuşanların kendi manşetlerini bu kadar kolay unutmalarına ancak gülümsemeyle bakılabilir.

Fakat dahası var. Bir de *TİKB II. Konferans Belgeleri* var. Konferans ki, bir hareketin yaşamında bir kilometre taşı sayılmalıdır; konferans belgeleri ki, bir hareketin çizgisi ve değerlendirmeleri için temel bağlayıcı kaynak sayılmalıdır.

I. Bölümü'nün ilk ana başlığı aynen şöyle: "*Dünya, Devrim ve Ulusal Kuruluş Mücadeleleri Dalgasında Yeni Bir Yükselişe Gebedir*". (s.11) Denebilir ki, genel bir "tarihsel iyimserliğin" dile getirildiği masum sözlerdir bunlar. Öyle olup olmadığını görmek için, konuya açıklık getiren pasaja bakalım o halde: "Ancak içine girdiğimiz 1990'lı yılların 1980'li yıllar gibi "*Beyaz Yıllar*" olmayacağını unutmak için fazlasıyla neden vardır. Dış görünümün ilk bakışta hala sürüyor gibi görünen olumsuzluğuna rağmen, dünya çapında yeni bir devrimci yükseliş kaçınılmazdır. Üstelik bu yükseliş uzak bir geleceğin sorunu da değildir." (s.34)

Şimdi de aynı temel bölümün ikinci ana başlığında sıra: "*Türkiye, Derinleşerek Süren Yeni Bir Devrimci Kabarış Sürecini Yaşıyor*" (s.46) Bu belgelerin açıklandığı tarihin Temmuz 1991 olduğunu da bu arada hatırlatalım. Aynı tespit metinde defalarca tekrarlanıyor. Ve "derinleşerek" sürdüğü iddia edilen bu "devrimci kabarış süreci"nin tarihsel-iktisadi arka planı konusunda sayfalar dolusu söz söyleniyor. Bu arada, EKİM'e kusur bulmak için takıldıkları ifadeleri "derinleştirilen", şu tür sözlerle de yer veriliyor:

"Emekçi kitle hareketinde günümüzdeki yükselişin, dayanılmaz bir hal alan ekonomik somuru ile

aynı ölçüde ağır ve bunalımcı olan faşist terör ve baskıların karşılıklı tepki birikiminden kaynaklanıyor olması, sadece onun köklerinin derinliğini göstermekle kalmaz. **Bugünkü yükselişin** önümüzdeki dönemde **daha büyük ve yaygın militan devrimci patlamalara dönüşme olasılığının** nesnel açıdan ne denli yüksek olduğunu da gösterir." (s.52-53, vurgular bizim)

Geriyeye bir de, EKİM'in egemen sınıfların "sosyal patlamalar"dan duyduğu korkuya ilişkin sözleri kalıyor. *Orak-Çekiç*'in kapak manşetini yukarıda vermiştik. Şimdi de *TİKB II. Konferans Belgeleri*'nin aynı ara bölümünden okuyoruz:

"Düzen sözcülerinin sık sık dile getirmekten kendilerini alamadıkları '**büyük sosyal patlamalar korkusu**', yersiz ve abartılmış bir korku değildir." (s.56, vurgular orijinalinde)

Devrimcilerin, elbette somut tarihsel durumun potansiyel imkanlarından da hareketle, "iyimser beklentiler" içinde olmasını olağan karşılayan bizler, onların bu arada somut değerlendirme hatalarına düşmelerini de olağanlıkla karşıyoruz. Dolayısıyla biz, bu uzun ve yorucu aktarmaları yaparken, sözü bunca uzatırken, hiç de TİKB'nin şu veya bu zamandaki yanılgılarını hatırlatmak peşinde değiliz. Biz yalnızca, bir "sosyalist teori dergisi"nin sosyalizm ve teori adına utanç verici olan hafifliklerini sergilemek, bundan sonraki tartışmalara böyle ciddiyetsizlikleri bulaştırmalarının önünü kesmek çabasıdayız.

Yine de, devrimci yükseliş, onun derinleşmesi, "daha büyük ve yaygın militan devrimci patlamalara dönüşme olasılığı" konusunda en iyimser ve ölçsüz beklentilerin, bizzat TİKB yayınlarında yansıdığını, TİKB II. Konferansı'nın, üstelik '90'yılı boydan boya kaplayan kitle hareketinin kırıldığı bir evrenin ardından, bunu abese vardiğini da eklemeyen geçemeyiz. Dahası var. TİKB hiçbir zaman bu yanılgısını yüreklilikle ortaya koyma gücü göstermedi. Bunu yapmadıkları gibi, bir de, elimizdeki yazının 42. sayfasında, kendileri dışındakilerin "abartmacı" olduğu üzerine yüksek perdeden konuşuyorlar mı bu aynı kimseler? Oysa bölümün başlığı ("*Abartma Hastalığı-Rüzgara Göre Yelken*"), TİKB II. Konferansı Belgeleri'ndeki değerlendirmelere ne de güzel oturuyor.

TİKB'nin yapmadığını EKİM yaptı. Kitle hareketindeki kırılma ve dönemsiz gerilemenin ardından solu kapsayan ve bu arada TİKB'yi belli noktalardan yalayan yeni tasfiyeciler dalgasının maddi koşullarını tahlil eden uzun değerlendirmesinde, sorunu ve kendi yanılgısını bütün açıklığı ile ortaya koydu:

"... Oysa olayların seyri başka türlü gerçekleşti. '90 yılı hareketliliği, biz de dahil, yaygın biçimde yeni devrimci yükselişin ilk sarsıcı safhası olarak değerlendirildi. Hareketin yeni ve daha ileri bir safhaya geçeceği sanıldı. Halbuki sonraki gelişmeler, bunun, '87'de başlayan hareketliliğin izlediği seyir içinde ulaştığı en üst ve son safha olduğunu, ardından ise bir gerileme ve nispi durgunluk döneminin geldiğini göstermekte gecikmedi. Körfez savaşı (Ocak-Şubat '91) bu gerilemenin başlangıcını işaretler. İşçi hareketi tümüyle durulmadı, fakat eski hızını ve genişliğini kaybetti, mevzii bir nitelik kazandı. Öncü işçi kitlesini hedef alan geniş çaplı tensikatların işçi hareketini güçten düşürdüğü, '87-90 hareketliliğinin onu bir ölçüde yordduğu, önderlik boşluğu ve örgütlenme zayıflığı nedeniyle politik bir mecraya girmekte zorlandığı ölçüde çaresizliğe ittiği, ücret kayıplarının bir ölçüde telafi edilmesinin ise onu kısmen yastırdığı, zamanla daha iyi anlaşıldı. Bu gelişme devrimci harekete yeni bir darbe oldu..." (*Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*, Eksen Yayıncılık, s.23)

Bu pasajın da içinde yer aldığı uzun değerlendirilmede, sınıf ve kitle hareketi üzerinde olduğu kadar, devrimci hareket bünyesinde de son derece olumsuz bir sarsıntı yaratan '89 çöküşünün, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmelerin, bu gelişmelerin nihayet Arnavutluk'taki çöküntüyle doğrudan çıkmasının etki ve sonuçları çeşitli yönleriyle ele alınmaktadır. Bizim "daha Nisan 1988'de" pek iyimser beklentiler içerisinde olduğumuza takılanlar,

'88 sonrasındaki bu tarihi önemdeki gelişmelerin Türkiye'deki sınıf mücadelesinin seyri üzerindeki etkilerini belli ki akıllarına bile getiremiyorlar. Diyalektikten bahseden bu çok bilmişler için bir sürecin akışında zaman faktörü, belli bir zaman dilimi içerisinde ortaya çıkmış beklenmedik gelişmelerin olayların seyri üzerindeki kaçınılmaz etkileri, belli ki hiçbir önem taşımıyor. Düşününüz ki, bu sarsıcı uluslararası olayların olumsuz etkilerine rağmen, 1990 Newroz'unda Kürdistan'da devrimci bir kitle hareketi patlak vermiştir ve 1990 yılı Türkiye'de, boydan boya bir büyük kitle hareketliliği dönemi olmuştur. Bu arada Zonguldak'ta yaygın olarak "fırtına" diye nitelenen büyük işçi hareketliliği patlak vermiştir. Yineliyim ki, tüm bunlar, utanç verici '89 çöküşünün sarsıcı olumsuz etkilerine ve sınırsız imkanlara sahip gerici burjuva propagandasının bunu sınırsız ölçüde kullanmasına rağmen olabilmıştır. Oysa "daha Nisan '88" de; Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ndeki çöküntüyü kim öngörebilirdi ki? "Sosyalizmin parıldayan güneşi" diye bu aynı arkadaşlar tarafından yere göğe sığdırılmayan Arnavutluk'ta, en utanç verici bir yıkılışın yaşanabileceğini kim bilebilirdi ki? "Daha Nisan '88" de diyerek başkaları hakkında bilgiççe konuşanlar, değerlendirmeye yaparken tüm bunları hesaba katıyorlar mı acaba?

Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi makalesi, bütün bunları ve çok geçmeden ortaya çıkan etkilerini değerlendirmektedir.

Bizim her sözümüz geniş okur kitlelerinin ulaşabileceği bir yakınlıktadır. Ya TİKB'nin *II. Konferans Belgeleri* nerededir? '89-91 çöküntüsünün yıkıcı etkilerinin daha somut görülebildiği ve kitle hareketinin yükselen dalgasının kırıldığı bir sırada toplanan bu konferansın; "*Türkiye, Derinleşerek Süren Yeni Bir Devrimci Kaharış Sürecini Yaşıyor*" tespitini başlığa çıkararak, bununla yetinmeyip, "Bugünkü yükselişin önümüzdeki dönemde daha büyük ve yaygın militan devrimci patlamalara dönüşme olasılığı"nın "ne denli yüksek" olduğundan sözeden metinleri nerede? Neden bunlar geniş okur kesimlerinin kolay kullanımına sunulmuyor?

Yıllar öncesinde söylenenleri yıllar sonrasında tekrarlayanların bilgiçliği

Fakat şu "daha Nisan '88" de", üstelik daha "Bahar Eylemleri patlak vermeden önce" söylediklerimiz hakkında söyleyeceklerimiz bitmedi. *Devrimci Proletarya*'nın "malzeme" sanarak aktardığı cümleyi hemen izleyen paragraf, şöyle başlıyor:

"Toplumsal hoşnutsuzluğun odağında, ön safalarında, doğal olarak işçi sınıfı yer alıyor. Önderlik öğelerinin ve örgütlenme düzeyinin zayıflığına rağmen, Türkiye işçi sınıfı belki de tarihinde ilk kez bir bütün olarak, bir blok olarak yoğun bir kaynaşma yaşıyor. Bütünyle dipten gelen bir kabarış işçi hareketi gittikçe canlanıyor, güç kazanıyor."

Bu, "daha Nisan 88" de", sınıf hareketinin gelişme dinamizmini ve '89 Mart-Nisan'ında patlak verecek olan Bahar Eylemlerini, üstelik üstünlükleri ve zayıflıklarıyla birlikte isabetli bir biçimde kestirebilmek demektir. *Devrimci Proletarya* gibilerine, "daha Nisan '88" de" ortaya konulmuş bu öngörü önünde eğilmek düşer yalnızca. Şunu da ekleyelim ki yukarıdaki değerlendirmeler soyut kestirime ve kehanetlere değil, fakat işçi hareketinin o günkü somut verilerine, yüzeydeki bu verilerin hareketin derinliği ve gelmekte olan dalgası hakkında sundukları ilk işaretlere dayandırılmıştır.

Yukarıdaki sözlerin devamında, sınıf hareketinin o günkü durumu, sonraki seyri ve karşılaşılabileceği muhtemel akibetler hakkında söylenen her şey, sonradan olaylar tarafından neredeyse tamı tamına doğrulandı. *Devrimci Proletarya* tersi bir iddiadaysa eğer, makalenin bu bölümünü ilk fırsatta popüler "işçi gazetesi"nde yayınlamalı, böylece dayanaksız iddia sahipleri olarak bizi herkesin önünde teşhir etmelidir.

Biz burada, yine TİKB yayınlarıyla kıyaslamalar içinde, bu sözkonusu yazıdan bir kaç vurucu örnek vermek istiyoruz. Makale, sınıf hareketine ilişkin değerlendirmenin ardından, genel grev sorununa geliyor. Önce, "daha Nisan 1988"de", genel grev

Lenin'in "bir devrim dönemi" üzerinden söylediklerini alıp 1987-1991 döneminin barışçıl işçi eylemlerine uygulayanlar ile Aydınlikçuların yaptıkları arasındaki fark sahi nerede? Birilerinin "sahtekarca" yaptıklarını ötekilerin bilgisizliğin masumiyetiyle yapmış olmaları dışında, bu iki tutum arasında herhangi bir fark var mıdır?

hakkında söylenenlere bakalım.

"Fakat, denilebilir ki, işçi hareketinin mevcut birikimini, işçi sınıfı saflarındaki mücadele istemini, hiçbir şey bugün işçi hareketinin ortak haykırışı haline gelmiş "İşçiler Elele Genel Greve!" sloganı kadar açıklıkla anlatamaz. ... Genel grev istemi, kuşkusuz geçmiş birikimlerin temeli üzerinde, fakat bütünüyle tabandan gelen kendiliğinden bir istem oldu..."

"Güçlü bir mücadele isteğinin ifadesi olmakla birlikte, bütünüyle kendiliğinden gelişimin bir ürünü olan genel grevin, talepleri de bu niteliğine uygun oluşmuş bulunuyor. Bugün için işçiler, genel grevi, sermayenin iktisadi saldırılarını püskürtmenin, ücretleri yükseltmenin, iş ve çalışma yasalarında gerekli demokratik değişiklikleri gerçekleştirmenin, bazı siyasal haklar elde etmenin aracı olarak görüyorlar. Bu taleplerin sınırlı siyasal niteliği bir yana, büyük ölçüde sınıfın kendi özgül talepleridirler. İşçi hareketi henüz kendi taleplerini daha geniş bir temel üzerinde ifade edebilecek ve kendi dışındaki halk sınıf ve tabakalarının taleplerine kendi taleplerinin yanısıra yer verebilecek bilinç ve önderlikten yoksundur." (s.112-113)

Aynı konularda bir de TİKB yayınlarına bakalım. *Orak-Çekiç* yeniden yayın yaşamına, "Bahar eylemleri patlak verdikten" hemensonra başlıyor. Buna rağmen, Temmuz-Ağustos '89 tarihli bu 63. sayı, sınıf hareketi üzerine herhangi bir değerlendirmeye yer vermiyor. Onu Eylül-Ekim tarihli 65. sayı izliyor. 32 sayfalık bu sayının 27. sayfasının dip tarafında, okur mektubu türünden küçücük bir yazıda, "Mart-Nisan eylemleri"ne lütfen değinilip geçiliyor. 66. sayıdan yazık ki yoksunuz ve bir şey diyemiyoruz. Nihayet 67. sayıda, yani (bu kez bizim sözlerimizle) "ta Ocak-Şubat 1990"da ve "Bahar Eylemlerinin patlak vermesinden neredeyse bir yıl sonra", "*Sınıf Hareketinde Yaklaşan İkinci Bahar*", "*Toplumsal Uzlaşma ve Görevler*" başlığı taşıyan bir değerlendirilmeye rastlıyoruz. Orada ise genel grev hakkında aynen şunlar söyleniyor:

"Türk-İş ağalarının alttan gelen baskıyı hafifletmek ve hakim sınıf arasındaki çekişmede bir baskı unsuru olarak kullanmak için attıkları 'Genel Grev' sloganının kuyruğuna takılıp sonu hüsrana olan kolay yoldan başarı kazanma hayaline kapılmamalıdır." (s.23)

67. sayıda tabandan gelen genel grev baskısını "Türk-İş ağaları"nın basit bir manevrası olarak değerlendirilen ve bir genel grevi örtülü bir biçimde genel devrimci yükselişle ilişkilendirenler, yalnızca iki sayı sonra, Nisan 1990 tarihli 69. sayıda, "*Yükselen Grev Dalgası ve Genel Grev*" başlığı ve "*Genel Grev Hakkında Birkaç Nokta*" ara başlığı altında, bu kez, şunları söylemek ihtiyacı duydular:

"İşçi hareketinin mevcut gelişim seyri, genel grev eğiliminin güçlenmesi yönündedir. Ancak bunu, devrimci bunalımın zirveye ulaştığı koşullarda silahlı ayaklanmaya dönüşen genel grevle karıştırmak veya genel grevin sadece bu dönemde gündeme gelen bir mücadele biçimi olduğunu düşünmek hatadır." (s.6)

Bu ortaya söylenmiş sözler, gerçekte iki sayı önceki bilgiççe sözlerin "düzeltmesi"nden başka bir şey değildir. Bu "düzeltme"den itibaren de, "genel grev-genel direniş" çağrısında herkesi solladılar bu arkadaşlar. Ağustos 1990'da bunu bir "kampanya"ya çevirenler, Kasım 1990'da "*Dalga Dalga Genel Greve...*" manşetiyle "eylem çağrısı" yaptılar. Kitle hareketinin kırıldığı ve gerilemeye başladığı bir sırada (Körfez Savaşı esnasında), bunu bu kez "Savaşa Karşı ve Faşizme Karşı Genel Grev/Genel Direniş" çağrısına çevirdiler. Doğrusu heyecan ve coşkularına sınırlı yaktı, havalarda dolaşıyorlardı!

Ve nihayet, Ocak-Şubat 1995 tarihli 75. sayıda, "*Genel Grev, Taktik ve Sloganlar*" başlıklı bir genel değerlendirme yayınladılar. Burada sınıf hareketinin

geride kalan üç yılını değerlendirirken, "işçi sınıfı içinde genel grev eğilimi"nin "'88 yılı içinde doğduğunu, '89 yılında genelleştirdiğini bir kaç kez yineledikten sonra (s.16) her zaman mükemmel bilgiç pozlarda, aynen şunları söylediler:

"Bir çok örgüt, 'Genel Grev' tespiti yaparak ajitasyon-propaganda yürüttüklerini söylemektedirler. İşçi hareketinin gelişmesi özellikle '89 Bahar Eylem dalgasıyla birlikte yaptığı atılımla adeta kör parmağın gözüne dercesine gelişimin yönünü gösteriyordu. Bu nedenle, bu tespiti yapmış olmak kendi başına pek övünülecek bir şey olmasa gerekir." (s.17)

Bunu herkese diyenler, "kör parmağın gözüne"nin neden dışında kaldıklarını; "ta Ocak-Şubat 1990'da" neden hala tabandan gelen bu isteği Türk-İş'in bir manevrası saydıklarını; bunun bir taban eğilimi olduğunu ve herhangi bir genel grev eğiliminin de her zaman kendi koşulları içinde değerlendirmek gerektiğini anlayabilmek için neden ta Nisan 1990'u beklediklerini, elbetteki her zaman olduğu gibi es geçiyorlar.

Peki ne yapıyorlar? Önemli olan, "sürecin bir bütün olarak nasıl kavrandığı, hedef ve sloganların nasıl belirlendiği, siyasal ve örgütsel önderliğin nasıl gerçekleştirildiği"dir, diye buyuruyorlar. Elbette! Sorunun kavrayış yanı konusunda bir fikir edinmek isteyenler, sonrakileri bir yana bırakıyoruz, "daha Nisan 1988'de", söylenenlere bakabilirler. Daha önce aktardıklarımıza ek olarak, orada aynen şunlar söyleniyor:

"Fakat onu başarılı kılmak, onu örgütlemek ve ona önderlik etmekle mümkündür. Türk-İş bürokratlarının bunu yapmaya niyetleri yok. Bu durumda komünistlerin, devrimcilerin, sınıf bilinçli işçilerin tabandan inisiyatifini ele alarak genel grev istemini örgütlü bir girişime hazırlamaları canalıcı bir önem taşıyor. Türk-İş yönetimi bir genel grev niyetli değil, ama tabanın güçlü baskısı karşısında ondan kolay kolay yakasını sıyrabilecek gibi de değil. Her şey tabandaki eğilimi beslemeye, güçlendirmeye, yaymaya, eylem girişimine dönük somut örgütlenmeler yaratmaya ve bütün bunları Türk-İş yönetimi üzerinde somut ve sürekli bir baskıya dönüştürmeye bağlıdır.

"Bütün bu acil görevler yalnızca eylemi başarılı kılmak için değil, işçi hareketini Türk-İş yönetiminin muhtemel bir ihanetinin sonuçlarından korumak için de hayati bir önem taşıyor. Türk-İş bürokratları bu ihaneti iki türlü sergileyebilirler. Ya şimdiye kadar yaptıkları gibi oyalamalar ve aldatmacalarla işi süruncemede bırakıp eylem potansiyelini eritme yoluna giderek; ya da salt yasak savma niyetine, işçileri hazırlıksız ve örgütsüz sözde bir genel grev girişimi ile yüzyüze bırakarak ve böylece onları sermayenin maddi ve moral yıkıma sürükleyecek saldırılarına açık hale getirerek..." (s.114)

Bu son paragrafta vurgulananlar, 3 Ocak eylemi ve sonrasındaki gelişmeler ışığında yeniden okunduğunda, görülecektir ki, komünistler, sınıf hareketinin genel grev istemi ve basıncının muhtemel akibetini, neredeyse üç yıl öncesinden, "daha Nisan 1988'de" tam bir doğrulukla kestirebilmişlerdir. Düşününüz ki, sayısız başka durumla da örneklenebilecek bu açık olguya rağmen, *Devrimci Proletarya*'nın çok bilmiş yazarları, bir de kalkıp EKİM'in sınıf hareketinin durumuna ve sorunlarına hiçbir dönem doğru yaklaşmadığı üzerine boş ahkamlar keserler. (s.45'deki bu pek dehşetli iddiayı daha sonra ayrıca göreceğiz.)

Geriye bir de pratikte yapılanlar kalıyor. EKİM'in çok sınırlı güçlerle siyaset sahnesine çıkışını, bir örgütsel şekillenmenin ilk taşlarını bile 1989 yılı sonunda ancak döşeyebildiği ve ancak 1990 yılı içinde bir örgütsel güce dönüştüğü gerçeğini bir yana bırakarak, 1990 yılı içindeki çabalarının, hiç değilse TİKB kadar olduğunu vurgulamakla yetinmiyoruz.

"Zaafsız" bir sınıf hareketi: Masal ve gerçek

Devrimci Proletarya'nın pek bilmiş yazarları, "daha Nisan '88"i kastederek, EKİM'in "o zamanlar" ve "yıllar boyu", sınıf hareketinde herhangi bir zaaf görmediğini, "işçi sınıfının herhangi bir zaafı malül olduğunu" söylemeyi ise, "işçi sınıfına güvensizlik"

saydıklarını iddia ediyorlar. (Bkz. ekteki parça) Bir insanın "*Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*" başlıklı derlemeyi okuyup da bunu diyebilmesi için, siyasal dürüstlük denilen şeyden zerre kadar nasiplenmemiş olması, bile bile en kaba bir yalana başvurmaması gerekir. Bu, bu tür saçmalıklara yer vermekte bir sakınca görmeyen bir "sosyalist teori dergisi" payına da utanç verici bir davranış sayılmalıdır.

Çıkışından bugüne kadar, EKİM'in sınıf hareketi üzerine tüm değerlendirmeleri, konuya ilişkin tek tek her yazısı, sınıf hareketinin üstünlükleri ile zayıflıklarını birarada değerlendirir. "*Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*" kitabı herkesin önündedir ve bunun en kör gözlerin bile görmezlikten glemeyeceği çiplak bir kanıttır. Biz bu nedenle burada herhangi bir kanıtlama girişimini okura saygısızlık sayıyoruz.

Meraklısına bir de küçük bir not düşüyoruz. Eğer zahmet edilip de *Devrimci Harekette Reformist Eğilim* eleştirisi incelenirse, orada ve üstelik "daha Ocak 1989'da"; devrimci hareketteki reformist eğilimin güncel nedenleri¹den birinin, tam da işçi hareketinin iktisadi-sendikal zemini henüz aşamayan mevcut yapısı olduğu; reformizmin aynı zamanda bu yapıya kendini uyarlamaktan, sınıf hareketinin geriliğine ve kendiliğindenliğine teslim olmaktan doğduğu gerçeğinin, en kör gözlerin bile görebileceği bir açıklıkta ortaya konulduğu görülecektir. Şunu da ekleyelim ki, bu uzun eleştirel inceleme, yakın zamanda gerçekleştirilen liberal kuyrukçuluğun eleştirisinin, kendi zamanında ve koşullarındaki bir benzeridir. Orada reformist eğilimin bu kendine özgü yönü hakkında, örneğin şunlar söyleniyor:

"Canlılık ve mücadele isteği işçi kitlelerinde var. Fakat işçi hareketi ağır ve sancılı bir gelişme yaşıyor, henüz iktisadi mücadele ve sendikal hareket çerçevesinde dolanıyor. Devrimci hareketin bir çok grubu umudunu ve çabasını bu ağır ve sancılı gelişime yöneltmiş bulunuyor. Tek başına alındığında bu kuşkusuz olumludur. Fakat bu sınıf yönelimine uygun bir ideolojik-siyasal yenilenmenin yaşanmadığı koşullarda, geçmişin demokratik halkçı çizgisi daha önce de belirtildiği gibi, işçi hareketi alanında ekonomizm ve sendikalizm olarak üretiyor kendini (...) Küçük burjuva demokrasinin kendini anti-faşist yığın hareketine uyarlama eğilimi, bugün kendini işçi hareketinin iktisadi-sendikal eylemine ve sorunlarına uyarlama olarak tekrarlıyor." (s.68-69)

TİKB'nin bu sağlam perspektifi ve onun ürünü değerlendirme ve eleştirileri yeni şeylermiş gibi tekrarlayabilmesi için aradan yıllar geçmesi gerekti. Herşey bir yana, onlar sınıf hareketindeki gelişmenin ve onun devrimci hareketi kendisine çekmesinin tarihini bile doğru saptayamıyorlar. Onlar bu "yeni dönemin" 1989 Bahar Eylemlerinden sonra gerçekleştiğini zannediyorlar. (Bkz. *Devrimci Proletarya*, sayı:36, s.36) Oysa Ocak 1989 tarihi taşıyan, yani Bahar Eylemlerini iki ay önceleyen yukarıdaki değerlendirme bile, bu geriden gelmeyi göstermeye yeterlidir. Yeni bir dönemin başlangıcı İP-Aydınlık'la birlikte TİKB'nin iddia ettiği gibi 1989 Baharı değil, fakat grev hareketinin 12 Eylül durgunluğunun ardından önemli bir sıçrama yaptığı 1987 yılıdır. 1988 yılının ilk dört ayının verileri ise Bahar Eylemlerini "daha Nisan 1988'de" haber veriyordu. (Bir fikir edinmek isteyenler, *Ekim*'in Nisan 1988 tarihli başyazısına, bu başyazıdan yukarıya aktarılan parçalara bakabilirler.)

Fakat bir başka geç kalmış "tekrar"ı örneklemeden de geçmeyeceğiz. TİKB yayınlarını okuyanlar, popüler "işçi gazetesi"nin çıkışının sınıf hareketi üzerine ciddi bir değerlendirmeye dayandığının sık sık yinelenildiğini görmüşlerdir. "*İşçi Gazetesi*" başlıklı bu pek övülen değerlendirmede, "işçi gazetesi"nin kucaklayacağı "ileri" ve "orta düzey" işçi kategorisi hakkında şunlar söylenmektedir:

"Bu kitleyi politik seçim yönünden ayrıca değerlendirecek olursak, belli bir reformist eğilim taşıyanların dahi sosyal-demokrat partilerle güçlü bir siyasal-örgütsel bağları yoktur. Oy vermeleri günlük çıkarlarına daha çok yarayacağı içindir. Oportünisttirler. Burjuva partilere karşı güvensizdirler. Bu düzende kendileri lehlerine az çok önemli bir değişim olmayacağını bilirler. Buna karşın sistemin ezici baskısının yanısıra, güçlü bir devrimci alternatifin doğmaması günlük ve bireysel çıkarlarına daha fazla sarılma tavırını güçlendirmektedir." (*Orak-Çekiç*,

TİKB'nin II. Konferans Belgeleri nerededir? '89-91 çöküntüsünün yıkıcı etkilerinin daha somut görülebildiği ve kitle hareketinin yükselen dalgasının kırıldığı bir sırada toplanan bu konferansın; "Türkiye, Derinleşerek Süren Yeni Bir Devrimci Kabarış Sürecini Yaşıyor" tespitini başlığa çıkararak, bununla yetinmeyip, "Bugünkü yükselişin önümüzdeki dönemde daha büyük ve yaygın militan devrimci patlamalara dönüşme olasılığı"nın "ne denli yüksek" olduğundan sözeden metinleri nerede? Neden bunlar geniş okur kesimlerinin kolay kullanımına sunulmuyor?

sayı:83, Ağustos '93)

Şimdi de *Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*'nden aşağıdaki değerlendirmeyi okuyalım:

"Aslında sınıfın giderek artan bir kesiminde tecrübe ve sezgi yoluyla da olsa, yürürlükteki sistemin kendilerine karşı bir sistem olduğu, patronlarla çıkarları karşıt sınıf oldukları bilinci geliyor. Sosyalizme açık ileri kesimleri, genellikle, sosyal-demokrasiyi bir çare, ardından gidilmeye layık bir çizgi olarak gördüklerinden değil, henüz inandırıcı, pratik bakımdan da mihrak olabilen başka bir alternatif bulamadıklarından, ehven-i şer olsun diye destekliyorlar." (s.105)

İki değerlendirme arasında büyük benzerlik var değil mi? Gelgelelim bu ikincisi, daha "o zamanlar" a, yani "Nisan '88" in bile öncesine aittir. Ocak 1988 tarihlidir ve sözkonusu olan *Ekim*'in bir başyazısıdır. Demek ki, birilerinin pek övündükleri değerlendirmeler, kendilerinden neredeyse 6 yıl önce ortaya konulmuştur ve kendilerine yalnızca bunları yıllar sonra tekrarlamak düşmektedir. Bu tür "tekrarlama"lara sayısız başka örnek gösterebileceğimizden de *Devrimci Proletarya*'nın çok bilmiş yazarları herhangi bir kuşku duymamalıdır.

Komünistler geleneksel hareketin sınıfa güvensizliğini elbette sık sık vurguladılar. Fakat *Devrimci Proletarya* yazarlarının tahrif ettiği, çok iyi bildikleri halde bile bilmezlikten geldikleri basit gerçek şudur ki, komünistler bu güvensizlik ithamını hiç de sınıf hareketinin mevcut durumu üzerinden yapmadılar. Fakat tam da, işçi sınıfının Türkiye'nin mevcut sınıf ilişkileri içindeki konumu ve bu nesnel konum üzerinden oynayabileceği temel devrimci rol üzerinden yaptılar. Komünistlerin geleneksel halkçı devrimci harekete yönelttiği sınıfa güvensizlik eleştirisinin eksenini budur ve bu temelde bir eleştiri yayınlarımızda sayısız kez yinelenmiştir.

Devrimci Proletarya'nın tahrifatçı yazarları bir fikir mi edinmek istiyorlar? O halde "daha Haziran 1988" yılında, sınıf hareketi tarihinin halen de en militan eylemi olmayı sürdüren 15-16 Haziran Direnişi vesilesiyle kaleme alınmış olan aşağıdaki satırları okusunlar:

"74 sonrası dönem bazı kesimlerde maceracı mücadele anlayışlarının yanısıra "ideolojik önderlik" tezinin de eleştirisi dönemi oldu. Fakat "kitlelere" gitmek başarısı gösterenler uzun süre işçi sınıfına gidemediler. Küçük-burjuva sınıf ortamı ile halkçı teori ve politikalar onları bundan alıkoymdu. İşçi sınıfı güçlenen mücadelesiyle onları adeta kendine çektiğinde ise, işçi sınıfını "halk"ın bir parçası ve "halk devrimi"nin bir bileşeni olarak görmekten öteye geçemediler.

"15-16 Haziran direnişinden bu yana 18 yıl geçti. Bu 18 yılın ardından, işçi sınıfı hareketinin olayların odağına yerleştiği bugün, artık bir çok grup işçi sınıfının toplumdaki yerini, rolünü ve önemini kavramış olmakla övünebiliyor. Ne var ki, gerçekte, işçi sınıfına güvensizliğin ifadesi teori ve pratikler büyük darbeler yemiş olmakla ve bir çok mevziyi terketmiş bu-

lunmakla birlikte, bu güvensizlik hala yaşıyor. Onun son mevzisi halkçı devrim görüşüdür. Emek-sermaye çelişkinin temel çelişki olduğu ve toplumsal gelişmenin eksenini oluşturduğu burjuva-kapitalist Türkiye'de, burjuva-demokratik devrim görüşü, işçi sınıfına güvensizliğin son direniş mevzisi.

"Halkçılık, Türkiye işçi sınıfının, şehrin ve kırsal emekçilerini ardına alarak sermaye iktidarını devirebileceğine, Türkiye devrimini bir proleter devrim olarak başarıya ulaştırabileceğine hala inanmıyor, inanmıyor. İşçi sınıfına güvensizlik hala yaşıyor." (*Devrimci Harekette Reformist Eğilim*, s.27)

Umalım ki, bu geleneksel güvensizlik kategorisi içinde kendilerini bir yere oturtmakta çok fazla zorlanmazlar bu arkadaşlar. Ve onlara bu vesileyle bir kez daha hatırlatıyoruz ki, komünistleri gerçek konumları ve fikirleri üzerinden eleştirmek yoluna gitsinler. Eğer komünistlerin geleneksel hareket yönettikleri "sınıfa güvensizlik" ithamına yanıt vermek istiyorlarsa, bunu yukarıdaki genel çerçeve içinde ele alsınlar ve taktik sonuçlarına da bu çerçevede yaklaşmasını bilsinler. Bu ise öyle "sosyalizm lafazanı" türünden küfürbaz hafifliklerle değinilip geçilerek yapılacak bir iş değildir. Ideolojik düzey ve ciddiyet gerektirir.

"Diyalektiğin cilvesi" ya da tahrifatın zirvesi

"EKİM'in, zıt kutbunda yer alan **Aydınlık**'la birbirine iki su damlası gibi benzeyen tespitlerde bulunması 'diyalektiğin bir cilvesi' olsa gerek." (s.41)

Esprî pek yavan olsa da, iddianın pek ciddi olduğundan kuşku duyulamaz. Ya kanıt? "Kanıt" bu iddiayı hemen önceleyen şu sözlerde:

"Geline aşamagöklere çıkarılmakta, işçi sınıfının geçmiş tüm mücadele deneyim ve birikimi hiç sayılarak, şunlar söylenebilmekteydi: '... bugünkü işçi hareketi ... kentli gelişme tarihinin en ileri safhasına' ulaşmıştır."

Burada, tek tırnak içindeki italiklerle güya *Ekim*'den dolaysız kanıt gösteriliyor. Demek ki, gelinen aşama göklere çıkarılıyor ve "işçi sınıfının geçmiş tüm mücadele deneyimi ve birikimi hiç sayılı" yormuş! Ardından da önünde üç nokta, ardından üç kelime ve yeniden üç nokta ve bu kez altı kelime. Ne müthiş bir kanıtlama!

Fakat bizim bir merakımız var. Acaba nokta nokta geçilen o boşluklarda neler var? Okur orijinal cümleyi bir de üç nokta olarak geçilen boşlukları doldurulmuş biçimiyle okumalıdır. Üç nokta olarak geçilen ifadeleri büyük harf olarak veriyoruz.

"KONFERANSIMIZ, GEÇMİŞ ONYILLARIN DENEYİM VE BİRİKİMİ ÜZERİNDE YÜKSELEN bugünkü işçi hareketinin, kendi gelişme tarihinin en ileri safhasına ULAŞTIĞI GÖRÜŞÜNDEDİR".

Merakımızı giderdik. Şimdi de bir sorumuz var. "Sosyalist Teori Dergisi" alt başlığı taşıyan *Devrimci Proletarya*'nın yayın kurulunun yüzü, cümleyi burada bu haliyle görünce, hangi renge girecektir acaba? Toplam iki satırdan ibaret bir cümleyi kuşa çevirmek hangi ihtiyacın ürünüdür acaba? Siz bir "sosyalist teori dergisi"ni düşününüz ki, sınıf hareketinin belli bir andaki durumunu tam da "geçmiş on yılların deneyimi ve birikimi" üzerinde temellendiren ve tanımlayan bir cümleyi alsın, kuşa çevirsin ve sonra da bunu, gerisin geri, cümle sahiplerini "işçi sınıfının geçmiş tüm mücadele ve deneyim birikimini hiç saymak"la itham etmek için kullansın! Biz tahrifatçılığın sayısız örneklerini gördük de, doğrusu bugüne kadar böylesini hiç görmedik! TDKP teorisyenleri bile işi bu kadarına vurdurmamışlardı.

Bu, komünistlerin marksist-leninist çizgisi karşısında acizlik ve çaresizliğin kişiyi düşürebileceği en utanç verici bir durumdur. Bu, *Devrimci Proletarya*'nın kendi okurunu ve TİKB tabanını aşağılamasıdır. Bu, EKİM'i Türk-İş borazanı hain Aydınlık güruhu ile benzeştirmek gibi olmayacak bir şey uğruna, TİKB'nin EKİM'de düne kadar varolan saygınlığını havaya uçurmaktır. Ne mutlu *Devrimci Proletarya* yazarlarına!

Tahrifatı yapanlar o kadar kaba bir bilinçli tutum içindedirler ki, az yukarıda "devrim durumu" beklentisinden söz ederken "malzeme" bulduğunu sanmanın rahatlığı içinde özenle sayfa verener, bu kez sayfa bir yana kaynak bile vermiyorlar. Aşağıda bir kez daha aşağılanmaya değer bir yeni kaba tahrifat

yapanlar, bu kez hiç değilse kaynak veriyor görünüyorlar: '91 Konferansı Bildirisi! Böyle bir kaynak bilen biri var mıdır?

EKİM 1. Genel Konferansı Bildirisi, "91 konferansı bildirisi" oluyor! Fakat bu "kısaltma" yapılmamış olsaydı bile, yine de bir kaynak gösterme işlevi göremezdi. Zira bir çok okurun önünde bu ismi taşıyan bir bağımsız kaynak yoktur. Tahrifata dayalı bu aktarmaları, ellerinin altındaki **EKİM 1. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar**'ın (Eksen Yayıncılık) 38. sayfasından yapanlar, bunu okurundan niçin esiriyorlar acaba?

Yıllar önce, bizim gerçek görüşlerimizi eleştirme yerine, keyfi muhakemesinin ürünü bir karikatürü eleştiren bir başka tahrifatçıya ideolojik mücadele adabı ve ahlakının gereklerini hatırlatmak zorunda kalırken, şunları söylemiştik: "Tartışılan ya da eleştirilen yazının sayfası verilir ki, isteyen, tartışmada tarafların neler dediğini daha geniş kapsamıyla merak eden, dönüp bakabilsin. Aktarılan düşünceleri, bütünlüğü içinde görme ve değerlendime olanağı bulabilsin." (*Teori ve Program Sorunları*, s.85-86)

"O zamanlar", bir gün bunları *Devrimci Proletarya* yazarlarına da hatırlatmak zorunda kalacağımız, bizim için elbette düşünülemez bir şeydi.

Ama bir kez bulaşmış ve başlamışken, tahrifatın sınırı mı olurmuş! Önce '91 Konferansı Bildirisi'nden "bunlar işçi hareketinin olumlu ya da güçlü yanlarıdır" vurgusuyla biten bir cümle aktarırsınız. Ardından ise holigan ağzına yaraşır bir ifade tarzıyla, yeni bir yavan espriyi yapıştırırsınız: " 'En büyük' işçi sınıfı!" (Bkz. *D. Proletarya*'nın ekte sunduğumuz parçası)

Fakat okurunuzun, "tüm bunlar işçi hareketinin olumlu ya da güçlü yanlarıdır" diye biten bir cümlenin ardından, peki ya "olumsuz ve zayıf yanları" için söylenenler nelerdir? diye soracağını aklınıza bile getirmezsiniz. Getirmişseniz bile sorun yok; kaynağı açıkça verilmemiş, sayfası ise zaten gizlenmiş bir pasajı kim nerede arayıp bulacak da, karşılaştırma yapacak!

Oysa bakın holigan esprisiyle karşılanan cümlenin hemen devamında, **EKİM 1. Genel Konferansı Bildirisi** nasıl devam ediyor:

"Nedir ki, tüm bu üstünlüklerine, geçmişe göre sağlanan tüm bu ilerlemelere rağmen, işçi hareketinin bugünkü düzeyi henüz geri bir gelişme safhasının ifadesidir. İşçi sınıfı hala sendikal mücadele ve örgütlenmenin son derece dar çerçevesi içindedir. Politik bilinci çok zayıf, politik eylemi çok geridir. İktisadi istemler ve büyük ölçüde kendisiyle sınırlı dar demokratik istemler uğruna mücadelenin ötesini, henüz yeni yeni ve ancak en gelişmiş kesimlerinde zorlayabiliyor. Kendi dışına bakamıyor, nesnel bakımdan öncü konumuna sahip bir sınıf olarak, toplumun öteki emekçi ve ezilen kesimlerinin çıkarlarına henüz sahip çıkamıyor. Pratikteki nispi ileri konumuna rağmen, burjuva bilincin güçlü etkisi altındadır. Yasaları aşan, belli zamanlarda işlevsiz kılan bir eylem yeteneği kazanmış olmakla birlikte, henüz ihtilalci gelenekler geliştirebilmiş değil, vb. Ve kuşkusuz, işçi sınıfı hareketinin nedenleri kendisini aşan asıl eksikliği ise, öncü işçi kuşağı ile birleşmeyi başarabilmiş bir devrimci sınıf öncüsünden (partisinden) halen yoksunluğudur. Partiden yoksunluk, devrimci sınıf önderliğinden yoksunluk demektir." (**EKİM 1. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar**, Eksen Yayıncılık, s.38-39)

Düşününüz ki, bu değerlendirme, Mart 1991 tarihini taşıyor. Yani Bahar Eylemlerini izleyen 1990 yılı eylem dalgasının ve Zonguldak madenci firatının ardından, komünistler işçi hareketinin zayıflıklarını bu denli bir soğukkanlılıkla değerlendiriyorlardı. Komünistlerin hangi temel değerlendirmesine bakarsanız bakın, işçi hareketini üstünlükleri ve zayıflıklarıyla birlikte ele alan, sınıf hareketine politik ve örgütsel müdahalenin sorunlarını ve görevlerini de bu çerçevede tanımlayan aynı bütünsel yaklaşım ve değerlendirmeyi görürsünüz. Şu veya bu özel yazıyı değil, yazdığımız her şeyi buna kanıt gösteriyoruz. Bunların büyük bölümü kitaplaştırılmış halde okura sunulmuştur. Son bir kaç yıla ait olup da henüz kitaplaştırılmayanlar için de aynı şey en kısa zamanda yapılacaktır.

Peki ya bilgiç yazarlarımız aynı şeyi neden yapmıyorlar ve ne zaman yapacaklardır? Onlar hiç değilse şu **TİKB II. Konferans Belgeleri**'ni geniş okur kesimlerinin kolay kullanımına sunmaktan hala da geri

mi duracaklar?

"İki su damlası gibi"!

Sahi hazır sözünü etmişken, bir de, resmi açıklamaya göre **EKİM 1. Genel Konferansı** ile aynı tarihte toplanmış **TİKB II. Konferansı**'nın aynı konularda neler söylediğine bakmaya değmez mi?

Şimdi sıkı duralım ve "*Türkiye, Derinleşerek Süren Yeni Bir Devrimci Kabarış Sürecini Yaşıyor*" başlığı taşıyan aynı ana bölümden okuyalım:

"Bütün emekçi sınıf ve tabakaların sempati ve desteğini de kazanarak hızlı ve atak bir gelişim gösteren işçi sınıfı hareketi, devrimci bir öncünün önderliğinden yoksun olduğu halde, **kitleselliği, yaygınlığı, yaratıcılığı, giderek artan militanlığı ve siyasal özellikleri** ile daha şimdiden çarpıcı boyutlar kazanmıştır. İşçi hareketi içindeki canlanmanın iyice belirgin bir karakter kazandığı 1987 yılında yapılan yasal grevlerin sayısı (toplam 307 grev ile) son on yılın toplamına yakinken, **canlanmanın artık atılma dönüştüğü** 1990 yılı içinde bu sayı, grev hakkının yasalaştığı 1963 yılından bu yana görülen en yüksek sayıya ulaşmıştır. Lenin, kitle grevlerinin sayısındaki yükselişi, '**proleter kitlelerin bağımsız rol oynadığı ulusal çapta büyük bir bunalımın**' göstergelerinden biri olarak kabul eder. İşçi sınıfı hareketinin yalnızca şu son iki yıl içinde '**'89 Bahar Atılımı**', '**'90 1 Mayıs**', '**Zonguldak Grevi ve Ankara Yürüyüşü**', '**3 Ocak Eylemi**' gibi şimdiden Türkiye işçi sınıfı tarihinin unutulmaz eylemleri arasına giren kitlesel direnişler gerçekleştirmiş olmasını da, yükselen hareketin ulaştığı boyutun bir başka anlamlı göstergesi olarak kabuletmek gerekir." (**TİKB II. Konferans Belgeleri**, s.48)

Bu metindeki bütün vurgular (siyahlar) orijinaline aittir. Okur bu vurgulu ifadeleri, *Devrimci Proletarya*'nın **EKİM 1. Genel Konferansı Bildirisi**'nden aktardığı ve sonra da bir holigan espriyle karşıladığı ölçülü ifadelerle karşılaştırmalıdır. Fakat dahası var. **EKİM 1. Genel Konferansı**, sınıf hareketinin olumlu yönlerine ilişkin ölçülü ifadelerini, onun zaaf ve eksikliklerinin ayrıntılı bir sunuluşu ile birleştirmiştir. Oysa "önderlik boşluğu" vurgusu dışında, **TİKB II. Konferans Belgeleri**'nde bu konuda ciddi bir şey bulmanız mümkün değil. Orada bize hep olumlu özellikler ve potansiyeller en abartılı ifadelerle tekrarlanıp durulur. Durumları bu olan, ileri işçilerin "pijama soytarıklık" diye andığı "**3 Ocak Eylemi**"ni bile "şimdiden Türkiye işçi sınıfının unutulmaz eylemleri" üne sokan bu insanlar, daha bir de başkaları hakkında uluorta konuşuyorlar mı!

Tartışmamızın bu bölümünü, dayanaksızlığı ölçüsünde yavan bir espri aşkına diyalektikle cilvelenlere diyalektik gerçekte nasıl "cilve" yaptığını göstermeden bitirirsek, işi eksik bırakmış oluruz.

Devrimci Proletarya, yazısının 48. sayfasında **İP-Aydınlık** çevresini eleştirirken, "**Aydınlık**"ın selefti **Saçak** dergisi"ni hedef alarak, şunları söylüyor: " 'Ekmek' talebinin Ekim Devrimi'nde taşıdığı önemle '89'larda esas olarak 12 Eylül'ün ücret politikalarına karşı gelişen **Bahar Eylemleri** arasında birebir paralellik kurdu. Eylemlere katılan işçi sayısını dönemin tahlilinde başlıca verilerden biri kabul eden **Lenin**'i 'referans' olarak kullandı."

Ardından tümüyle haklı olarak, **Aydınlıkçıların** alıntılar yaparken "sahtekarca" davrandığını, **Lenin**'in *1905 Devrimi Üzerine Konferans* başlıklı konuşmasında, "ekonomik ve politik grevlerin iç içe geçmesi"nden hareketle konuştuğunu, "bir devrim döneminde" bunun tümüyle farklı bir anlam taşıdığını vurguladığını belirtiyor ve bunu **Lenin**'den parçalar aktararak kanıtlıyor. (s.49)

Buraya kadar çok güzel! Peki, **İP-Aydınlıkçılara** bunları söyleyenler, **TİKB II. Konferans Belgeleri**'nden yukarıya aktardığımız uzun sınıf hareketi değerlendirmesinin tam göbeğinde yeralan (grevlerin dökümü ile başlayıp **Lenin**'in ünlü ifadesine bağlanan) sözlere ne diyecekler?

Lenin'in "bir devrim dönemi" üzerinden söylediklerini alıp 1987-1991 döneminin barışçıl işçi eylemlerine uygulayanlar ile **Aydınlıkçıların** yaptıkları arasındaki fark sahi nerede? Birilerinin "sahtekarca" yaptıklarını ötekilerin bilgisizliğin masumiyetiyle yapmış olmaları dışında, bu iki tutum arasında herhangi bir fark var mıdır?

Şimdi de biz söyleyebilir miyiz: **TİKB**'nin, "zıt kutbunda yeralan **Aydınlık**'la birbirine iki su damlası gibi benzeyen tespitlerde bulunması, 'diyalektik

Eksen Yayıncılık Kitap Listesi

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. BASKI	120 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	230 000 TL
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı	50 000 TL
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim	150 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları	210 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	50 000 TL
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	180 000 TL
8. Bir Gün Bile Yaşamak. (Roman: Orhan İyiler)	350 000 TL
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar	200 000 TL
10. ekimler-1, (Tükendi) Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	250 000 TL
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	250 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	135 000 TL
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık	160 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları	260 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu - Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tükendi)	240 000 TL
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Kapanlar ve Kapılanlar	180 000 TL
17. Devrimci Gençlik Hareketi (Tükendi)	50 000 TL
18. Gebze Direnişinin Ardından	50 000 TL
19. 20 Temmuz Dersleri	50 000 TL
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	50 000 TL
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu	100 000 TL
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	250 000 TL
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap)	210 000 TL
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	310 000 TL

SOSYALİZM YOLUNDA

Abone Formu

Kızıl Bayrak

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık ☐	1 Yıllık ☐
Yurt içi 375 000 TL.	Yurt içi 750.000 TL.
Yurt Dışı 75 DM.	Yurt Dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için : 0079219-2,
DM için : 3002891-8 No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ekte.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

Ekim Gençliği ÇIKTI

aylık sosyalist gençlik dergisi

**BAYI
ve
KİTAPÇILARDA**

Kendini Gerçekleştirmek İsteyen İnsan

Çocukluktan yetişkinliğe uzanan yolda bir ara dönemdir ergenlik. Biri biyolojik, diğeri sosyal iki boyutlu bir süreç olan ergenlik, insan bedeninin kendisini yeniden üretebileceği bir olgunluğa erişmesi olarak tanımlanabileceği gibi, bireyin kendi bağımsız kimliğini kazanması olarak da ele alınabilir.

Ergenlik dönemi muazzam bir enerjinin kendisine yol aradığı bir dönemdir. Birey hem fiziksel ve hem de düşünsel gelişim planında ilk defa kendine yeterli olabileceği bir düzeye erişmektedir. Artık kendi ayakları üzerine dikilebilir, kendine çizdiği yolda, kendi düşüncesi doğrultusunda ilerleyebilir. Bilir diyoruz; oysa kapitalist sistemde insanın kendini gerçekleştirmesi olanaksızdır. Özgürlüğünü aramaya çıkan birey öylesine kuşatılmıştır ki, her adımda insanı insana yabancılaştıran maddi koşullar ve değer yargıları engellerine takılır.

Psikoloji, ergenlik bunalımını genç bireyin geçmiş çocuk kimliği ile yetişkin kimliği, bağımlılık ile bağımsızlık arasındaki bocalaması olarak açıklar. Oysa ergenlik çağındaki isyan gerçekte kendini özgür bir birey olarak üretme olgunluğuna erişmiş, ama bunun koşulları ellerinden alınmış insanın isyanıdır.

Kapitalist sistemde ergenlik bunalımını atlamanın iki seçeneği vardır: ya kapitalist sistemle uzlaşmak, ya da kapitalizmin pisliğinde boğulmak. Kapitalist sistemde koca bir sektör olan psikoloji, özgürlük tutkusunu gerçekleştiremediği için bilinçsizce de olsa isyan yolunu seçen genç insanın duyurgalarını törpüler. Özgür gelişim yolu tıkandığı için bunalıma düşen bireyi, toplumla ve düzenle barıştırılması gereken bir hasta olarak görür. Bu çabasında başarısız kaldığında ise başka sektörler devreye girer. Toplumla barışmayan birey alkolden fuhuşa, kumardan holiganlığa dek uzanan çeşitli yollarla teslim alınır.

Oysa ergenlikte yolunu arayan ve özünde sorgulama, üretme ve dönüştürme arzusu yatan enerji, kendisine uygun bir kanal bulduğunda devrimci bir nitelik taşır. Gençliğin devrimci dinamiği biraz da bu var olma ve var etme enerjisinde saklıdır. Ergenlik bunalımını devrimci bir dönüşüme uğratmak, genç insanın bireysel özgürlük tutkusunu toplumsal özgürlük tutkusuna dönüştürmekle olanaklıdır. Unutulmamalıdır ki, insanlık kurtulmadan insanın kurtulması mümkün değildir.

Komünist gençlik çalışmasının yayın organı *Ekim Gençliği*'nin 1. sayısı 5 Kasım 1995'de yayınlandı. *Ekim Gençliği*'nin çıkarken başlıklı yazısını okurlarımıza sunuyoruz.

Çıkarken...

"Ülkemizde gençlik, özellikle '60'lı ve '70'li yıllarda siyasal ve toplumsal sorunlarla yakından ilgilenmiş, düzenden kopuş sürecine girmiş, derin izler bırakan görkemli eylemler gerçekleştirmiştir. Yine bu aynı dönemde gençliğin ileri kesimleri Marksizme yönelmiş, devrim ve sosyalizm ideallerini benimsemiştir.

"Türkiye'nin yakın geçmişinde iki devrimci yükseliş ve bunların herbirini izleyen iki de karşı devrim dönemi yaşandı. Devrimci yükselişlerin içinde aktif, militan ve kitlesel olarak yer alan gençlik, karşı-devrim dönemlerinde de baskının, terörün, zulmün en ağır sonuçlarıyla karşı karşıya kaldı.

"1980'den bu yana burjuvazi zindanları, işkencehaneleri, yasaları, köşe dönmece, bireyci, kadercı zihniyeti propaganda eden medya organlarıyla, gençliğe her koldan bir kuşatma uygulamaktadır. Çürümüş ve tarihsel ömrünü doldurmuş bir baskı ve sömürü düzeninin temsilcisi olan burjuvazi, doğal olarak gençliğe karşı tümüyle güvensizdir. Bu onun kendi geleceği konusundaki güvensizliğini göstermektedir. Burjuvazi gençliği kazanmaktan çok (ki böyle bir şansı yoktur), baskının, dejenerasyonun, güvensizliğin kışkacında hareketsiz kılmak istemektedir." (*Devrimci Gençlik Hareketi*, Eksen Yayıncılık, s.107-108)

Sermaye düzeninin son onbeş yılda bu alandaki başarısı nasıl bir gerçekse, bugün bunda gitgide daha çok zorlanmakta olduğu da bir başka gerçektir. Son bir yılın olayları bunu göstermektedir. Üniversitelerde yeni bir kitlesel hareketlenmenin bazı ilk belirtileri görülmüş, orta öğrenim gençliğinin en ileri kesimleri kıpırdanmaya başlamış, büyük kentlerin yoksul varoşlarındaki emekçi gençliğin dipten dibe kaynayan büyük öfkesi ise Gazi Direnişi'nde ilk büyük patlamasını yaşamıştır. Yıllardır inişli-çıkışlı bir hareketlilik yaşayan sınıf hareketinin en dinamik kesimini de çok doğal olarak genç işçiler oluşturmaktadır. Büyük bir bölümüyle genç işçileri istihdam eden tekstil gibi sektörlerde, son yılların bir dizi eylemi de aynı şekilde gençliğin sınıf mücadelesi alanında gitgide daha belirgin bir biçimde kendini göstermekte olduğunun bir ifadesidir. Alt sınıflara mensup Kürt gençliğinin ise sözünü bile etmiyoruz. Çünkü Kürt halkının büyük ulusal özgürlük mücadelesinin sürükleyici gücünü oluşturan ve asıl yükünü çeken kesimin yurtsever Kürt gençliği olduğu bilinmektedir.

Sermaye düzeninin, 12 Eylül darbesi ile birlikte, bir yandan baskı ve terör ile, öte yandan her türlü aldatıcı, yozlaştırıcı, dikkatleri ülke ve toplum sorunlarından uzaklaştırıcı araç ve yöntemler kullanarak "gençlik sorunu"nu bir parça geri plana itmeyi başardığı bir gerçektir. Fakat bir kere daha vurgulayalım ki, bu çürümüş düzen ve onun diktatörlük rejimi, gençliği belli dönemler için kontrol edebilir, mücadeleden alkoyabilir, fakat kalıcı bir biçimde kazanamaz. Çünkü geniş gençlik kesimlerine bir şeyler vermek, vaad etmek bir yana, yaşamı onlar için her geçen gün daha da çekilmez hale getiriyor. Gelecekte yoksun bu çürümüş sömürü ve zulüm düzeni, gençliğin geleceğini karartıyor. Bu nedenle de sömürücü asalak sınıflara mensup sınırlı bir kesim dışında kalan gençliğin en geniş kesimleri bu düzenle uzun vadede barışık kalamaz.

Tüm bu nedenlerden dolayı, işçi sınıfı burjuvaziye karşı iktidar mücadelesinde gençliğin devrimci enerjisinden en iyi biçimde yararlanmak

zorundadır. Bunun bilincinde olan komünistler, gençlik çalışmasına gerekli önemi vermek kararlılığındadırlar.

Gençlik devrimci enerjisini geçmişte en görkemli biçimde sergilemiştir. Fakat öncü devrimi sınıfın önderliğinden ve desteğinden yoksun kaldığı için de, sayısız fedakarlıklar pahasına verdiği bu mücadele çok çeşitli zaafardan ve sonuçta kolay yenilgilerden kurtulamamıştır.

Komünistler popülist çarpıklıkların sert bir ideolojik eleştirisini yaptılar. Devrimci siyasal mücadelede işçi sınıfının tuttuğu çok özel yeri teoride ve pratikte yerli yerine oturtular. Dolayısıyla komünist gençlik çalışması da bu genel perspektif içinde yerini ve anlamını bulmaktadır.

Gençlik çalışması bugün için, komünistlerin esas dikkatlerini yoğunlaştırdıkları sınıf çalışmasından sonra en önemli çalışmadır. Bu alanda bugünden belli bir birikim yaratılmış, önemli bir ilk kadrosal güce ulaşılmıştır. *Ekim Gençliği*, bu birikimin bir ürünüdür ve bizzat komünist gençlik güçlerince çıkartılmaktadır. Bu bile kendi başına bu birikimin ulaştığı niteliksel düzeyin bir göstergesidir.

Ekim Gençliği, komünistlerin gençlik yayın alanındaki ilk girişimi değildir. Yayın alanında kendini önceleyen bir pratiğin ve birikimin üzerinde yükselmektedir. Fakat kendisinden önceki yayın deneyiminden farklı olarak, bugünkü adım tümüyle gençlik alanındaki birikimin ve inisiyatifin ürünüdür. Attığımız adımda yeni olan ve yeni bir gelişme düzeyini ifade eden yön budur.

Elbette ki komünist hareketin ideolojik-politik yol göstericiliği, yönlendiriciliği ve pratik desteği sayesinde bu başarı mümkün olabilmektedir. *Ekim Gençliği*, yayın yaşamında, komünist hareketin ideolojik gücünü, politik önderlik kapasitesi ve deneyimini, komünist gençliğin dinamizmi ve pratik inisiyatifini ile birleştirmek kararlılığındadır.

Ekim Gençliği

Devrimci Gençlik Hareketi

Devrimci Gençlik Hareketi

**Genişletilmiş
İkinci Baskı**

EKSEN YAYINCILIK

ÇIKIYOR

ABD, Balkanlar'da hegemonya peşinde!

Amerikan savaş uçaklarının, Nato bayrağı altında, Bosna-Hersek'te düzenlediği hava saldırısı, Balkanlar'da serin bir Pax-Americana rüzgarının esmesine yol açmıştı. ABD'nin bu müdahalesinin ardından, medya, eski Yugoslavya'da kalıcı bir barış sürecinin nihayet ufukta belirmediğini müjdelemeye başladı. Oysa, ABD emperyalizminin Balkanlar'da askeri, politik ve diplomatik cephelerde topyekün başlattığı saldırısının ülke halkları için barış getirmeyeceği açıktır. Zira saldırının arkasında yatan neden ve amaçlar; emperyalistler arası rekabet, mevzilenme ve sonuç itibarıyla paylaşımından başka bir şey değildir. Dolayısıyla, savaşın başladığı 1991 yılından bu yana, sayısı bir hayli fazla olan her ateşkes sözleşmesinin ardından medyanın tekrarladığı "barış" nakaratı kısa ömürlü olmak ve yerini yeniden savaş bildirilerine bırakmak durumundadır.

Değişik emperyalist güçler temel dayanaklarını milliyetçi, gerici ve şovenist yerel akımlardan bulmaktadır. Dört yılı aşkın bir süredir eski Yugoslavya'da bunlar aracılığıyla masum insanların kanı dökülmekte, en barbar savaş ve soykırım yöntemlerine başvurulmaktadır. Ne ki sahnede görünen aktörlerin rolü herşeye rağmen talidir. Onlar emperyalistlerin piyonları durumundadırlar. Gelişmelerin kaderi ise esas olarak bu akımların arkasındaki güçlerin hesap ve çıkarları tarafından belirlenmektedir.

Bugün, yerel savaş şeflerinin adeta ABD'nin sopası altında Washington'da uzlaşma amacıyla masa başına toplanmalarının gerçek amacı bölgede kalıcı ve adil bir barışın sağlanması değildir. Asıl amaç Balkanlar'da ABD hegemonyasını tesis etmektir. Balkanlar'da sürüp gitmekte olan paylaşım mücadelesinde Tujman, İzzetbegoviç, Karadžić, Miloseviç gibi katillerin sonuçta şu veya bu emperyalist mihrakin taşeronluğunu yapmaktan öte bir fonksiyonları yoktur.

Balkan krizinin Amerika'nın müdahalesi ile girdiği yeni aşama önemini söz konusu müdahale için sinsice koşulları hazırlayan ABD emperyalizminin üstlendiği rolde bulmaktadır.

Bu müdahalenin gerçekleştirilmesi için gerekli ön koşullar nelerdi? Hatırlanırsa, krizin patlak verdiği ve çatışmaların başladığı dönemde, ABD yetkilileri (o sırada George Bush halen görev başındaydı) adeta gelişmelere seyirci kalmak istemişcesine bir tavır izlediler. "Balkanlar'daki savaş ABD'nin stratejik çıkarlarını hedeflemediği" için müdahale etmek istemediklerini döne döne açıklamışlardı. ABD'nin tarafsızlığı tercih eder gibi görünen bu tavır, zamanında bazı çevrelerce eleştiri konusu olmuştur. "Balkanlar'da petrol olsaydı öyle davranılmaz, Bosna-Hersek halkının dramına seyirci kalmazdı" eleştirisiyle sorun körfez krizi ile kıyaslanmıştı. "Birleşmiş Milletler Örgütü ve ABD, Balkan halklarına üvey evlat muamelesi yapıyor, çifte standart uyguluyor" denmişti.

Oysa ABD, dünya jandarmalığı rolünü günbegün pekiştirmek ve potansiyel rakiplerini hep yedeğinde tutmak istemektedir. ABD emperyalizminin uzun vadeli stratejik hesaplarının önemini yadsıyan yakınmaların ne denli yersiz olduğunu son gelişmeler göstermiş bulunuyor. Dünyanın hiç bir yerinde ABD'nin müdahale etmek, bayrağını dalgalandırmak, nüfus alanına dahil etmek istemediği bir yer yoktur. Ancak ABD'nin eski Yugoslavya'da başarı şansını azamiye çıkarmak için fırsatları kollaması ve bir takım koşulların bir araya gelmesini beklemesi gerekiyordu.

ABD emperyalizmi uzun bir süre, gelişmelerin seyrine göre, hem nala hem miha vurdu. Zira ilkin, yeni Balkan krizine doğrudan müdahale eden

Fransa ve Almanya gibi Avrupa'lı emperyalist güçlerin işin içinden çıkamayacak, bir uzlaşma ortamı bulamayacak duruma düşmeleri gerekiyordu. Kısacası ABD yönetimi Avrupalı müttefiklerinin iskartaya çıkmalarını beklemişti. Sözde krize son vermek amacıyla Avrupalı emperyalistler tarafından piyasaya sürülen inisiyatifler, oluşturulan paylaşım planları, periyodik olarak harekete geçirilen "temas grupları", sağlanan ateşkesler hep fiyasko ile sonuçlandı. Çatışmaların dejenere olma ve yayılma riski arttı.

Fiyaskonun esas nedeni, olayların arka planını oluşturan Fransız-Alman rekabetinin uzlaşmamasıdır. Başka bir ifade ile söylemek gerekirse, açıktan harekete geçen Fransız emperyalizminin politik, diplomatik ve askeri gücü, daha sinsice davranan Alman emperyalizminin ekonomik kudretini dengelemeye yetmedi. Bu çekişmede önce Mitterrand ve ardından Jacques Chirac olmak üzere Fransız emperyalizminin şefleri, ABD'nin ve Alman seçeneğine karşı olan diğer emperyalist güçlerin (özellikle de İngiltere'nin), desteğini beklediler. Ancak ABD emperyalizmi, Balkanlar'ın temsil ettiği ekonomik, politik ve stratejik olanakları yadsıyamazdı. Bu nedenle de başkalarına destek vermektense, olaya kendisi müdahale etti. Zorla ayakta tutulan Yeltsin'e arka çıkmak karşılığında Rusya'yı nötralize etti.

Balkanlar'ın Kissingeri ilan edilen Richard Holbrooke bir yandan barış görüşmeleri başlatmak için değişik taraflar arasında mekik dokurken, aynı anda yeni bir güç dengesinin oluşması için, Almanya'nın yanısıra ABD'nin de silahlandırdığı Hırvat ve Bosna güçlerinin atağa geçmelerini açıktan destekledi. ABD'nin kendi hesabına iyi hazırladığı ve iyi zamanladığı bu müdahale ona Balkanlar'ın bir köşesine fiilen el atma olanağı vermiştir. Hatta burjuva medyanın abartılı bir biçimde vurguladığı gibi Hırvat ve Boşnaklar nezdinde geçici bir itibar da kazandırmıştır. Ama, geçmiş tarihsel deneyimler ve güncel çelişkiler Balkanlar'ın uzun vadede kolayca at oynatılacak bir mekan olmadığını fazlasıyla kanıtlamaktadırlar. Geçmişte değişik emperyalist ve hegemonyacı güçler sırasıyla bu bölgeyi zaptetmek için kendilerini sınamış ve her defasında oldukça ağır bir fatura ödeyerek terketmek zorunda kalmışlardır. Dolayısıyla, ABD emperyalizmini ufukta bekleyen de zorlu bir kaçışın olduğunu söylemek yersiz olmayacaktır.

Emperyalist Avrupa'dan devlet terörüne tam destek: İspanya'da sistematik işkence

Bask'da ulusal kurtuluş mücadelesi veren ETA'nın bir üyesi bugünlerde Berlin zindanlarında İspanya'ya iade edilmeyi bekliyor. 1994 Nisan'ında İspanya sivil polisi tarafından işkenceli sorgulamaya tabi tutulan ETA militanı Benjamin Ramos Vega'nın avukatlarının Berlin mahkemesine yaptıkları başvuru üzerine, mahkeme Alman Dışişleri Bakanlığı'ndan konuyla ilgili görüş bildirmesini istemişti. Dışişleri Bakanlığı da, anlaşılır bir şekilde, İspanya'daki işkence iddialarının aşırı sol örgütlerin ve doğrudan işkenceye tabi tutulduklarını iddia edenlerin söyleminden öteye gitmediğini, hatta bu konudaki yazışmaların İspanya hükümeti tarafından bir hakaret olarak kabul edilebileceğini bildiren bir yanıt göndermiş. Oysa İspanya'daki rejim hakkındaki insanlık dışı muamele iddiaları, mahkeme kayıtlarında, Uluslararası Af Örgütü gibi görece özerk kuruluşların yayınlarında ve hatta rejime yakın "El Pais" gibi gazetelerde de yer almaktadır. Ancak NATO ve AT üyesi İspanya'nın işlediği insanlık suçlarını, aynı emperyalist klübün bir üyesi ve patronu olan Almanya'nın kabul etmesi beklenemez; bunların hasıraltı edilmesi gerekir. Vega'nın Almanya'da yakalanması, emperyalist medyada Avrupa'da güvenlik alanındaki işbirliğinin bir başarısı olarak kutlanmıştır.

Geçtiğimiz ağustos ayında İspanyol kontrgerillası GAL'in başı, terörle mücadele uzmanı Albay Enrique Galindo, hakkında 1000'in üzerinde işkence iddiası olmasına rağmen (ya da tam da bu yüzden), generalliğe ve İçişleri Bakanlığı Danışmanlığına getirildi. Oysa daha Mart 1995'de, 1984 yılında bulunan ve kimlikleri tespit edilemeyen iki cesedin, Galindo'nun da en az bir seansında bulunduğu, 3 ay süren işkenceli sorgulama sonucu İçişleri Bakanlığı binasında öldürülen iki Bask'lı yurtsevere ait olduğu, bizzat polislerin ifadeleriyle tespit edilmişti. AT dönem başkanlığını da yapan İspanya Başbakanı Felipe Gonzales, ülkesindeki bu insanlık dışı terör uygulamalarını "demokrasinin gereği" olarak tanımlıyor. Benzer olayların İngiltere, İsrail, Almanya ve diğer ülkelerde de yaşandığını ifade ediyor.

İspanya'daki anti-terör yasası sayesinde devletin terör aygıtı istediği kişiyi 5 gün süreyle gözaltında tutabilmektedir. Tutuklanan kişi, bu süre zarfında ne avukatla ne de yakınlarıyla görüşürülmeyebilmektedir. Gözaltı süresi boyunca sistematik işkencelerin yapıldığı ise, görece özerk uluslararası kuruluşların raporlarında ve bizzat mahkeme kayıtlarında yer almaktadır.

Yasaların sınırladığı noktalarda ise, kontrgerilla örgütü GAL, işkence ve katletme görevini üstlenmiştir. GAL, NATO'nun 1970'lerde ortaya attığı Gladio projesi doğrultusunda, üye ülkelerin istihbarat servisleri bünyesinde kurulan anti-komünist timlerle de doğrudan ilişkilidir.

Kısacası 40 yıllık Franko faşizminin mirasçısı İspanyol tekeli burjuvazisi yasal ve yasadışı tüm güçlerle Bask'lı yurtseverlere ve devrimcilere saldırmaktadır. Sakıp Sabancı, Kürt ulusal mücadelesine karşı İspanya'nın Bask modelini önerirken, modelin bu yönünü özellikle dikkate almış olmalı. Ayrıca İspanyol "demokrasi"siyle kıyaslandığında, Türkiye, AT üyeliği için "demokrasi" bakımından pek de önemli bir engellemeye karşılaşacak gibi de görünmüyor. Yeter ki Kürt ulusal hareketinin "başını ezsün", devrimci muhalefetin "belini kırsın", işçi-emekçi sınıfları daha fazla sömürmenin reçetelerini uygulamaya soksun. Bütün bunları yapan bir Türkiye, "ileri Batı ülkeleri" arasındaki yerini layıkıyla alacaktır.

İzak Rabin Suikastı: Özerklik Anlaşmasının Bedeli

"Savaşın galibi", "barışın mimarı" türünden etiketlere mazhar olan İzak Rabin, düzenin itibarlı, gözde bir elemanıydı. Rabin, Arafat'la pazarlık masasına oturarak İsrail'in en temel çıkarlarından hiç bir taviz vermeden, Filistin yerleşim bölgelerine özerklik atfetmeyi başarmıştır. Ve bu gelişme, sanılanın tersine, İsrail'in bölgedeki etkinliğini pekiştirici, işgalci, yayılmacı ve saldırgan niteliğine meşruluk kazandırıcı bir dönemin başlangıcı olmuştur.

İsrail Başbakanı İzak Rabin'in, kökten dinci fanatik bir siyonist militan tarafından katledilmesi dikkatleri bir kez daha Ortadoğu'ya çekti. İsrail devletinin tarihinde ilk defa yaşanan bu türden bir olay, ülkenin iç politikasında olduğu gibi dış ilişkilerinde de çalkantılar yaratacak niteliktedir. İzak Rabin Arafat'la imzaladığı ve siyonizmin en radikal kesiminin sert tepkisine neden olan özerklik anlaşmasının faturasını (tıpkı Enver Sedat'ın, zamanında Menahem Begin'le Camp David anlaşmasının ardından uğradığı akıbetle olduğu gibi), ödemiş bulunmaktadır. Fakat olay, İzak Rabin'in şahsından çok öte, bölgede her şeye rağmen canlılığını koruyan bazı temel çelişkilerin keskin bir biçimde çatışmaya devam etmesinden kaynaklanmaktadır.

"Savaşın galibi", "barışın mimarı" türünden etiketlere mazhar olan İzak Rabin, düzenin itibarlı, gözde bir elemanıydı. Rabin, Arafat'la pazarlık masasına oturarak İsrail'in en temel çıkarlarından hiç bir taviz vermeden, Filistin yerleşim bölgelerine özerklik atfetmeyi başarmıştır. Ve bu gelişme, sanılanın tersine, İsrail'in bölgedeki etkinliğini pekiştirici, işgalci, yayılmacı ve saldırgan niteliğine meşruluk kazandırıcı bir dönemin başlangıcı olmuştur. Rabin/Peres ekibinin başlattığı bu yeni politika İsrail devletinin ulusal çıkarlarına denk düşüyordu. Fakat bazı küçük iç politik hesaplar nedeniyle İzak Şamir'in muhafazakar partisi Likud'un sert eleştirilerine uğramıştı.

Rabin'in katledilmesinin, duygusal dalgalanmalara oldukça açık olan İsrail toplumunda yarattığı psikolojik şok hükümet etrafında bir kenetlenmeye yol açacaktır. İşçi Partisi hükümetinin bu ortamı kullanmakta tereddüt etmeyeceği açıktır. Nihayet iki numara olmaktan kurtulmuş bulunan Simon Peres bunun

meyvelerini toplamaya hazırlanmaktadır. Cinayetin politik faturasını ise, suikast öncesi İşçi Partisi hükümetinin ve özellikle de Rabin'in sert bir eleştiri ve teşhir kampanyasına maruz kalan Likud ödemek durumunda kalacaktır.

Olayın genel anlamda yaratabileceği sonuçlara gelince. Ufukta görünen en güçlü ihtimal, İsrail'in dış politikasının daha da radikalleşmesi, Filistin sorununda ve komşu Arap ülkeleri ile geliştirdiği ilişkilerinde daha katı bir tavır almasıdır. Rabin'in katledilmesi bir taraftan iç politik çekişmelere bir mola vermiştir. Diğer taraftan sağlanan ulusal mutabakat, Filistin sorununda İsrail toplumunun en gerici ve

yobaz kesimi olan kolonların ve radikal Yahudi diasporasının taleplerini geçmişte olduğundan daha fazla hesaba katmayı olanaklı kılacaktır.

İsrail'in politikasında yaşanma ihtimali yüksek olan bu radikalleşmenin faturasının kesileceği ilk ve en yakın adres ise kuşkusuz Arafat'tır. İsrail'in dayattığı tüm koşulları kayıtsız şartsız kabul ederek ardarda anlaşma

imzalayan, Filistin halkının en temel haklarından feragat eden Arafat'ın başı Filistin emekçileri ve halkı ile zaten derte. Bugün Arafat İsrail hükümetinin ve militarist gücünün desteği ile ayakta durmaktadır. Bu nedenle, ne kadar müsamaha gösterilirse gösterilsin dozu artırılmış bir İsrail politikasının faturasını Arafat'ın özerk idaresinin, ödemeye kudreti kalmamıştır. Arafat ve ekibi bir taraftan Filistin emekçileri, diğer taraftan da İsrail'in yaptırımları arasına sıkışmış çaresiz bir konumda bulunuyor. Bu nedenle Nobel Barış Ödülü ile mükafatlandırılmış olan, Filistin halkının en ünlü katillerinden Rabin'in katledilmesi bölgede gelişmelerin hızlanacağı bir dönemin başlangıcı oluşturabilir. Filistin emekçilerinin mücadelesine olumlu bir ivme katmasının koşullarını yaratabilir.

Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac'dan klasik politika: Seçilene kadar vaat, seçildikten sonra kemer sıkma!

Geçen mayıs ayında Fransa'da cumhurbaşkanlığına seçilen Jacques Chirac, birkaç ay bocaladıktan sonra, nihayet ağızındaki baklayı çıkardı. Fransız ekonomisini düze çıkarmak için iki yıl süreli bir kemer sıkma politikasının, ulusal ve hatta fakir fukaranın çıkarları nedeniyle, zorunlu olduğunu açıkladı. Bu açıklamanın ardından, 7 Kasım günü, aynı başbakanın yönetiminde söz konusu kemer sıkma politikasını yürürlüğe koymak için deneyimli kadrolardan oluşan yeni bir hükümet oluşturulmuş bulunuyor.

Jacques Chirac cumhurbaşkanlığı seçilebilmek için, 1981'de Mitterand'ın bu alanda kırdığı rekorun yanında mütevazî sayılabilsede, geniş halk kitlelerinin acil ihtiyaçlarına ve temel taleplerine tekabül eden çok sayıda vaatte bulunmuştu. Ücret artışına dayanan cesur bir atılım politikasıyla hem tüketime hem de istihdama ivme kazandıracağını, işsizlik canavarının bel kemiğini kıracağını ve sonuç olarak ekonomik durgunluğa son vereceğini iddia ediyordu.

Günümüzde bir seçim kampanyası sırasında bu tür laflar sarfeden bir politikacıya, hele Chirac gibi sicili bozuk, otuz yıldır denene denene kaşarlanmış biriye, hiç itibar edilmez, ciddiye alınmaz diye düşünülebilir. Ama pratikte gelişmeler farklı bir seyir izleyebilmektedir. Burjuva düzenin yalan makinaları güçlü işliyor. Seçimlerde insanların oyları, gündüz gözüyle cüzdanları yankesicilerce aşırılır gibi ellerinden alınıyor. Seçim sonuçlarından sonra ise aynı yankesiciler, bu kez meşru otorite sıfatıyla ve yasal yöntemlere dayanarak geri kalanı zimmetlerine geçiriyorlar. İnsanlar, alternatifsizlik ortamında, kadercilik ve politik gerilik gibi faktörlerin de etkisiyle periyodik olarak düzenlenen bu tuzağa yeniden yeniden düşebilmektedirler. Chirac ve partisinin geçmiş icraatının çok iyi bilinmesine, pratik sonuçlarının gününbirlik yaşanmasına rağmen,

seçim kampanyası sırasında sarfettiği palavralar onun geniş halk kitleleri nezdinde yeniden umut yaratmasına neden olabildi. Öyle ki, yeni cumhurbaşkanına karşı Fransız Komünist Partisi sistematik muhalefet etmeyi dahi göze alamadı. Yapıcı bir muhalefet izleyeceğini ilan etti.

Bu çarpıcı örnek, Fransız burjuva düzeninin, benzerleri gibi, pusulasının önemli ölçüde bozulduğunun, istikrar sağlamakta önemli ölçüde zorluk çektiğinin göstergesi olmaktadır. Fransa tarihinde Chirac gibi, popülaritesi bu kadar erken yıpranan, gerek iç politik yaşamda gerek dış dünya ile ilişkilerinde bu kadar sık pot kıran, seçildikten bir kaç ay sonra nefesi kesilen ve hükümet değişikliği yapmak zorunda kalan, dahası sonu gelmeyen bir grev dalgası ile karşı karşıya kalan bir başka cumhurbaşkanı örneği yoktur.

Fransız işçi ve emekçileri, yirmi yılı aşkın bir süredir değişik hükümetlerce uygulanan ve giderek katılaştıkça sıkılaşan kemer sıkma politikalarıyla yüz yüzedir. Burjuvazi bugüne dek emekçilerin bu politikaya karşı duyduğu tepkileri Sosyalist Parti'sini ve Mitterand'ın sosyal diplomasisini kullanarak önemli ölçüde dizginlemeyi başardı. Ne var ki kapitalizmin krizi ve ona paralel burjuvazinin saldırıları yoğunlaştıkça toplumdaki tepki birikimi de büyümektedir. Chirac'ın patavatsızlığı ise bu tepkinin kendisini sık sık dışa vurmasına vesile olmaktadır. Son dönemde kamu sektöründe yaşanan genel grev ve 14 Kasım'da sosyal sigorta için yapılması öngörülen grev bunun somut göstergeleridir. Düzenin emniyet sübabı işlevini gören sendika bürokrasisi eğer emekçilerin mücadele eğilim ve azmini dizginlemekte başarısız kalırsa, Chirac'ın yeni kemer sıkma politikası toplumda hareketli bir ortamın oluşmasına ve mücadele dinamiklerinin yeşermesine yol açacaktır.

EKİM

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:132, 1 Kasım '95

Gelişmeler ve Görevler

Son haftaların iki önemli olayı, yüzbinlerce işçinin grev hareketi ile ağırlaşan hükümet kriziydi. İşçilerin grevi Türk-İş yönetiminin kaba ihanetiyle bitirildi. Hükümet krizi ise bozulan koalisyonun yeniden kurulması ve erken seçim kararıyla birlikte yeni bir biçim kazandı. İşçi hareketi cephesindeki ve rejim cephesindeki bu iki gelişmenin anlamını ve sonuçlarını daha yakından görelim.

Sınıf hareketi cephesinde yenilgi öğretmen

Türk-İş'in hain yöneticileri nihayet kendilerinden bekleneni yaptılar. 400 bine yakın işçinin haftalardır süren grevini yeni bir satış sözleşmesiyle sona erdirdiler. Böylece tescilli sermaye uşakları olduklarını bir kez daha kanıtladılar.

7 Ekim'de yapmayarak erteledikleri Ankara mitingini 15 Ekim'de yapmak zorunda kaldılar. Gerçekte onların yaptığı tabandan gelen basınç karşısında bir kararı açıklamaktan ibaretti. Eylemi güçlü ve başarılı kılmak için hiçbir ciddi ve somut hazırlığa girişmediler. Zira onlar tehditlerin ve polis-jandarma bariyerlerinin bu kararı nasılsa fiilen işlemez kılacağını sanıyorlardı. Sandıkları gibi olmadı. Tüm engellemelere rağmen onbinlerce işçi Ankara'ya ulaşmayı başardı. Önerilen kurulmuş sayısız barikatı aşarak yaptılar işçiler bunu. Kızılay meydanına "Barikatları Aştık, Ankara'ya Ulaştık!" coşkulu sloganlarıyla girdiler. Bunda tüm devrimci güçlerin ve sendika hareketi bünyesindeki ilerici öğelerin de önemli bir rolü oldu. 15 Ekim'de Ankara'nın havası 5 Ağustos'tan hayli farklıydı. Bazı sendikaların tepesine çöreklenmiş faşist grup ile onların denetimindeki geri işçi kitlesi bu kez yoktu. Daha çok İstanbul, İzmit ve Zonguldak gibi sanayi kentlerinden gelmiş coşkulu, kararlı ve devrimci politizasyona açık onbinlerce işçi vardı başkentte.

Fakat tam da 400 bine yakın işçinin grev hareketine yeni bir soluk kazandıracak olan 15 Ekim eylemidir ki, hain bürokratları bu işin artık şakası olmadığı düşüncesine, bu nedenle de grevi bir an önce bitirme girişimine yöneldi. Onlar hareketin militanlaşmakta ve kendi denetimlerini kırarak yeni bir inisiyatifin şekillenmekte olduğunu gördüler ve fazlasıyla telaşlandılar.

MHP'nin denetimindeki bazı faşist sendika yönetimleri grev hareketini zaten arkadan hançerlemişlerdi. Aynı sözleşmeler imzalamışlar, ya da imzalamak üzereydiler. Türk-İş yönetimi grev hareketini bölen bu ihanete gerekli tepkiyi göstermek bir yana, tersine bunu grev hareketini çözenin ve teslimiyete razı etmenin bir olanağı olarak değerlendirdi. Ardından, grev hareketinin de yattığı basınçla güven oyu alamayarak düşmüş bir hükümetin aldığı grev erteleme kararlarına boyun eğdiler. Önceki kararlarını çiğneyerek, grevleri ertelenmiş işçileri işbaşı yapmaya çağırdılar. Bundan birkaç gün sonra ise, satış sözleşmesini imzalayarak yüzbinlerce işçiye ihanetin son adımını attılar. Devlet ve sermaye de böylece rahat bir nefes almış oldu.

400 bin işçinin bir ayı aşkın bir süre devam eden grevi, bir kez daha sınıf hareketinin gücünü ve bugünkü zayıflıklarını bir arada sergiledi. Türkiye tarihinin bu en geniş çaplı grevi, işçi sınıfının üretim içindeki yerinden kaynaklanan kendine özgü ağırlığını ortaya koymanın ötesinde, saflarındaki mücadeleye isteğini ve direnme kapasitesini de somut olarak göstermiştir. Son iki buçuk ayda iki kez Türkiye'nin dört bir yanından yüzbinlerce işçi direnme isteği ve hak elde etme kararlılığı ile başkente akmıştır. Bu olgu bile kendi başına çok şey anlatmaya yetmektedir.

Fakat aynı direnme süreci, işçi sınıfının düzenin ve sermayenin hizmetindeki sendika bürokrasisinin denetimini bugün için henüz aşmadığını da ortaya koymuştur. Kuşkusuz uzayan eylem süreci aynı zamanda bu denetimin aşınması süreci olarak da işliyordu. Türk-İş yönetimi bunun farkında olduğu içindir ki, eylemin gitgide siyasallaştığı ve militanlaştığı bir evrede, üstelik hükümetin en güçsüz olduğu bir anda, grevlere son verme yoluna gitti.

Bir ayı aşkın bir süre boyunca tüm toplumun gündemini işgal eden yüzbinlerce işçinin grev hareketi, imzalanan sözleşme üzerinden bakıldığında açık bir yenilgiyle sonuçlanmıştır.

Ama bu sonuç, eylem sürecinin sınıf hareketine sağladığı bir dizi kazanımın önemini de hiçbir biçimde karartmamalıdır. 400 bin işçinin haftalar boyu süren eylemi işçilere önemli dersler ve deneyimler bırakmıştır. Birlik halinde direnmeden doğan muazzam güçlerini onlara bir kez daha gösterdi, ortak eylemin heyecanını sınıfın geniş katmanlarına yaydı. İşçiler görünürde dost, gerçekte düşman olan güçleri eylem süresince daha yakından tanıdılar. Düzen partilerinin ikiye bölünmüş manevralarını, satılmış düzen medyasının yalana dayalı işçi düşmanı propagandasını ve en önemlisi, düzenin kolluk kuvvetlerinin kendilerini hedef alan tehdit ve zorbalıklarını yaşayarak gördüler.

Aynı deneyimi sendika bürokrasisi ile ilgili yaşadılar. 5 Ağustos'ta şovvenizme bayraktarlık yapan faşist sendika yönetimlerinin toplu bir grev hareketini nasıl da arkadan hançerlediğini pratikte gördüler. Aynı şekilde, tabandaki öfke birikimi ve mücadeleye isteğinin önünde duramayarak grev ve eylem kararları alan hain Türk-İş yönetiminin samimi olmadığı da bir kez daha görüldü. Onlar eylem sürecini sermayenin saldırısını geriletecek ve işçi taleplerini koparıp alacak bir doğrultuda değil, fakat direnme gücünü çeşitli ma-

nevrallarla adım adım kırarak, işçileri sermayenin ve IMF'nin dayatmalarına razı etmek doğrultusunda kullandılar. İşçiler bunu da bir kez daha yaşayarak gördüler.

Elbetteki tüm bu yaşadıkları işçiler için açık ve netleşmiş bir bilincin ifadesi değildir henüz. Pratikte yaşamak ile yaşadıklarını bilince çıkarmak süreçleri, birbirine bağlı olmakla birlikte aynı şey değildirler. Dolayısıyla yüzbinlerce işçinin aylardır yaşadıklarını sınıf hareketi saflarında bilince çıkarmak önümüzdeki en acil görevlerden biridir. Bu görevin kendi içindeki önemi yeterince açıktır. Fakat bunu acil ve can alıcı kılan bir başka güncel neden daha var. Haftalar boyu süren bir büyük grev hareketinin bu kadar kolay satışa getirilmesi karşısındaki çaresizlik, işçilerde öfkeyle birlikte bir umutsuzluğa da neden olabilir, ki bunun belirtileri şimdiden vardır. Yaşadıklarının açık bir bilince dönüştürülmesi ve satış sözleşmesine duyulan öfkenin yeni mücadele kanallarına yöneltilmesi için sistematik bir siyasal çalışma bu nedenle de ayrı bir önem taşımaktadır.

Yaşadığımız dönemin devrimci siyasal çalışmasında son birkaç ayın eylemlilik sürecinin dersleri ile grev hareketinin açığa çıkardığı gerçekler özel bir yer tutmak durumundadır. Sermayenin hizmetindeki tüm güçler; MGK'dan hükümete, düzen partilerinden sermaye medyasına, sendika ağalarından işçilere karşı dişlerini gitgide daha açık gösteren polis ve orduya kadar, tüm bu düzen kuvvetleri, büyük grevin olaylarının ışığında etkili bir teşhirin konusu olabilmelidirler. Onların tümü de grev hareketi boyunca işçilerle karşı karşıya geldiler ve düşman yüzlerini gösterdiler. Öte yandan sendika bürokrasisinin büyük grev ihanesine duyulan öfke, sendika tabanında devrimci sınıf sendikacılığı ilkelerine dayalı bir sendikal muhalefet hareketi geliştirmenin önemli bir olanağı olarak kullanılmalıdır.

İşçileri düşük ücret zammına mecbur etmenin ardından, şimdi gündemde yeni saldırılar vardır. Erken seçimin hemen ardından açılacak yeni bir ekonomik saldırı paketi ile özelleştirme saldırısına yeni bir hız kazandırılması, bunun iki önemli alanıdır. İşçilerin ve emekçilerin geniş kesimlerini buna karşı uyarmak ve harekete geçirmek, bugünün en önemli siyasal görevlerindedir. Seçim çalışmalarının güncel yönü bu çerçevede ele alınmalıdır. Seçim döneminde yoğunlaşacak politik atmosfer, grev hareketinin derslerini ve deneyimlerini işçi sınıfının geniş kesimlerine yaymak için bir fırsat olarak kullanılmalıdır.

Rejim cephesinde erken seçim

Azınlık hükümeti denemesi boşa çıkar çıkmaz, eski koalisyonun hiçbir şey olmamışçasına yeniden kurulabilmesi, burjuva siyaset yaşamındaki ilkesizliğin ve aşırı çürümüşlüğü yeni bir kanıtını sundu kitlelere. Burjuva siyasetinin kendine göre ilkeleri ve politikaları olan partilerle değil, fakat parti yaftası taşıyan bazı çıkar şebekeleri tarafından yürütüldüğü bir kere daha ibretle görüldü.

Yeni hükümetin kurulma çalışmalarına erken seçim kararı eşlik etti. Türkiye bir süredir zaten bir erken seçim atmosferi içine girmiş durumdaydı. Fakat erken seçimin neye ve nasıl bir çare olacağı konusunda bir açıklık olmadığı içindir ki belirsizlik sürüyordu. Belirsizlik mevcut hükümet partilerinin bu işi artık götüremeyecek kadar yıpranmış olmaları, fakat onlardan nöbeti devralacak güce ve itibara sahip bir düzen içi muhalefetin olamamasından doğuyordu.

Bugün belli başlı düzen partileri %10'larda dolaşan, en fazla %20'ye varabilen bir oy potansiyeline sahiptirler. Bu genel güçsüzlük ve aşırı oy bölünmesi bugünkü koşullarda yalnızca Refah Partisi'ne yarıyor. Refah Partisi ise bu aşamada burjuvazi için hükümet planında henüz bir tercih konusu değildir. Dolayısıyla yeni bir seçim parlamentonun bugünkü yapısında önemli değişimler getirmeyecektir.

Buna rağmen bir erken seçim tekelci burjuvazi için gitgide büyüyen bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bunun bir nedeni elbette düzenin bu sayede aşırı yıpranmış bir parlamentonun yükünden kurtulacak olmasıdır. Fakat daha acil ve güncel olan bir öteki nedeni ise, ekonomik bunalımın biriktirdiği yüklerin yeniden işçi sınıfına ve emekçilere fatura edecek koşullara bir an önce ulaşma kaygısıdır. Gündemde seçim baskısının olduğu koşullarda bunun kolay olmayacağı bilinmekte, bu baskının bir an önce ortadan kalkması istenmektedir. Seçimlerin gecikmesi bu saldırının bekletilmesini gerektirecektir. Bu ise, uzayan bir seçim ekonomisinin de etkisiyle, mevcut problemlere yeni boyutlar ekleyecektir.

Herşeyi ile yangından mal kaçırmaya hazırlanan yeni seçim yasasının anayasaya aykırılık gerekçesiyle iptal girişimleri de olmakla birlikte, şu an fiilen bir seçim takvimi başlatılmış bulunmaktadır. 24 Aralık'ta yapılması planlanan bu erken genel seçimin kendine özgü bazı yönleri özetle şöyle sıralanabilir.

Birincisi, yukarıda da ifade edildiği gibi, sermaye düzeni 24 Aralık erken seçimini siyasal istikrarsızlığı hiç değilse hafifletecek bir parlamento yapısına

ulaşmak umuduyla değil, fakat uygulamaya koyacağı yeni saldırı tedbirlerinin önünü tıkayan seçim baskısını bir an önce ortadan kaldırmak için gidiyor. Türkiye'de burjuva parlamenter sistemin siyasal irade ve yönetim yönünden tümüyle işlevsizleştiğinin bundan daha açık bir kanıtı ne olabilir ki?

İkincisi, bu seçimde, bir ölçüde RP hariç, tüm sermaye partileri birbirlerinden farklı herhangi birşey söyleyebilecek durumda değiller. Zira son dört yılın politika ve uygulamaları düzen partilerini tüm temel konularda aynı çizgide eşitlemiştir. Öylesine ki, içlerinden birinin ötekilerden farklı bir iddia ve çözüm önerisi ile ortaya çıkmasının kitleler nezdinde ciddi bir inandırıcılığı kalmamıştır. En iddialı gözükenden bir Ecevit bile farklı politik çözümleriyle değil, fakat medya tarafından sürekli cilalanan "dürüstlük" imajı üzerinden kendini pazarlamaktadır. Dört yıl önceki 20 Ekim erken genel seçimlerinde, örneğin DYP ile SHP, o zamanın hükümet partisi ANAP'a karşı hiç değilse sahte bir demokratikleşme vaadinde bulunabilmişler ve doğrusu kitleleri de buna bir parça inandırabilmişlerdi. Oysa dört yıllık koalisyon, sosyal demokratlar da içinde, tüm düzen partilerinin tamamıyla özel savaşın ve başta IMF olmak üzere, emperyalist finans kuruluşlarının hizmetinde olduğunu açık gösterdi. Bu durumda düzen partileri bir yandan aldattıcı, içi boş "imaj"lara dayanarak, öte yandan birbirlerinin kirli çamaşırlarını (çalıp çırpmalarını) kullanarak çekişecekler. Kuşkusuz meydanlarda "siyaset" de yapacaklar. Fakat bu farklılaştıkları değil, tersine üzerinde birleştikleri, tam bir "Milli Mütabakat" sağladıkları konularında olacak. Örneğin, şovenizmi körüklemeye ve kirli savaşı savunmada birbirleriyle yarışacaklar.

Üçüncüsü, bu seçim Kürt halkının büyük ölçüde dışlandığı bir seçim olacak. Gerek sürmekte olan savaş durumu, gerek kirli savaş aygıtının ve korucu çetelerinin seçim sandıkları üzerindeki tam denetimi, gerek göç ettirilmiş milyonlarca insanın yeni yerleşim yerlerinde seçmen kütüklerine kaydedilmemiş olması ve nihayet Kürdistan'ın amansız kişi koşulları nedeniyle bu böyle olacak.

Dördüncüsü, bu seçim kontr-gerillacıların, katliamlar yapmakla ünlü siyasal polis şeflerinin, devlet terörünün simgesi valilerin, emniyet müdürlerinin, Ünal Erkanların, Necdet Menzirlilerin, Hayri Kozakçıoğullarının, Nusret Demirallerin, Mehmet Ağarların, Naci Parmaksızların, özetle, sicilli katillerin ve işkencecilerin katıldığı ve yarıştığı bir seçim olacak. Bunlar görevlerinden istifa ettiler ve çoğu DYP ya da MHP listelerinde en ön sıralarda yer alarak parlamentoya doluşacaklar. Böylece Tansu Çiller gibi ABD vatandaşı arsa spe-

külatörlerinden, Cavit Çağlar ve Mehmet Ali Yılmaz gibi hırsız ve dolandırıcı holding patronlarından sonra, işkencecilerden ve katillerden oluşan bir devlet temsilcileri güruhu da bizzat parlamenter sıfatı kazanacaktır. Kan emicilerle kan dökücüler TBMM çatısı altında sözde "Milli İrade"nin temsilcileri olarak buluşacaklar. Bu olgu rejimin yaşadığı aşırı çürüme ve kokuşmanın yeni bir kanıtı olduğu kadar, yetmiş yıllık cumhuriyetin gelinen yerde artık her açıdan bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüştüğünün de yeni bir göstergesi olmaktadır.

Bu tabloda halihazırda hain sendika bürokratları ile Alevi kimliği üzerinden politika yapan ağalar eksik görünmektedir ki, önümüzdeki günlerde onlar da çeşitli parti listelerinde boy göstermeye başlayacaklardır. Elbette işçi ve Alevi oylarını düzen partilerine peşkeş çekmek karşılığında.

24 Aralık seçimlerinin bu ana özellikleri, seçim dönemindeki devrimci teşhir ve propagandanın bazı temel unsurlarına da açıklık getirmektedir. Seçimin hemen ardından uygulanmak üzere hazırlanan yeni saldırı, düzen partilerinin politika ve çözümden yoksun birer çıkar şebekesi oldukları gerçeği, kirli savaşın hedefi durumundaki Kürt halkının seçim hakkından fiilen yoksun bırakılması olgusu ve nihayet devlet terörünün simgeleri haline gelmiş işkenceci ve katiller güruhu, tüm bunlar bir arada, yoğun ve kapsamlı bir teşhirin konusu olmalıydılar. Bunlardan sonuncusu özellikle öne çıkarılmalıdır. Seçim atmosferi içinde bu adaylar şahsında devletin etkili bir teşhiri yapılabilmelidir.

Seçim dönemlerinde yığınlar temel sorunlar karşısında önerilen temel çözümlere, bunun ifadesi politika ve programlara bakmak eğilimindedirler. Gerçek siyasal parti ya da akımlar da kitlelerin karşısına bu kimlikle çıkarlar. Seçim dönemi siyasal çalışması bu gerçeği gözetmek ve temel almak durumundadır. Bugünkü çürümüş ve çözümsüz sermaye düzeninin gerçek alternatifi devrim ve sosyalizmdir. Düzenin ve devletin teşhiri açık bir devrim ve sosyalizm propagandasıyla birleşmek durumundadır.

Devrim cephesinin seçimler karşısındaki tutumu ve seçimlere somut katılım tarzı ne olursa olsun, sermaye devletinin ve düzenin cepheden teşhiri ile devrimin ve sosyalizmin bir çıkış ve çözüm yolu olarak gösterilmesi ve propaganda edilmesi, seçim çalışmasının ana eksenini oluşturur. Her türlü güncel sorun, istem ve slogan bu temel platform üzerinden formüle edilmeli, bu perspektif içinde anlamını bulmalıdır.

EKİM

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE PO

"...ve andolsun ki yoldaş, senin için de dövüşecek ve kazanacağız!"

Aşağıdaki metin gazetemize (o sıralar adres değiştirdiğimiz için, postada iki ay kadar oyalandıktan sonra, Mart 1995' tarihinde) 8 ay kadar önce ulaştı. Gecikse de değerinden hiç bir şey kaybetmeyen bu "okur mektubu"nu, Niyazi'yi hatırlamanın bir vesilesi olarak yayınlıyoruz.

"Tanıdığım en kıızıl gelinciği kaybettim."

Devrimcileri hep gelincik çiçeklerine benzetmişimdir. Diğerlerinden farklı, alçak gönüllü, en kurak yerlere bile renk ve soluk getiren, ince kırılğan olduğunu düşündüren ama son derece dirençli. En çok hoşuma giden özellikleri de kendini asla teslim etmeyişi (Bir gelinciği koparırsınız yapraklarını bırakıverir) ve kıızıl rengi.

Tanıdığım en kıızıl gelinciği kaybettim Niyazi; seninle çok uzun yıllar öncesine dayanan tanışıklığımız var. İlk hatırladığım çocukların eğitimi üzerine arkadaşlarımla yaptığımız tartışmadır. Öyle farklı şeyler söylüyordun ki hala ne konuştuğum aklımda. Sonra çok seyrek görüşmeler... Sonra benim küçükken devrimci gençlerin ölüm ilanlarına duyduğum üzüntünün yavaş yavaş "Bu adamlar ne yapmaya çalışıyor?" diye bir merak dönüşmesi.... Bu süreçte abimin arkadaşlığından yavaş yavaş benim de arkadaşlığıma geçişin.

Bütün bunlar oldukça uzun bir zaman diliminde oldu. Sen ışık hızıyla ilerlerken ben küçük burjuva yaşam tarzımın ve önümdeki en büyük engellerden biri olan tembelligimin etkisiyle kaplumbağa hızıyla ilerlemeye çalıştım. Çevremde tanıyabildiğim kadarıyla (araştırmadan daha çok tanıdığım insanların bana göre mantıklı olanlarını dinleyerek) anlayışları öğrenmeye çalıştım ve kendime göre en doğru gelen anlayışı seçtim.

Sonra seninle daha düzenli görüşmeye başladık. Önce yaklaşımın beni etkiledi. İlk defa birisi üçüncü görüşmemizde illegal yayın vermeye kalkmamıştı. Diğer anlayışları eleştirmiş, ama hiç bir zaman aşağılamamıştı. En sıradan denilip geçilecek şeylere bile soru sorarak yaklaşmayı (Örneğin: Bankamatiklerin ne harika bir şey olduğunu ama sonuçta pek çok insanın işsiz kalmasına yol açacağını), Marksizmi sadece tartışmalarda kullanmak yerine bir yaşam biçimi haline getirmek gerektiğini sen öğrettin.

Benim günlük sıradan sorunlarımı sabırla dinledin ve küçümsemeden bıkmadan sorunlarıma bakışındaki hataları anlattın. Senin için "kafalanacak biri" değil, bir insandım.

Hayatındaki en anlamlı insanı kaybetmiş biri için yaşam da anlamını yitiriyor. Benim için de böyle. Ama hala bu acıya yenik düşmediysem bunun en önemli nedeni içimde yıllardır çok yavaş da olsa büyüyen tohum ve benim bana olan inancındır.

Bu bir bayrak yarışı ve C.Yücel'in dediği gibi sen de en güzel yüz metresini koşanlardansın. Şimdi o bayrağı bıraktığın yerden devralmak zamanı.

Tanıdığım en sabırlı, sıcak, dirençli, kararlı ve kıızıl gelincik, hoşçakal...
Betül/ANKARA

SON KAVGA

Fabrikalardan çıktık yola
Girdik Kıızıl Bayrağımız altına
Bu son kanlı kavgada
Savaşıyoruz
SOSYALİZM YOLUNDA

İşçi, emekçi, yoksul ile
İktidara yürüyoruz biline
İhtilalci partimizle
Koşuyoruz
DEVİRİM ve SOSYALİZM'e

Metin KARASU/ADANA

Atılımlar ve Parti Yolu
Gecesine Çağrı!
9. Yılında EKİM'le Partiyeye
Parti ile Devrime, Sosyalizme

PROGRAM

Açılış ve Konuşma
Koro
Grup Eylem
Güneşin Çocukları Korosu
Mehmet Celal
Dia ve Klip
Mustafa Yesilyurt
ve Arkadaşları
Halk Oyunları
Grup 68
Metin-Kemal Kahraman

18.11.1995 (Cumartesi)
Saat: 16:00
Bürgerhaus Troisdorf
Wilhelm-Ramacher-Platz 24
D-53840 TROISDORF

Kızıl Bayrak
Çalışanları

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLEDİ! Devrimci ve Komünist tutsakların onurlu direnişi zaferle sona erdi...

1200 devrimci ve komünist tutsağın
40 günü aşkın bir zamandır sürdürdüğü
süresiz açlık grevi direnişi taleplerini
kabul ettirerek bitti.

YA
ŞA
MAK
DİRENMEKTİR!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak